International Dimensions of **Paradoxism**

88 writers (in addition of folklore collections) from 23 countries with texts in 17 languages (English, Romanian, Bulgarian, Czech, Arabic, French, German, Hungarian, Tamil, Hindi, Indonesian, Hebrew, Italian, Urdu, Russian, Serbo-Croatian, Spanish) contributed poetry, essays, letters to the editor, arts, science, philosophy, short drama, short story, distichs, epigrams, aphorisms, translations, paradoxes, and folklore or found literature to the "Fifth international Anthology on **Paradoxism**".

Paradoxism is an avant-garde movement in literature, arts, science, and every human field, initiated in 1980 by the editor as a protest against totalitarianism.
It is based on excessive use of contradictions, antinomies, oxymorons, antitheses, paradoxes in creation.

Contributions for the next international anthologies on paradoxism should be sent to:

Prof. Florentin Smarandache
University of New Mexico
200 College Road
Gallup NM 87301 USA

e-mail: smarand@unm.edu

Books and articles in many languages about paradoxism can be downloaded from the site:

www.gallup.unm.edu/~smarandache/a/Paradoxism.htm.

FIFTH INTERNATIONAL ANTHOLOGY ON PARADOXISM

EDITOR
FLORENTIN SMARANDACHE

FIFTH INTERNATIONAL ANTHOLOGY ON PARADOXISM

Florentin SMARANDACHE

FIFTH
INTERNATIONAL ANTHOLOGY
ON
PARADOXISM

Editura
OFFSETCOLOR – Rm.Vâlcea

Coperta:
George ROCA

Tehnoredactarea:
Dan SÎRBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Fifth international anthology on paradoxism / ed.: Florentin Smarandache. - Râmnicu-Vâlcea : Offsetcolor, 2006

ISBN (10) 973-7743-37-7 ;
ISBN (13) 978-973-7743-37-4

Tipar executat la Tipografia OFFSETCOLOR
Rm.Vâlcea, Calea lui Traian, nr. 47, tel./fax: 0250 732522
e-mail: offset_color@yahoo.com

INTERNATIONAL DIMENSIONS OF PARADOXISM

88 writers (in addition of folklore collections) from *23 countries* with texts in *17 languages* (English, Romanian, Bulgarian, Czech, Arabic, French, German, Hungarian, Tamil, Hindi, Indonesian, Hebrew, Italian, Urdu, Russian, Serbo-Croatian, Spanish) contributed poetry, essays, letter to the editor, arts, science, philosophy, short drama, short story, distichs, epigrams, aphorisms, translations, paradoxes, and folklore or found literature to the „*Fifth International Anthology on Paradoxism*".

Paradoxism is an avant-garde movement in literature, arts, science, and every human field, initiated in 1980 by the editor as a protest against totalitarianism.

It is based on excessive use of contradictions, antinomies, oxymorons, antitheses, paradoxes in creation.

Contributions for the next international anthologies on paradoxism should be sent to Prof. Florentin Smarandache, University of New Mexico, 200 College Road, Gallup, NM 87301, USA, e-mail: smarand@unm.edu.

Books and articles in many languages about paradoxism can be downloaded from the site:

www.gallup.unm.edu/~smarandache/a/Paradoxism.htm

Sukanto BHATTACHARYA (Australia)

An Ode to Fuzzy & Neutrosophic Logic[1] *and their Creators*

When everything seems a murky mess
And you are forced to second guess
The way you are headed when you're going straight
And whether you're there on time 'cause early may be late!
When your eyes start playing tricks – it's neither night nor day
But the magic hour; when you just can't for sure say
The white from the black as mostly all is grey
Take a moment to close your eyes and thank Zadeh!
For inventing a way to tell black from white and the big from the small
When none knows for sure how black is black or how tall is tall!
'Cause when chance becomes a possibility, you know you sure can bet
That you're in one group or the other, 'cause you're in a fuzzy set!

When you are in a pensive mood having a hard think
On deep issues like the origin of Man and why there is a missing link!
Whether the egg came before the hen like the dough came before the bread
Whether atoms are really balls of matter, whether Schrödinger's cat is dead!
Whether bulls will keep tossing the markets up while the big bears hibernate

[1] Neutrosophic Logic (a generalization of Fuzzy Logic) resulted from the Paradoxism's thought.

And all these answers may be True or False only if they aren't Indeterminate!
It is not always easy to take a side as will become apparent
But if you will still prefer to have a say over remaining silent
Then you'll have to make a choice based on the information at hand
And it won't be easy as you'll feel as lost as Alice in wonderland!
Arguments will be as strong for one side as for any other
And just when you feel too weighed down to even stop and bother;
In will come Smarandache waving his wand of neutrosophic logic
And suddenly all will make perfect sense – like a spell of magic!
Fusing information into knowledge is what neutrosophy aims to do
Does not matter if information is partial, incoherent and paradoxical too!
What Zadeh started and Smarandache perfected; has now come here to stay
Helping us to find order in chaos like the proverbial needle in a stack of hay!
Generalizing the rules of Probability into a philosophy quite brand new
A new branch of science has emerged that has detractors but very few!

George ROCA (Australia)

Romgleza (paradoxism lingvistic)

Romgleza sau romglish, este noul jargon care invadează din ce în ce mai mult spațiul mioritic! Conținând un amalgam de cuvinte din engleza americană combinat cu „dulcea limbă românească", noul mijloc de comunicare, poceşte de fapt ambele limbi. Meniurile cârciumilor sunt pline de exemple elocvente: „Mămăligă a la Arizona", „Stec ca la Nuiorg", „Adidaşi cu fasole". Sau firmele stradale care grăiesc cam aşa: „Shopul Marghioalei", „Baburică's Ningea-skul", „Pandele's bookshop", „Frosa's parlour de ghicit în bobi şi'n books" sau „Second-handul lui Taica Lazăr". Ce credeți că diasporienii sunt mai breji? Păi cum stăm cu: „Să facem un shopping" sau cu „Mă duc la job cu carul"? Cei mai simpatici mi se par românii new-yorkezi! Ei merg în Manhathan cu „saboiul" (subway – metrou).

Merită să vă povestesc o întâmplare veselă, cu speranța de a vă distra puțin! Nu demult am fost invitat la o petrecere românească. Destinul a făcut să fiu aşezat lângă o simpatică matroană, originară din Dudeşti. Domnia sa mi-a făcut cea mai ilară demonstrație de romgleză pe care am auzit-o vreodată în Țara Cangurului. De cum a sosit la masă, a început să scoată porumbei şi perle pe gură. S-a prezentat: „Madam Fifi", după care a început să facă ilustre comentarii despre bucate: „Vai dom-le, ce mult *sifa* (seafood) e pe masă! Cel mai mult îmi place *lobsta* (lobster), *fişfinga* (fish finger) şi *oistrah* (oysters)! *Suzuchi* (zucchini) nu e aşa de buni ca crastaveții murați! Alo, domnu' din colț! Puteți să îmi dați strachina cu acnee (iahnie) până nu se termină? Vai ce mult seamănă doamna de lângă cel sărbătorit cu Mona Laiza Anaconda (Minelli sau Gioconda!?). Vă uitați la olimpice? Mie îmi place călăritul şi 'notul! Petrica Tomas la 200 metri *breacfăst* (butterfly)! Ce fată, parcă e băiat!

Alo şefu! Puteți să dați drumu' la *hita* (heater) că se răcesc doamnili." Cel mai mult m-am amuzat când a dat peste cap bolul destinat spălatului pe mâini după lipicioasele *sifa*. A făcut o grimasă şi un comentariu: „Ăştia se**r**vesc supă fără să pună linguri la masă. Şi să ştii nenică că în *ciainatovn* supa e mult mai gustoasă!" Pe la ora şepte ne-a spus la toți ceau deoarece la ait (eight) avea job de *baibisita* (babysitter) la *sista* (sister) lu' bosul lu' sor'sa. Păcat! Îmi produsese atât de mult good time! The Benny Hill Show luase sfârşit!

Unii aduc argumente că romgleza e foarte firească şi că a adus-o computerul!!! Oare? Am mai avut noi cutremure lingvistice de genul acesta! Vă mai aduceți aminte de „fripturision" şi „furculision"? Bine zicea bunica: „româneşte a uitat, engleză încă nu a învățat, dar e dăştept...!" Nu avem destule cuvinte în limba română care să substituie invazia cuvintelor din import? Oare o fi snobism? Sper să ne treacă cât mai repede! Dacă nu, vom ajunge să vorbim ca madam Feefee!

PARODIE ÎN ROMGLEZĂ PENTRU JOHNU MAICHII

Johnny, when erai copil
Duceai caprele la hill
Dar amu când eşti playboy
Don't remember plai cu boi.
Te îmbraci cam indecent
Cu haine de second hand
Iar „noroc" când e să dai
Nu ştii only „ceau" şi „hi".
How do you do, te-ntreab-o cow
Tu raspunzi: "Duiu hau-hau"
Ți-ai schimbat numele în John,
Dar țăranii-ți spun tot Ion!
Într-o nară porți belciug

Ca şi taurul la plug,
În sprânceană-ai trei cercei
Cumpărați pe dolărei
De la Chivu de la colț,
Sută la sută gablonț!
Heavy metal, ce să zic?
Ți-ai pus rings şi-n buric.
Macho-man Johnica-maichii
Ți-ai făcut frizură spiky
Semănând cu un arici
Dai din bici şi face plici!
Piele groasă pe obraz
De opt zile eşti neras
Ca Silvestru lu' Stalone
În filmul cu Sharon Stone.
Porți blue-jeans c-aşa e moda
Şi bei numa' whisky and soda
Pe pensia lu' bătrâna...
La muncă, nu la-ntins mâna!

Albena TCHAMOVA & Maria NICOLOVNA
(Bulgaria)

ПАРАДОКСИЗЪМ – Последният Литературен, Художествен и Философски Авангард на Второто Хилядолетие

А) *Определение*:

Парадоксизмът е авангардно движение в литературата, изкуството, философията, науката, основано на използването на огромен брой антитези, парадокси, противоречия, притчи, несъгласия в произведенията.

То е основано през 1980-те години и предвождано от писателя Флорентин Смарандаке, който изтъква: „Целта е да се разшири художествената сфера чрез не-художествени елементи, особено чрез създаване на противо-време и противо-чувство. Също, чрез експериментиране”

Б) *Етимология*:

Парадоксизъм = Парадокс + изъм, означава теория и обучение за използване на парадокси в литературното и художественото творчество.

В) *История*:

Парадоксизмът започва като анти-тоталитарен протест срещу едно затворено общество, Румъния през 1980-те години, където цялата култура беше манипулирана от малка група хора. Само техните идеи и техните публикации имаха значение. Ние не можехме да публикуваме почти нищо. Тогава, аз заявих: „Нека да правим литература... без да правим литература! Нека да пишем... без да пишем нищо в действителност. Как? Просто: литература-образ!

„Полетът на птицата” например, представлява „природна поема”, която не е необходимо да бъде записана, бивайки по-очевидна и възприемана на всеки език, отколкото няколко знака нанесени върху хартията, които, в действителност представляват „художествена поема”: деформирана, резултат от превода, направен от наблюдателя на наблюдавания, а преводът води до изопачаване.

„Колите, дрънкащи на улицата” беше “градска поема”, „жънещите селяни”-„пропагандистка поема, „сън с отворени очи” – „сюрреалистична поема”, „глупавото говорене” – „дадаистка поема”, „разговор на китайски за човек, непознаващ този език” – „летристка поема”, „редуващите се дискусии на пътници в ж.п.гара, на различни теми” – „пост-модерна поема” (интертекстуализъм).

Вие желаете вертикална класификация? „Визуална поема”, „звучна поема”, „обонятелна поема”, „вкусова поема”, „осезателна поема”. Друга класификация по диагонал: „поема-феномен”, „поема-състояние на духа”, „поема-нещо”.

Подобно е положението в рисуването, в скулптурата – всичко срещано в природата, вече е направено.

Следователно, ние направихме ням протест!

По-късно, аз основах това върху противоречията. Защо? Защото в това общество ние живяхме двоен живот: един официален – разпространяван от политическата система, и един друг-реален. В медиите бе провъзгласявано, че „нашият живот е чудесен”, но в действителност „нашият живот беше мизерен”. Парадоксът разцъфтяваше! И тогава ние взехме творчеството на подбив, в обратен смисъл, по синкретичен начин. Така беше роден парадоксът! Народният хумор,

изключително на мода в „епохата” на Чаушеску, като интелектуална въздишка, беше великолепен изблик.

„НО”-то и „Анти”-то от моя парадоксистки манифест имаха съзидателен характер, съвсем не нихилистки (C. M. Popa). Преминаването от парадоксите към парадоксизма беше документално описано от Titu Popescu в неговата класическа книга за движението: „Естетика на Парадоксизма”(1994). Докато I. Soare, I. Rotaru, M. Barbu, Gh. Niculescu изучаваха парадоксизма в моите литературни творби N. Manolescu изтъкна, относно един от моите ръкописи на не-поеми, че те са „срещу-косъма”.

Аз нямах предшественици, които да ми влияят, но бях повлиян от „обърнатата с главата надолу ситуация”, която съществуваше в страната. Аз започнах от политиката, обществото, и веднага стигнах до литературата, изкуството, филисофията, дори до науката.

Чрез експерименти се получават нови литературни, художествени, философски или научни термини, нови процедури, методи или дори алгоритми за творчество. В един от моите манифести аз предложих смисъла на обсебването, промени от преносен към точен смисъл, обърната обратно интерпретация на лингвистични изрази.

През 1993 аз направих парадоксистка обиколка из литературните сдружения и университети в Бразилия. В рамките на 20 години бяха публикувани 25 книги и над 200 коментарии (статии, критики), плюс 3 национални и интернационални антологии”

(Флорентин Смарандаке)

Г) *Отличителни черти на Парадоксизма* (от Флорентин Смарандаке)

Основна Теза на Парадоксизма:

Всичко има значение и не-значение, които са в хармония едно със друго.

Същина на Парадоксизма:

a) смисълът притежава не-смисъл, както и обратно

b) не-смисълът притежава смисъл.

#Мото на Парадоксизма:

„Всичко е възможно, невъзможното също!”

#Символ на Парадоксизма:

(спирала – оптическа илюзия, или порочен кръг)

Разделителни граници с другите Авангардни движения:

- парадоксизмът има смисъл, докато дадаизмът, летризмът и движението на абсурда нямат;

- по-точно парадоксизмът разкрива противоречията, антиномиите, анти-тезите, анти-фразите, антагонизма, не-конформизма, с други думи парадоксите във всичко (в литературата, изкуството, науката), докато футуризмът, кубизмът, сюрреализмът, абстракционизмът и всички останали авангардни течения не се фокусират върху тях.

Насоки на Парадоксизма:

- да използва научни методи (особено алгоритми) за създаване (а също и за изучаване) на литература и изкуство на противоречията;

- да създава литература и изкуство на противоречията в научните сфери (използвайки научни: символи, мета-езици, матрици, теореми, леми, и др.).

Д) *Трети Парадоксистки Манифест*

Следователно, не ми налагайте никакви литературни правила! Или, ако го правите, аз със сигурност няма да ги зачета. Аз не съм поет, и затова пиша поезия. Аз съм анти-поет или не-поет.

Така аз дойдох в Америка, за да изградя наново Статуята на Свободата на Поезията, спасена от тиранията на класиката и неговата догма.

Аз допуснах всякаква дързост:

- анти-литература и литература за нея;

- фиксирани гъвкави форми, или живото лице на смъртта!

- стил на не-стила;

- поеми без стихове (защото поемите не означават думи) - неми поеми с крещящ глас;

- поеми без поеми (защото представата за “поема” не съвпада с никоя дефиниция намерена в речници или енциклопедии) – поеми, които съществуват чрез своето отсъствие;

- след-военната литература: страници и страници, бомбардирани от мръсотия, баналност, и не-поетичност;

- паралингвистична поезия (единствено!): графика, лирически портрети, рисунки, чернови...

- поеми без думи, поеми без изречения;

- съвсем свободна, обърната с главата надолу поезия и тривиална херметична поезия;

- разбираем неразбираем език;

- нерешени и отворени проблеми от математиката като прекрасни поеми на духа – в този технически век, ние трябва да облечем изкуството в научна форма;

- персонализиране на безличностни текстове;

- електрически удар;

- преход от невъзможното към възможното, или трансформация от ненормалното към нормалното;

- за изкуство на не-изкуството;

- прави литература от всичко, прави литература от нищо!

Поетът не е принц на патиците! Понятието „поезия” и неговите производни са станали старомодни в този век, и хората им се смеят с пренебрежение. Аз се срамувам да заявя, че създавам лирически текстове, аз ги крия. Хората вече нито четат, нито слушат лирически текстове, но те ще прочетат тази книга, защото в нея няма нищо за четене!

Все пак движението Парадоксизъм не е нито нихилизъм, нито несъответствие. Книгата на не-поемите е протест срещу търговията с изкуството. Вие, писатели, продавате ли своите чувства? Само за пари ли творите? Публикуват се само книги за престъпления, секс, ужас. Къде е истинското Изкуство?

Една молба...

Вие можете да намерите в тази книга от неподбрани поеми всичко, от което нямате нужда и което не харесвате: поеми, които не са за четене, не са за слушане, изобщо не за писане. Насладете им се! Само след досадата вие наистина можете да узнаете какво означава удоволствието. Те предлагат огледало на всяка безкрайна душа. Изкуството, общо казано, е тласнато до своите последни възможни граници към не-изкуство, и дори понататък...

По-добре книга с празни страници, отколкото такава, която не казва нищо.

По-нататък се използва много абстрактен и символичен език, но в същото време много конкретен: не-рестриктивни стихове с всякаква форма или съдържание. Той използва клише срещу себе си.

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО, СЛЕДОВАТЕЛНО: НЕВЪЗМОЖНОТО СЪЩО!

Така че, не се учудвайте на тази анти-книга! Ако не я разбирате, това означава, че вие разбирате всичко.Това е целта на манифеста. Защото Изкуството не е за разума, а за чувствата. Защото Изкуството е също и за разума.

Опитайте се да интерпретирате това, което не може да се интерпретира! Вашето въображение би разцъфтяло както кактус в пустиня.

Но, Американският Манифест на ПАРАДОКСИЗМА е по-специално бунт на емигранта в

Съединените Щати, който не говори английски, срещу езика – анти-езикова книга написана на повече от развален английски (Американската реч на Утрешния ден?)...

[От книгата: НеПоеми, от Флорентин Смарандаке, Издателска къща Xiquan, Phoenix, Chicago, 1991, 1992, 1993;

книгата съдържа така наречените силно експериментални текстове, като:

-поеми без стихове;

-поеми без поеми;

-поеми-чернови;

-нарисувани-поеми;

-поема на Pirissanorench (език, на който говори един човек в Юго-Западните Съединени Щати);

-супер-поеми;

-графични поеми;

- объркани поеми.]

Kane X. FAUCHER (Canada)

Si(n/c)k into Syphilis

Nietzsche, August 1888: “Sickness is a powerful stimulant—but one has to be healthy enough for it.”

„Sikne	powerfu	stimulant	one has	healty	enough
ss is a	l	t—but	to be		for it.”

„Sickness is a powerful

„Sikn	powerf	stimula	but one	be	enough
ess is a	ul	nt—	has to	healthy	for it.”
„Sikn	powerf	stimula	but one	be	enough
ess is a	ul	nt—	has to	healthy	for it.”

stimula	but one	be	enough	
t—	has to	healthy	for it.”	

„Sickness is a powerful stimulant —but one has to be healthy enough for it.
„Sickness is a powerful stimulant —but one has to be healthy enough for it.” „Sick

enough health

sti mulonehas health enough

Jason HALL (Canada)

Paradoxizing

Hi everyone, I would like to be a part of this Paradoxist movement. Actually, for a while I thought I invented Paradoxism in 2003 until I found out that Mr. Smarandache beat me to it.

When I say “everything is a paradox” I’m paradoxizing rather than asserting, because if everything is true and false, then the same goes for that very statement. If everything is a paradox, then nothing is a paradox. I think it's possible to take Paradoxism too far, because I think the law of non-contradiction is both important and unimportant. That’s why I'm not just a Paradoxist, I am also an Anti-Paradoxist. Ironically, by also being against Paradoxism I am taking it to a new level.

To me, being a Paradoxist implies that you are also an Anti-Paradoxist because they are opposites that are the same. Like how a circle has both infinite and zero sides... a side is by definition straight, yet if a shape has infinitely many sides it’s not straight at all, it’s totally curved. Or like how the opposite of heads on a quarter is not tails, it’s heads. To make something its exact opposite you must make all of its qualities opposite. That means you have to turn the coin once for each of the three dimensions, and then it returns to the heads positions. So I'm wondering does anyone else consider themself an Anti-Paradoxist in addition to being a Paradoxist?

★

Everything is provable and disprovable. The truth value of any statement can be measured on a line from zero truth to infinite truth. If a statement's truth value is anywhere between zero and infinity, then it is infinite points away from zero,

making it infinitely true. It is also infinite points away from infinity, making it infinitely false. If the statement has zero or infinite truth, those extremes are the same. They are both the number of sides that a circle has. It is easy to prove that the big bang is God's head blowing up after considering everything a paradox.

[Internet] (Czech Republik)

Paradoxism

Aktuálně:	Na českém internetu se objevil nový nástroj pro překlad zahraničních internetových stránek do češtiny. Jmenuje se Britanik a dá se stáhnout na adrese: www.britanik.cz

Shodovat se k Florentin Smarandache, paradoxism 1980 je teorie a škola paradoxů používání v literárním a uměleckém vytvoření. Stoupenci paradoxism věří, že to odhalí podstatné rozpory existence tím, že se zaměří na je, zatímco jiné avantgardní činnosti takový jak dadaism a surrealism dělají ne.

To používá chumáče pravých opaků, protiklady, rozpory, podobenství, šance, oxymorons, paradoxy v vytvořeních.

První manifest pro paradoxism byly vydávány v Smarandache má 1983 francouzské knihy „Le sens du non-smysl" (smysl pro non-smysl), vydání Artistiques, Fes, Maroko, který byl oceněn Eugene Ionesco.

Externí odkazy

- Smarandache je Paradoxism

Salah OSMAN (Egypt)

مقتطفات نيوتروسوفية

ترجمة وتقديم : د. صلاح عثمان
أستاذ المنطق وفلسفة العلم المساعد
كلية الآداب – جامعة المنوفية
جمهورية مصر العربية

تقديم

الصدق والكذب ... الخير والشر ... الإيمان والكفر ... الأبيض والأسود ... الموجب والسالب ... الزائد والناقص ... ؛ ثنائيات تضرب بجذورها في أعماق الوعي الإنساني ، وتحمل بشيوعها وكثرتها تأكيدًا منطقيًا باليًا ، مؤداه أن الطرفين لا يلتقيان ؛ فالصفة تقابلها صفة مضادة ، والإثبات يناقض النفي ، وما من حدٍ يجتمعان فيه أو عنده : الوسط ممتنع ، والثالث مرتفع ، والاتساق مطلبنا ، والفكر مرشدنا ، والمعقول غايتنا .

هذا ما تعلمناه ، وذاك ما سعينا إليه بأنساقنا المنطقية عبر قرون طويلة ، ولكن مهلاً : أنىّ لنا التأكيد ومعرفتُنا قاصرة عن إثبات الصدق المطلق – أو الكذب المطلق – لأية قضية أو مبدأ ؟ . أنىّ لنا الدفاع عن ثنائيات حدّية وعالمنا يحفل بمتناقضات ومفارقات يمتزج فيها المعقول باللامعقول ، والممكن بغير الممكن ، والداني بالقاصي ؟ . أنىّ لنا التمسك بأرسطية المنطق وقد رأينا الصدق كثيرًا ما يُصافح الكذب ، كثيرًا ما يواعده ، فيتجاذبان بعضهما البعض عبر أطياف فكرية لا متناهية العدد بينهما ؟ ! .

كل هذه التساؤلات التقت وتفاعلت كبذور داخل عقل ثائر متمرد ؛ عقل عاش في رحاب مجتمع مغلق ، شعاره الشمولية وتركيز السلطة . وما بين عشية وضحاها تمخض العقل فكان الوليد فرعًا فلسفيًا ومنطقيًا ورياضيًا جديدًا : النيوتروسوفيا

Neutrosophy ، وكانت صرخات الوليد مذهبًا فكريًا جديدًا : البارادوكسيزم *Paradoxism* .

أما صاحب العقل فهو الفيلسوف والرياضي والأديب والشاعر والرسام الروماني المُبدع « فلورنتين سماراندا كه » *Florentin Smarandache* . وأما الفرع الفلسفي الجديد – أي النيوتروسوفيا – فقد نحت اسمه من مقطعين يونانيين : *Neutro* بمعنى محايد ، و *Sohpio* بمعنى حكمة ، ومن ثم يُصبح المدلول اللفظي للاسم هو : معرفة ودراسة الفكر المحايد بين حدين متقابلين .

وأما المذهب المثير– أي البارادوكسيزم – فربما كان يسبق النيوتروسوفيا زمنيًا، حيث ظهرت بوادره خلال الثمانينات من القرن المنصرم ، لكنه اكتسب مع النيوتروسوفيا قوة دفع منحته ثقلاً وانتشارًا واسعًا ، وبات له وجوده المؤثر في الأوساط الفلسفية والأدبية الإبداعية المختلفة . ولو نظرنا إلى الاشتقاق اللفظي لكلمة *Paradoxism* ، لوجدنا أنها بدورها مؤلفة من مقطعين : *Paradox* بمعنى « مفارقة » ، و *Ism* وهو مقطع إضافي يشير إلى المذهب . أي أن معنى الكلمة في مجملها هو « مذهب توظيف المفارقات » ؛ أو فلنقل أنه ذلك المذهب الذي يعني بالكشف عن المفارقات ودراستها وتوظيفها في شتى مجالات الإبداع الفكري .

وقد شرفت بدعوة كريمة من مؤسس النيوتروسوفيا ومبتكر البارادوكسيزم « فلورنتين سماراندا كه » لترجمة مقاطع منتخبة من نصوصه التي تتناول المفارقات ، وتكشف عن حركتها الصارخة المستترة خلف ملامح الاتساق ، وآمل أن تُسهم هذه الترجمة في تقريب فكرتي النيوتروسوفيا والبارادوكسيزم إلى القارئ العربي .

المقتطفات

١. المفارقة الاجتماعية *Social paradox* :

هل يجب أن تسمح الديموقراطية بالأفكار غير الديموقراطية ؟ .

أ– إذا كانت الإجابة بالنفي ؛ أي أنها لن تسمح بأفكار أخرى ، حتى تلك اللاديموقراطية ، فلن تكون لدينا ديموقراطية ، لأن حرية الكلام تصبح مقيدة .

ب– وإذا كانت الإجابة بالإيجاب ؛ أي أن الأفكار غير الديموقراطية مسموح بها ، فسوف نصل إلى اللاديوقراطية (لأن الأفكار غير الديموقراطية تهدم الديموقراطية، كما حدث مثلاً في ألمانيا النازية ، وفي الأقطار الدكتاتورية ، إلخ) . (*P. 30*)

٢. مفارقة المجموعات *The set's paradox* :

إن مفهوم « مجموعة كل المجموعات » الذي قدمه « جورج كانتور » *Georg Cantor* غير موجود .

دعنا نشير إلى كل المجموعات بالرمز { م }١ ، لكن مجموعة كل المجموعات هي مجموعة أخرى قائمة بذاتها ، لنقل ج١ ؛ ومن ثم نبني مجموعة أخرى ثالثة هي « مجموعة لـ < كل المجموعات > » ؛ لكن < كل المجموعات > هذه المرة هي { م } و ج١ ، وبالتالي تصبح « مجموعة كل المجموعات » الآن هي ج٢ ، المختلفة عن ج١ .

حتى مفهوم « كل المجموعات » لا يمكن أن يُعرّف بدقة (مثله في ذلك مثل « أكبر عدد في فاصل مفتوح » ، والذي لا يوجد) ، فكما لاحظنا أعلاه (نحن نستطيع أن نبني مجموعة جديدة دائمًا بوصفها « مجموعة كل المجموعات ») ونضمها إلى « كل المجموعات » .

(*P. 30*)

٣. السلوك السيكولوجي المنطوي على مفارقة
Paradoxist psychological behavior:

كيف يمكن أن نفسر السلوكيات المتناقضة لشخص ما : بمقتضى الشروط ذاتها، وبدون أي علة أو سبب ؟ .

لأن اللاوعي العميق فينا مؤلف من متناقضات .

(*P. 31*)

٤. القلق المستديم *Ceaseless anxiety* :

إن ما تريده – في العادة – يكون بخلاف ما تحصل عليه . وهذا للأبد . مثل سلسلة . لأنك ، حين تحصل عليه ، فإن شيئًا ما على الأقل سوف يُمثل رغبتك التالية . إن الإنسان لا يستطيع أن يعيش دون أمل جديد .

(*P. 31*)

٥. مفارقة الرياضي *Mathematician's paradox* :

لنفرض أن (ر) عالم رياضيات ، ربما كان غير مميز بعمله الرياضي .

أ– لكي يكون (ر) عالم رياضيات ، فإنه يجب أن يكون قد أتم عملاً رياضيًا معينًا. ومن ثم فإنه يجب أن يكون مميزًا بذلك العمل .

ب– الحكم العكسي : إذا كان (ر) ليس مميزًا بعمله الرياضي ، فهو إذن ليس عالم رياضيات .

(P. 31 – 32)

٦. **توقع اللامتوقع** *Expect the unexpected* :

إذا كنا نتوقع لشخص ما أن يفعل اللامتوقع ، إذن :

- هل من الممكن له أن يفعل اللامتوقع ؟ .
- هل من الممكن له أن يفعل المتوقع ؟ .

إذا كان يفعل اللامتوقع ، فإن هذا إذن هو ما توقعناه .
وإذا كان لا يفعل المتوقع ، فقد فعل إذن اللامتوقع .

(P. 33)

٧. **مفارقات غير المرئي** *The invisible paradoxes* :

- عالمنا المرئي مؤلف من مجموع كلي من الجسيمات اللامرئية .
- الأشياء ذات الكتلة مؤلفة من ذرات شبه خالية من الكتلة .
- اللامتناهي مؤلف من جسيمات متناهية .

أنظر إلى مفارقات الاستدلال التراكمي *Sorites paradoxes* التالية (المقترنة باسم *Eubulides of Miletus* ، إبان القرن الرابع قبل الميلاد) :

أ– إن جسيمًا غير مرئي لا يمكن أن يُشكّل موضوعًا مرئيًا ، ولا جسيمين غير مرئيين ، ولا ثلاثة جسيمات غير مرئية ، ... إلخ . وعلى أية حال ، في نقطة ما ، يُصبح مجموع الجسيمات غير المرئية كافيًا لتشكيل جسم مرئي ، لكن ليست هناك نقطة بعينها ، محددة بوضوح ، لكي يحدث ذلك .
ب– مفارقة أخرى مماثلة تم تطويرها في الاتجاه المضاد .
من الممكن دائمًا نزع ذرة من موضوع ما بطريقة معينة ، بحيث أن ما يتبقى يظل موضوعًا مرئيًا . وعلى أية حال ، بتكرار وتكرار هذه العملية ، وفي نقطة ما، يتفكك الموضوع المرئي ، بحيث يُصبح الجزء الباقي غير مرئي ، لكن ليست هناك نقطة محددة بوضوح لكي يحدث ذلك .

ليس هناك تمييز واضح ، ولا حدّ دقيق ، بين < أ > و < ليس أ > . أين تنتهي < أ > بالفعل وتبدأ < ليس أ > ؟ . نحن نوسع من مصطلح المجموعة الغائمة *Fuzzy set* لـ « لطفي زاده » *L. Zadeh* ، بحيث يمتد إلى التصور الغائم .
(P. 33)

٨. **مفارقة اللايقين** *Uncertainty paradox* :

المادة الكبيرة ، والتي هي محكومة بمبدأ الحتمية *Determinist principle* ، مؤلفة من مجموع كلي من الجسيمات الأولية ، وهذه الأخيرة محكومة بمبدأ اللاحتمية لـ « هايزنبرج » *Heisenberg's indeterminacy principle* .
(P. 33)

٩. **مفارقة اللامستقر** *Unstable paradoxes* :

المادة المستقرة مؤلفة من جسيمات أولية غير مستقرة (جسيمات أولية تبلى حين تتحرر) .
(P. 33)

١٠. **مفارقة الحياة لفترة قصيرة** *Short time living paradox* :

المادة التي تمكث في الحياة لفترة طويلة مؤلفة من جسيمات أولية تلج الحياة لفترة قصيرة جدًا .
(P. 34)

١١. **الوجودية المنطوية على مفارقة** *Paradoxist Existentialism* :

قيمة الحياة تتضمن افتقارها إلى القيمة
ومعنى الحياة يتضمن افتقارها إلى المعنى .
(P. 34)

١٢. **المفارقة السيمانطيقية (١)** *Semantic paradox (1)* :

﴿أنا أكون ما لا أكونه﴾

- بما أنني أكون ما لا أكونه ، وأنا لا أكون سقراط ، إذن أنا أكون سقراط
- إذا كنت سقراط ، ولأنني أكون ما لا أكونه ، إذن أنا لا أكون سقراط .

وبصفة عامة :
« أنا أكون **س** » إذا وفقط إذا « لم أكن **س** »
من أكون إذن ؟
وبصفة مماثلة يمكن أن نبني المفارقات التالية :
أنا أكون ذاتي حين لا أكون ذاتي
أنا أوجد حين لا أوجد
وعلى العموم :
أنا { فعل } حين { نفي الفعل }

(P. 34)

١٣. المفارقة السيمانطيقية (٢) *Semantic paradox (II)* :

﴿ أنا لا أفكر ﴾

هذه الجملة يمكن ألا تكون صادقة ، لأنني – حتى لكي أكتب هذه الجملة – في حاجة إلى التفكير .
(وبخلاف ذلك أكون قد كتبت ما هو خاطئ ، أو لا أكون قد كتبت على الإطلاق) .
ومن ثم ، « أنا لا أفكر » تصبح كاذبة ، لأنها تعني « أنا أفكر » .

(P. 34)

١٤. الأسرار غير المحلولة *Unsolved mysteries* :

أ– هل من الصادق أن ثمة إجابة ما على الأقل لكل سؤال ؟ .
ب– هل أية عبارة هي نتاج سؤال ما ؟
جـ – لنفرض أن **ج**(ن) هي التأكيد التالي :
« إذا كانت **س**(ن) صادقة ، فإن **س**(ن+١) كاذبة » ، حيث **س**(ن) هي جملة مرتبطة بالبارامتر **ن** .
هل يمكن أن نبرهن بالاستقراء الرياضي على أن **ج**(ن) صادقة ؟ .
د– < أ > صادقة إذا وفقط إذا كانت < أ > كاذبة .
هل هذه جملة صادقة أم كاذبة ؟ .
هـ – كيف يمكن لهذا التأكيد : « الحياة بدون حياة » أن يكون صادقًا ؟ .

(P. 34)

١٥. مفارقة عن المفارقات *Paradox of the paradoxes* :

هل الجملة : « هذه مفارقة » تمثل مفارقة ؟ .

أعني : هل هي صادقة أم كاذبة ؟ .

(P. 35)

متفرقات

- لنتحدث بدون حديث . بدون كلمات (لغة الجسد) .
- لنتواصل بدون تواصل .
- لنفعل اللافعل *Un – do* .
- لنعرف اللاشيء عن كل شيء ، وكل شيء عن اللاشيء .
- إنني أفعل فقط مالا أستطيع فعله !

إذا كنت لا أستطيع أن أفعل شيء ما ، فإن الجملة « أنا أستطيع أن أفعل » تكون كاذبة بالطبع ، وإذا كنت أستطيع أن أفعل ، فإنها أيضًا كاذبة ، لأني أستطيع فقط أن أفعل مالا أستطيع فعله .

- إني لا أستطيع لأني أستطيع
- النوم المنطوي على مفارقة (وفقًا لقاموس « لاروس » *Larousse* الفرنسي (١٩٨٩)) ، هو طور من النوم تحدث فيه الأحلام .
  نوم ، نوم ، ولكن لم ينطوي النوم على مفارقة ؟ .
  كيف تكابد الواقع وتتحمله في الأحلام ؟ .
- كل شيء ، لا ينطوي على مفارقة ، هو على أية حال منطوي على مفارقة .

(P. 35)

The source:

Smarandache, Florentin, "***A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic, Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probabity***", third edition, American Research Press, Rehoboth, 2003.

Translated from English by Dr. Salah Osman
Department of Philosophy – Faculty of Arts
Menufiya University – Egypt

***

Iulia COJOCARIU (France)

Există lucruri care nu există?

Florentin Smarandache:

Aceasta întrebare poate fi tratată, cum ai zis, si ca un paradox:

a) Dacă răspunsul este „da”, înseamnă că exista nişte lucruri care de fapt nu există, deci răspunsul ar trebui să fie „nu”;

b) Dacă răspunsul este „nu”, înseamnă că nu există lucruri care nu există, dar atunci ce să zicem despre imaginații, închipuiri, visuri, năluci? Ele nu-s materiale, dar exista în mintea noastră; deci răspunsul ar trebui să fie „da”.

Şi uite-aşa acest cerc vicios!

Iulia Cojocaru:

Dacă de la bun început nu ne limităm la sensul de „lucruri materiale”, atunci desigur, tot ceea ce ține de pura imaginație, există – există atât timp cât poartă un nume, nu? Atunci ceea ce nu există este ceea ce nu putem nici măcar închipui şi numi... deşi în teorie imaginația este fără limite, mulțimea „lucrurilor” cu potențial de există (a tuturor lucrurilor aşadar) este infinită... şi poate că noi, oamenii, nu suntem suficient de „bătrâni” pentru a fi avut timpul de a imagina totul, sau pur şi simplu, trebuie să recunoaştem că imaginația noastră este limitată... oare paradoxurile nu sunt până la urmă limitele noastre? Şi paradoxismul, o răzvrătire împotriva a noi înşine?

Dacă nu există înseamnă... că nu există... deci... există lucruri care... deşi... aici sensul verbului a exista este restrâns, oarecum.

Didier FLEURDIER (France)

La musique jazz… (fragment)

La musique jazz est un ensemble à la fois sonore et corporel. C'est la parodie, la gaieté, la fête, les joyeux échanges, elle caractérise la liberté de l'individu. Cependant elle exprime aussi; la douleur, l'oppression, elle est chargée de plaintes et de moqueries, d'ironie, de révolte et de revendications, elle ouvre le droit au solo, à l'improvisation et à la liberté d'échanges.

Cette philosophie du jazz qui a façonné les grandes danses vernaculaires noires américaines a été reprise par la communauté blanche et diffusée dans le monde entie.

Elle part du Cake walk, du Charleston, du Lindy hop pour en arriver au Rock, au Funk, au Break dancing jusqu'au rap et Hip hop actuels.

L'exception a cette philosophie „nature" du jazz est la danse scénique qui nous vient de Broadway où elle a été influencée par de grands chorégraphes novateurs qui étaient au départ principalement classiques comme Georges BALLANCHINE, Gérôme ROBBINS et pour rester plus „jazz" Jack COLE.

Ces chorégraphes n'avaient pas un esprit d'improvisation au sens africain du terme.

Ce qui nous amène au paradoxisme entre:

Le jazz: liberté du corps, improvisation, conception stricte noire afro américaine de la philosophie du jazz en opposition avec :

Le jazz: danse théâtrale et scénique actuelle (qui n'est plus une improvisation).

Ce paradoxisme s'explique par le fait que le jazz est né de la rencontre de deux cultures; la culture afro américaine et la culture européenne.

Ces cultures se sont rencontrées à un certain moment de l'histoire ce qui explique pourquoi on a plusieurs tendances dans le développement du jazz:

La tendance afro américaine; Kathérine DUNHAM, Pearl PRIMUS. La tendance scénique; Minstrel shows, Broadway, secteur commercial. La tendance théâtrale; les compagnies de danse (concert-work).

Pour définir la danse jazz il est nécessaire de faire abstraction de la musique jazz. Actuellement on pratique la danse jazz sur de la musique rap (mais le rap n'est-il pas le jazz d'aujourd'hui?). Il faut savoir toutefois ce qu'est la caractéristique permettant de définir une musique comme une musique jazz, elle se trouve dans le coté „percussion" du rythme. Tout ce qui est lié au jazz est basé sur la percussion. Justement, le Rap n'est autre qu'une percussion rythmique et vocale. Citons un exemple marquant qui a énormément contribué au développement de la musique noire américaine: la musique de James BROWN, elle est à la base essentiellement percussive".

Afin de compléter cette définition et d'aller dans notre recherche au-delà de la musique, il nous faut examiner le mouvement et sa spécificité qui est différente de la danse africaine. A différencier elle-même de la danse primitive, laquelle a été amenée en France par Ernst DUPLAN, un haïtien. Cette danse „primitive" est un dérivé de la danse africaine, mais la différence se loge dans l'improvisation. La danse jazz a un vocabulaire propre issu d'un melting pot culturel, chaque pays du monde y reconnaît et y intègre les racines de son propre pays.

Définitions de la danse jazz par plusieurs personnes à différentes époques:

Jean SABATINE: critique (1969): „La danse jazz est un art populaire, une sorte de mélange de danses ethnologiques et sociales".

Louis HORST: directeur musical de Martha Graham et professeur de composition musicale, accompagnateur du Denis SHAWN (Ruth St. DENIS, Doris HUMPHREY, Charles WEIDMANN). „L'alliance paradoxale combiné le primitivisme d'un lointain passé avec les ramifications des temps modernes. La danse jazz est une sorte de primitivisme populaire illustrant par son tempo et ses impulsions le désir de notre culture complexe et sophistiquée, de retourner au rythme et au mouvement existant dans des sociétés moins civilisées". (Cette définition de Louis HORST situe le jazz à un carrefour inter-culturel composé de trois critères relatifs à; la culture civilisée, la culture primitive et „l'esprit africain").

Jack COLE: „Jazz is urban folk".

Un grand musicien de jazz: „If you gotta ask, you aint got it!"

La difficulté de définir ce mot réside dans la pluralité de sens qui dérive de la danse africaine.Le jazz n'est pas seulement une musique qui force le corps au mouvement, il n'est pas seulement musique ou danse, il est expression vocale, langage, communion et expression de l'existence de chaque communauté à chaque génération ce qui explique son actualité et sa pertinence.

Le mot „jazz" est assez récent dans le vocabulaire, il a été écrit pour la première fois en 1917. Pour la signification de ce mot il y a plusieurs pistes mais aucune n'est certaine:

„Jas": argot sénégalais à forte signification sexuelle.

„Jasm”: (dictionnaire de 1860) énergie, dynamisme, vitalité.

„Jazz”: dériverait du mot chas, chase (chasse).

„Jazz”: définition de musiciens: il semblerait qu'à l'époque de la mintrelsy il y avait un musicien, danseur qui s'appelait „JASBO” il était très populaire et chaque fois qu'il jouait le public criait „we want more Jasbo”.

„Jass”: jeu de cartes

La définition et la compréhension du jazz sont difficiles pour les occidentaux car nous avons besoin, suite à notre éducation, d'explications rationnelles. La caractéristique de la culture africaine est la spontanéité et la vitalité, les occidentaux échouent à définir le terme jazz car ils ont besoin de faire appel à une démarche analytique, constituée de concepts logiques, rationnels et clairs. Cette spontanéité leur est étrangère.

Nous, occidentaux: si on parle de jazz, on parle de musique si on parle de chant, on parle de Gospels si on parle de mouvement, on parle de danse jazz.

On devrait saisir le jazz comme un tout, le saisir dans sa globalité culturelle, musicale, et corporelle.

La danse jazz connaît malheureusement d'impardonnables répulsions car elle n'est pas juste une vulgaire gesticulation, elle n'est pas un dérivé du moderne ou de la danse folklorique américaine pas plus qu'un dérivé des comédies musicales telle que West Side Story.

Elle est tout ça en même temps et c'est l'apport de la recherche des chorégraphes tel que: Kathérine DUNHAM, Jack COLE et plus récemment les chorégraphes modernes comme: Alvin AILEY, Donald Mc. KAYLE, Talley BEATTY et des professeurs comme Matt MATTOX et LUIGI qui nous ont permis de comprendre plus profondément l'aspect scénique de la danse jazz.

Aux Etats Unis la question s'est posée de savoir pourquoi le jazz plaisait tant et était si populaire parmi les jeunes. Souvent on appela la danse jazz „la Soul dance" (la danse de l'âme). Le „soul" pouvait signifier la sensibilité, l'expérience vécue, l'état d'accord parfait avec les rythmes de son propre corps ou de celui des autres.

Danser jazz c'est pouvoir réaliser tous les gestes que l'on désire sans souci de trahir un courant artistique ou une école.

Matt MATTOX: dans une interview de 1969 définissait la danse jazz qu'il pratique par l'expression „free style". D'ailleurs beaucoup de professeurs ou de chorégraphes appelaient dans les années 50 leur danse „free style" car ainsi ils échappaient aux stéréotypes des gestes quotidiens mais aussi pouvaient puiser indifféremment et délibérément dans des techniques classiques, modernes, folkloriques, populaires et primitives pour en fin de compte les appréhender dans leur propre sensibilité. Matt MATTOX explique avoir choisi le terme „style" en référence au cadre stylistique dans le quel son inspiration peut, c'est ce qu'on appelle en ce moment les „colorations" prenons comme exemple les colorations: africaines - indiennes - latino - espagnoles etc.

Si l'on considère les formes variées qui ont nourri le développement de la danse jazz, on découvre une palette de styles variés:

Le ballet classique.

La danse moderne et contemporaine.

La show dance (broadway, revues, cabaret T.V.).

La danse théâtrale „concert work".

La danse sociale (danse lisse, ballroom).

Les danses ethniques (danses africaines, rituelles, indiennes, espagnoles, russes etc.)

La danse jazz est composée d'éléments nombreux et variés aux apparences parfois incompatibles.

La cause de cette incompatibilité provient de l'union paradoxale ayant donné naissance à cette danse entre la tradition rituelle africaine et la tradition aristocratique européenne.

Cela explique les tensions entre les blancs et les noirs, le jeu populaire et l'art cultivé, la passion et l'élégance. Et finalement ce ne sont pas des contradictions mais au contraire des compléments. Si on enlevait une de ces composantes on perdrait la qualité essentielle de la danse jazz.

Le jazz est-il une expression vernaculaire ou universelle?

C'est une alternative qui alimente une controverse vieille d'un siècle et qui est presque aussi virulente que de savoir si le jazz est d'origine noire ou d'origine blanche. Ces oppositions sont d'ailleurs en étroite relation.

Isadora DUNCAN qui était pourtant le fleuron de l'avant-garde américaine en danse, dans son œuvre autobiographique avait rejeté la danse académique classique, rejetait aussi le jazz hors des frontières de l'Amérique. Pour elle le jazz n'était pas une expression vernaculaire, ainsi elle disait: „Il me paraît monstrueux que l'on puisse penser que le rythme jazz exprime l'Amérique. Le rythme jazz exprime l'esclavage primitif". (Elle nourrissait un mépris pour le jazz).

Gus GIORDANO: par contre considérait la danse jazz comme une identité typiquement américaine et citait „La danse jazz et le jazz constitue l'unique forme d'art qui a pu se cristalliser aux USA. Le jazz est une expression d'un tempérament propre à l'Amérique. Le fait que la danse jazz puise ses racines en Afrique et a été implantée par la suite aux

Etats Unis par les esclaves noirs, n'altère en rien le caractère américain de cet art."

Reste naturellement la thèse des noirs qui revendiquent entièrement l'identité du jazz comme étant l'expression pure de leur communauté, pour eux cette expression a été reprise sans cesse et récupérée par les blancs (et la plus part du temps à but lucratif).

Il est difficile d'essayer de régler ce conflit lié à la reconnaissance de la paternité de la danse jazz, mais ce que l'on peut affirmer de source certaine est que „le rythme percussion" vient du fond de l'Afrique noire.

C'est du fond de la communauté noire qu'arrive l'écho des rythmes africains, qui mêlé aux mélodies hybrides européennes feront découvrir une musique qui émouvra la population américaine. Cette musique savait traduire comme nulle autre; l'énergie, la mécanisation, la société industrielle, l'amour de la vitesse qui caractérisait les Américains à cette époque.

Martha GRAHAM et Anna DUNCAN déclaraient en 1929 que „la forme était dynamique et distante, c'est une forme vers la liberté, une danse pour oublier, souvent Dionysiaque dans son abandon et dans la splendeur crue de son rythme".

Natacha NATOVA brillante danseuse russe classique était folle du jazz et elle le considérait comme l'expression parfaite du culte de l'énergie qu'avaient les Américains à cette époque.

M. ROBERTS „C'est une danse dans laquel le corps entier est employé comme moyen d'expression, elle est à l'extrême l'opposée de la danse classique qui est basée sur une convention d'un buste enfermé dans une armure et qui décrit l'homme comme un animal qui virevolte sur ses orteils exécutant des gestes gracieux avec la tête et les bras. En danse

jazz les hanches, le ventre et la poitrine entrent en action autant que les jambes. La forme ressemble à la danse espagnole plus qu'à toute autre, elle a la même tendance à développer une richesse de dessins préétablis exigeant une exécution à la vitesse de l'éclair." „Mais l'esprit de la danse jazz ne pouvait pas être compris si l'on ne prenait pas en considération la musique jazz, car c'est une forme de musique pleine d'énergie plutôt que débordante de spiritualité." (Définition de la danse jazz pour Dance Magazine en 1929).

Mez MEZZROW: „Le jazz n'a jamais cessé d'évoluer, mais le jour où il a trop évolué il a cessé d'être jazz".

En résumé: C'est une expression populaire et commerciale qui est née de la synthèse des danses rituelles africaines avec les danses européennes, elles ont interagi pendant 300 ans dans le creusé américain.

C'est une danse qui à réussi la symbiose de deux traditions, elle accepte de devenir une composition savante mais elle refuse de se couper de sa racine qui est la danse africaine.

Rüdiger HEINZE (Germany)

Erasure

fools
that we are we think
we can erase and create nothing from something as
“Nothing, suitably disguised as something, [is]
never far from the centre of things” (1) but will forever be
absence. So we paint and draw
where we think we erase,
as art is always the replacement of
something
for
something, and if nothing didn’t exist we would have to invent
it.

(1) John D. Barrow. The Book of Nothing. 2000. Xi.

Bernd HUTSCHENREUTHER (Germania)

Kleinsche Flasche

Einst füllte mit Schwung Felix Klein
das Äußre ner Flasche mit Wein,
und der floss dabei munter
ihm die Kehle herunter,
und da sprach er: Nicht schlecht, das Design.

Klein Bottle

Once there filled a professor named Klein,
the outside of a bottle with wine.
But the wine in the bottle
streamed all through his glottal,
he said: It's divine, that design.

★

This has similarities with the quantum. When you observe an unknown number, it changes its state, it becomes known.

When you do not observe it anymore, it may become unknown.

Is the lowest (personally) unknown natural number known or unknown?

It must be a number greater or equal than 0 (If you count 0 as natural number. It can be 0 when somebody doesn't know any number, for example, directly after being born.). And it must be lower than some Billion, because of nobody has time even to think all of this numbers throughout the time of his life.

I'm sure, the number exists for each person, but it is unknown, as the name says.

The number is increasing in time until death, after this it is zero again, if we suppose that there is no soul, otherwise, we do not know, what souls are thinking and how.

My personal unknown natural number is somewhere between 1000 and 10000, because I counted to 3000 one time, and I do not think, that I saw all of the rest actively.

If you do not see or read or hear a number or just think about it, it is unknown.

The function against time is not steady.

★

In many languages, we have the strange situation, that a word means itselve and its contrary. It is a homonym and an antonym at the same time.

There are a lot of such words.

Examples:

To cleave is to separate and to stick - at the same time. Untiefe (German word) is a cliff and very deep water. (The last one in the informal spoken language.)

★

There may be a new category of international antagonyms: they mean the contrary in the other language.

They are a special kind of “False Friends”.

afraid (be worried) - erfreut (German) (be delighted)

caldo (Italian - warm) English: cold - German: kalt

corpse (English - a dead person) - Körper (German: a living person)

Deern (Low German: girl) - Dirne (High German: prostitute, whore)

★

favorite one: gift - Gift (German - Poison)

★

I suppose, there must be much more of such paradoxical words. Some of them are connected etymologically, as gift - Gift. Some are similar by chance.

Parádoxes in movies

Doctor Who used the Liars paradoxon to confuse the computer „Boss" in the Doctor Who adventure „The Green Death" with John Pertwee as Doctor Who.

He asked the Boss in following way: „Would you believe someone who says that what he says next would be true and what he just said was false?". The computer started to think and used more and more resources „I can figure it out. … I can figure it out!..."

May be, this happened because the Boss lost parts of his logic because he was connected with a human brain through a special interface.

However, the Boss did not go out of work. He was already a little bit humanized and later started to sing. Other than Stanislav Lem's GOLEM 16 (?) the Boss remained dangerous.

In the East-German science fiction movies „Der Mann mit dem Objektiv" (the man with an objective) (DEFA, 1961?), a young girl sang a song, she just invented, to a man from the future. After the first verse, she said „I do not have the rest yet". The man from the future said: „O, this is a famous song in our time" and sang the rest of the song, before it was even finished. The song is „Du hast nen kleinen Mann in Ohr" and rather funny.

[Internet] (Hungary)

pARadOXisTák a neten

A paradoxizmus a nyolcvanas évek román irodalmi és mûvészeti avantgárd mozgalma. Kommunista-ellenes szándékkal Florentin Smarandache, az amerikai disszidens író és matematikus hozta létre az irányzatot, mely az alkotásban nagymértékben az ellentételezésre, az antinómiákra, az oximoronokra, az ellentmondásokra és a paradoxonokra alapoz. A paradoxizmus szövegei immár a neten is megtalálhatók: román és angol nyelven:

http://www.geocities.com/charlestle/paradoxism.html

portugálul:

http://ww.geocities.com/dacosta_teresinha/paradoxismo.html

angol elektronikus könyv a paradoxizmus és a posztmodern kapcsolatáról:

http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/IonSoare2.PDF

A paradoxizmus a második évezred utolsó irodalmi-mûvészeti avantgárd irányzata. A Paradoxizmus Nemzetközi Antológiájának szerkesztõi várják diákok, írók román nyelvû szövegeit. A kötetet Dr. Florentin Smarandache szerkeszti, postacíme: University of New Mexico, Gallup, NM 87301, USA. E-mail: smarand@unm.edu.

Khrisna JAHAN (Tamil, India)

யு.எஸ்.ஏ-வில் உள்ள நியூ மெக்ஸிகோ பல்கலைக் கழகத்தில் இணை பேராசிரியராக டாக்டர் ஃப்ளோர்ன்டின் ஸ்மரான்டாச்சி இருக்கிறார். இவர் இதுவரை கணிதம், இயற்பியல், தத்தவம், உளவியல், இலக்கியம் மற்றும் படங்கள், வரைபடங்களைக் கொண்டு கருத்தினை வெளிப் படுத்தும் பிரிவு ஆகியவற்றில், 75-ற்கும் மேலான புத்தகங்கள் மற்றும் 100 கட்டுரைகள் மற்றும் குறிப்புகளை பதிப்பித்துள்ளார். கணிதவியலில் அவருடைய ஆராய்ச்சியானது, எண் கோட்பாடு, யூஸிலிடீனை சேராத வரைகணிதம், தொகுப்பு (ஸின்தடிக்), வரைகணிதம், அல்ஜீப்பரிக் கட்டமைப்புகள், புள்ளியியல், நியூட்ரோஸோபிக் முறைமை மற்றும் தொகுதி (மன உணர்வு பூர்வமான தெளிவற்ற முறைமையை மற்றும் தொகுதியை [**ஃப்யூஸி லாஜிக் மற்றும் ஸெட்**] முறைமையை இது பொதுமைப்படுத்துகிறது), நியூட்ரோஸோஃபிக் நிகழ்தகவு (நடைமுறை நிகழ்தகவு மற்றும் மிகச் சரியாக வரையறை செய்ய இயலாத நிகழ்தகவு ஆகியவற்றின் பொதுவான அம்சம்) ஆகியவை தொடர்பானது. இதனுடன்கூட, அணுக்கரு (நியூக்கிளியர்) மற்றும் துகள் (பார்டிகல்) இயற்பியல், உருக்கி இணைத்தல் தகவல்கள் (கானல் மற்றும் முரண்பாடாக தோற்றமளிக்கும் உண்மை கூற்று விவாதம், 2002 குறித்த டெஸ்ஸர்ட்-ஸ்மரான்டாச்சி கோட்பாட்டை காணவும்), தத்துவவியல் (நியூட்ரோஸோஃபி, ஒரு தர்க்க சாஸ்திரத்தின் பொது அம்சம் காணவும்), உளவியல் (உணர்ச்சி மற்றும் தூண்டுதல் குறித்த விதி), சமூகவியல் (சமூக முன்னேற்றம் குறித்த முரண்பாடு போல்

தோற்றமளிக்கும் உண்மைக்கூற்றுகள்), மொழிவியல் (ஒரு மொழியின் சொற்களின் பொருள் சம்பந்தமான முரண்பாடு போல் தோற்றமளிக்கும் உண்மை கூற்றுகள் [ஸிமானாடிக் பாரடாக்ஸஸ் மற்றும் ஒரே கருத்தை திரும்ப, திரும்ப தேவையில்லாமல் பல வார்த்தைகளில் கூறுதல் [டாடாலஜி]) மற்றும் பலவற்றுடன் தொடர்புடையது.

இலக்கியத்தில், அதிக அளவில் உபயோகப்படும் முரண்பாடுகள், எதிரிடை சொற்கள், உருவாக்கம் குறித்த முரண்பாடு போல் தோற்றமளிக்கும் உண்மை கூற்றுகள் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட, முரண்பாடு போல் தோற்றமளிக்கும் உண்மைகளுக்கான இயக்கத்தை, 1980-ல் இவர் அமைத்தார்.

கலைத்துறையில், உத்தேசமான கலைக்கு எதிராக அதாவது அங்கு எல்லோமே கலையாக கருதப்பட்டதிற்கு ஒரு எதிர்ப்பு அளிக்கும் விதமாக, இதன் பொருளாவது ஒரு தலை-கீழான கலை வேலை, உதாரணமாக, ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் செய்யக்கூடாது என்று எண்ணிக் கொண்டே, அந்த விதமாக அந்த கலையைச் செய்தல், உதாரணமாக. ஒரு கலையை விகாரமாகவோ, அற்பமாகவோ, எந்த அளவிற்கு தவறாக செய்யமுடியுமோ அந்த அளவிற்கு செய்தல் மேலும் பொதுவாக இயலாதவற்றை இயலக்கூடியதாக உருவாக்கம் செய்தல் போன்ற கலைக்கு புறம்பானவற்றிற்கு, வஞ்சப் புகழ்ச்சி முறையில், அவர் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

தத்துவவியலில், 1995-ல் நியூட்ரோஸ்பிக்கு, விவாத தொடர்பான தர்க்க சாஸ்திரத்திற்கு அவர் முடிவு கண்டார்.

தத்துவவியலின் ஒரு புதிய பிரிவாக விளங்கும் **நியூட்ரோஸ்பியைக்** கொண்டு, தோற்றம், இயல்புதன்மை மற்றும் நடுநிலையாக செயல்படுபவைகளின் நோக்கம், பல்வேறு விதமாக மனதில் எழும் உள்ளார்ந்தக் கற்பனைகளோடு அவை புரியும் இடைவினையாக்கம் ஆகியவற்றையும் ஆராய இயலும்.

ஒவ்வொரு கருத்தமைவு அல்லது எண்ணம் <A>; அதற்கு எதிரிடையான அல்லது மறுப்பு தெரிவிக்கும் விதமான <Anti-A> மற்றும் "நடுநிலையானவைகள்" <Neut-A> எனப்படுபவைகளின் கற்றைகள் (எ.கா:<A> அல்லது <Anti-A> ஆகிய இரு துருவ நிலைக்கு சேராமல், அவற்றிற்கு ஆதரவளிக்காமல், நடுநிலையாக இருக்கும் கருத்தமைவுகள் அல்லது எண்ணங்கள்) ஆகியவற்றை இந்த கொள்கை கருத்தில் கொள்கிறது. இந்த கொள்கையின்படி <A> அணுகு முறை கொண்ட ஒவ்வொரு கருத்தினையும். நடுநிலையாக்க முடிவதோடு, <Anti-A> மற்றும் <Non-A> கருத்துகளைக் கொண்டவைகளை, சமநிலை போன்ற நிலைக்கு சமப்படுத்தவும் முடியும்.

உருக்கி இணைப்பதை குறித்த கோட்பாடுகளை ஒரே சீராக இருக்கும் விதத்திலும், மற்றும் இதன் விதிகள் (UFT) மருத்துவம், எந்திரனியல் இராணுவம் ஆகியவற்றிற்கு உபயோகப்படுத்தும் விதத்திலும், இந்த பிரச்சனையை தீர்க்கும் விதமாக ஒரு படிப்படியான வழிமுறையை அவர் வடிவமைத்தார்.

இயற்பியலில், முரண்பாடுகள் போல் தோற்றமளிக்கும் ஒரு தொடர் கோவைகளையும் (குவாண்டம் [கதிரியக்க விகிதத்திற்கு

இணையாக எலக்ட்ரான்கள் வெளிப்படுதல்] ஸ்மரான்டாச்சி முரண்பாடான உண்மைகளை காணவும்), அறிவியலறிஞர்களிடையே மிகவும் முரண்பாடாக இருக்கும் ஆதாரமற்ற எண்ணங்களையும், இந்த பிரபஞ்சத்தில் ஆதாரமற்ற எண்ணத்தை வெளியிடப்படும் வேகத்தை தடை செய்யக்கூடியவை ஒன்றும் இல்லை என்பதையும் இவர் கண்டறிந்தார்.

கணிதவியலில், எண் கோட்பாட்டில் பல வரிசைமுறைகளையும், சார்புகளையும் அவர் உருவாக்கியுள்ளார். ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட உண்மை நிலையின் மறுதலை படி அல்லது வரைகணிதத்தில் நிருபிக்கக்கூடிய ஒரு கூற்று (ஒரு பகுதி மாத்திரம் யூக்லிடீனாகவும், மற்றொரு பகுதி யூக்லிடீனாக இல்லாமலும் இருக்கக்கூடிய ஸ்மரான்டாச்சி வரைகணிதம், 1969 -ஐ காணவும்), பன்முக கட்டமைப்பு (ஸ்மரான்டாச்சி n-கட்டமைப்புகளை காணவும். இங்கு ஒரு வலிமையற்ற கட்டமைப்பில் ஒரு வலிமையான கட்டமைப்பு ஒரு தீவு போல் உள்ளது), மற்றும் பன்முக-இடைவெளி (பலதரப்பட்ட இடைவெளிகளை கொண்டு ஒருங்கமைக்கப்பட்ட ஒரு இணைப்பு), ஆகியவற்றை அவர் அறிமுகப்படுத்தினார்.

மேலும் விவரங்களுக்கு www.gallup.unm.edu/~smarandache/ <http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/> என்ற தளத்தைக் காணவும்.

A. Prasad (India)

Dr. Smarandache 1980 में उन्होंने साहित्य मे पैराडॉक्सिज़्म (विरोधाभाष) आन्दोलन चलाया जो कृत्तियों में प्रतिकूलता, अधिकार विरोध तथा विरोधाभाष के अत्यधिक प्रयोग पर आधारित है।

कला में, रेण्डम आर्ट जिसमें किसी भी चीज़ को कला माना जाता है, के विरोध में उन्होंने व्यंग्यात्मक रूप में आउटर–आर्ट की वकालत की, जिसका अर्थ है कि अपसाइड–डाउन कलाकृति अर्थात् कला का सृजन परम्परा से हट कर करना, यानी कला सृजन यथासम्भव कुरूप, मुर्खतापूर्वक तथा गलत ढंग से करना और सामान्यतः उतना असम्भव जितना कि सम्भव हो।

उन्होंने 1995 में दर्शनशास्त्र में तर्कशास्त्र का न्यूट्रोसॉफी (तटस्थ दर्शनशास्त्र) के लिए सामान्यीकरण किया जो कि दर्शनशास्त्र की एक नयी शाखा है जिसमें न्यूट्रलिटिज़ (तटस्थ कारक) की उत्पत्ति, प्रकृति तथा उद्देश्य के साथ साथ विभिन्न कल्पनाशील प्रतिबिम्बों के परस्पर प्रभाव का अध्ययन किया जाता है। यह सिद्धान्त प्रत्येक भाव या विचार <A> उसके विपरीत <Anti-A> तथा न्यूट्रलिटिज़ (तटस्थ कारकों) <Neut A> के साथ विचार करता है। (अर्थात दो छोरों पर अवस्थित भाव या विचार जो न तो <A >और न ही <Anti- A> का समर्थन करते है।) <Neut-A> तथा <Anti- A> विचारों को <Non- A> से निरूपित किया गया है। इस सिद्धान्त के अनुसार प्रत्येक विचार <A>, <A nti-A> तथा <Non- A> के द्वारा, साम्यता की अवस्था पाने के रूप में तटस्थ एंव संतुलित होता है।

B. Venkateswara RAO (India)

Wisdom
To know
What one doesn't know

Family
Happy
To be nuclear

Orphan
Too lucky to have the grief
Of losing one's parents

War
Why shouldn't the one who declares it
Walk in first to wage it?

Divorce
Emergency
Exit

Cemetery
Every body is silent here
Astounded by the justice

Moustache
Grown as a symbol of courage
One needs the courage to remove it

Dating
Trial
And error

Countryside
Lovely place to live in
People leave it for living

Fianc

The second
In the selection list

Watch

Dutiful ornament
Beautiful as well

Professor

Accepts the mistakes
Consent to the correction

Child

Curious to know
Serious to “No”

Here and there

The more you earn the more you’re rich
How you earn matters much

Reporter

Reports the truth to be sent away
Creates the news to make his way

Sulking

Getting left alone
For being left behind

Divine offer

Get thirsty
Water is free

Hemant VINZE (India)

Oh! Nemesis!!!

The guilty ones escape unscathed,
The innocents are relentlessly punished
The fools are adorned,
The wise are scorned.
Oh! Blind Justice,
Of Goddess Nemesis!!!

Christianto VIC (Indonesia)

Paradoksisme

Florentin Smarandache di bidang literatur pada 1980 dia membentuk gerakan paradoksisme, berdasarkan pada penggunaan kontradiksi eksesif, antinomi, paradoks dalam kreasi.

Di bidang seni, sebagai protes atas seni random di mana semuanya dianggap seni, dia secara ironis menyerukan seni-luar yang bermakna sebuah kerja-seni naik turun, yakni melakukan kerja seni dengan cara yang tak semestinya dilakukan, yakni menjadikan seni sejelek, sebodoh dan umumnya semustahil mungkin.

Dalam filsafat pada 1995 dia menggeneralisir dialektik dengan neutrosofi, yang merupakan sebuah cabang baru filsafat yang mengkaji asal, ciri-ciri dan skup netralitas, sebagaimana juga interaksinya dengan spektrum ideasional yang berbeda. Teori ini menganggap setiap persepsi atau ide <A> bersama dengan kebalikan atau negasinya <Anti-A> dan spektrum „netralitas" <Neut-A> (yakni anggapan atau ide yang terletak antara dua ekstrim, yang tidak mendukung <A> maupun <Anti-A>). Ide <Neut-A> dan <Anti-A> keduanya dirujuk sebagai <Non-A>. Menurut teori ini setiap ide <A> cenderung ternetralisir dan diimbangi oleh ide <Anti-A> dan <Non-A> - sebagai keadaan keseimbangan.

Morel ABRAMOVICI & Zoltan TERNER (Israel)

Somnule Smarndache,
Vă admir şi vă cultiv demult dar abia acum am aflat de Antologia Paradoxistă Internațională. Mai pot trimite material paradoxistic pentru această extraordinară culegere? Mi-ar părea rău de tot să pierd acest tren.
Vă mulțumesc anticipat pentru răspuns

Lipsa de griji e cea mai bună dintre griji.
Aş da tot ce am pentru a obține mai mult.
La început a fost cuvântul. Apoi a urmat pălăvrăgeala.
Are trecere la femei dar nu are opriri.
Monogamia merge braț la braț cu monotonia.
Trăieşte minunat cu soția dar nu se plânge.

Pot trimite câteva sute din acestea. Sunteți omul meu domnule Smarandache! Iar eu pot fi omul dv.

Morel Abramovici – Haifa, Israel

Am toată stima pentru dv. Ca matematician şi ca poet paradoxist. Eu sunt inginer şi paradoxist. Dar nu mare ca dv.

Muneer Jebreel KARAMA (Israel)

דר׳ פלורינטין אסמרנדיגי הוא מרצה למטמטיקה באוניברסיטת ניו מקסיקו בארצות הברית.
ערך יותר מ 75 / 100 מאמרים והערות במטמטיקה , פיזיקה , פלסופיה , פסיכומטי ושפות.
במטמטיקה הוא עשה מחקרים בתאורית המספר והנדסה הלא אקליסית ,והנדסת התעשיה והתרכבים הגבריאותים .סטטסטיקה , וההגיון הניוטרוסופקי והקבוצה הניוטרוסופקית (הכללת האופציה הקלאסית והלא ברורה). וכמו כן הגיש תרומות קטנות אל פיזיקה גרעינית ואטומית ושלוב האונפורמציה (ראה תאורית דיזרט אסמרנדיגי על התעולות המשביעות רצון והמתנגדות 2002) והפילוסופיה ((ראה ניוטרוסופי, הכללת הוויכוח)) ופסיכומטרי (חוק הרגישות והתמריצים). וסיסיולוגיה (התנגדיות חברתיות) מידע השפה (התנגדיות וסינונימיות סימנטיקית) וכדומה .

ובשפות הוא התחיל בשנת 1980 בתנועת ההתנגדיות המסתמכת על ההגזמה בשמוש הנגדים בהווצרות.

ובאמנות, ובמחאה נגד האמנות הרנדומית כי הוא ראה בכל דבר אמנות ,וקרא בצורה משפילה לאמנות החיצונית אשר פרושו מעשה אמנותי הפוך , ובפירוש אחר : ללימודי האמנות בצורה לא מנוחה , ואני מתכוון לעשות האמנות לא יפה ופשוט ולא שווה ערך וטועה ככל הניתן , ובכלל בלתי אפשרי בכל הניתן.

ובפלוסופיה הוא הכליל בשנת 1995 הוויכוח ניוטרוסופי שהוא סניף חדש לפילוסופיה אשר לומד שורש וטבע וטווח הנוטרלי , בנוסף אל השלוב שלהם בכול מיני הערוצים השונים . התאוריה הזאת לוקחת בחשבון כל רעיון ורעיון <A> יחד עם הניגודים שלהם < אויבי A > וערוץ " הנוטרלי " < נוטרלי A > המפרש כל הרעיונות או המגיקה היציבה בין שתי הסופיות , הלא תומכת ל <A> ולא ל <אויבי A > .
הרעיונות <נוטרלי A> ו <אויבי A > ביחד נקראות <גירA > ובהתאם לתאוריה הזאת סותה כל רעיון <A> שתהיה נוטרלית ומאזנת מטעם רעיונות < אויבי A > ו<גירA > כמצב לאיזון.

הוא שם חישוב לאיחוד תאוריות וכללים לשלוב (UFT) שמושמות ברפאות ומידע הרובוט והצבא.

הוא חשף שרשרת לחתנגדויות (ראה התנגדויות אסמרנדיגי הכמותי) , ובמהלך ההנחה שאין מונע מהירות ביקום, ההנחה היא בעלת וויכות מאוד בין המדענים . וכמו כן היא מקווה ביכולת פורם שלישי לחומר , נקראת בלא חומר ,אשר היא קבוצת החומר ומנגד לחומר (או החומר הבסיסי והמנד לחומר הבסיסי).

יצר במטמטיקה מספר שרשרות ותפקידים בתאורית המספר. והוא הציג

דרגת חכחשח טבעית או תאוריה בהנדסה (ראה מחקרי אסמרנדיגי בהנדסה אשר יכולה לחיות אקלידית חלקית ולא אקלידית חלקית 1969 או רב הרכבה (ראה הרכבי - בלאסמרנדיגי, כי הוא כולל הרכב חלש על אי להרכב יותר חזק) ורב מרחקים (קבוצת מרחקים שונים) ליותר אנפורמציה ניתן לגלוש באתר האנטרנט:.

www.gallup.unm.edu/ ~ smarandache/

ניוטרוסופי הוא ענף חדש בפלוסופיה אשר מטפלת ולומדת שורש וטבע וטווח הניוטרלי, בנוסף אל השלוב שלה בסוגים של התאורילת השונות.

תאורית ניוטרוסופי הציג אותה דר' אף אסמרנדיגי בשנת 1995.

התאוריה הזאת לוקחת בחשבון כל רעיון או רעיון <A> ביחד עם הנגד שלה < אויביA > ותאור " נוטרלי" <נוטרלי A> ו <אויביA>
ביחד נקרא <גירA >. ובהתאם לתאוריה הזאת סוטה כל רעיון <A> להיות נוטרלית ומאוזנת מטעם רעיונות <אויביA> <וגירA > כשלב לאיזון.
ובארפן קלאסי <A>ו <נוטרלי A> , <אויביA> מפורק שתים בשתים .
אבל ראשר בחרבה מקרים הגבול בין הרעיונות יחון לא מדויקות ובלתי סבירות , ואפשר שיחזק <A> <נוטרלי A>ו<גירA>כמובן) החלקים שתים

ב אופציה הלא מדויק: האופציה הוא הקבוצה המשנית T ב [1.0] ולא מספר p ב [1.0] אשר צריך שמאלו להיות נגדי , והקבוצה המשנית F (גם מתקופת היחידה [1.0] ואין שם הקבוצות המשניות הלא מדויקות I באופציה הלא מדויק.

הסטטסטיקה הניוטרוסופקית הם אולזיות למקרים אשר פרט טותם אופצית ניוטרוסופי , והוא הכללה לסטטסטיקה הקלאסית.

התפקיד אשר מרכיב ה אופציה הניוטרוסופקי למשתנה הרנדומי X ונקרא בחילוק הניוטרוסופקי : NP(T)=(X)F, (X)I, (X)T כי ((X)T מיצג אופצית עריכת הערך X, ו I(X) מיצג האופציה הלא ידועה לערך X.

במספר תוכניות ההגיון הניוטרוסופקי והקבוצה הניוטרופקית והאופציה הניוטרוספרקית במקום ההגיון הלא ברור והקבוצה הלא ברורה והאופציה הקלאסית בצורה מתגברת.

אפשר לקבל ספרים אלקטרונים על ההגיון הניוטרוסופקית והקבוצה הניוטרוסופקית והאופציה הניוטרוסופקית מהאתר:

בשתים.

ניוטרוסופי הוא בסיס ההגיון הניוטרוסופקי והקבוצה הניוטרוספוקית והאופציה הניוטרוסופקי והסטטסטיקה המשומשת בהליכים ההנדסים (בעיקר בשלוב האנפורמציה והתוכניות) הרופאות הצבא ומידע חשליטה אוטומטית והפיזיקה.

ההגיון הניוטרוספוקי הוא מסגרת כללי לאיחוד מספר מההגיונות הנוכחית , ומכליל ההגיון הלא ברור (בעיקר ההגיון החישובי הלא נכון).

הרעיון העיקרית להגיון הניוטרוסופקי היא יחוד כל פירוט הגיוני ב שלוש זוויות למרחק ניוטרוסופקית, כי היא מיצגת כל טווח למרחק בדורה מסודרת - הבריאות (T) השקר (F) ואי הברירות (I) לבירור תחת הלימוד . כי T, I, F הם קבוצות משניות אמיתיות שיאיות או לא שיאיות ל]-0, 1+[.

אפשר להשתמש בתקופת היחידה הקלאסית [0, 1] להצעות של הנדסת התוכניות .
T, I, F הם מרכבים עצמאים עוזבים חדר לאנפורמציה החסרה (כאשר סכומם וערכם הגדול היא 1 >)ולאנפורמציה הקרובות ליציבות והמתנגיות (כאשר יהיה הערך הגדול 1>) או לאנפורמציה השלמה (ערך המרכבים = 1).

לדוגמא :- אפשר שיהיה ניתונים בין [0.6, 0.4] אמיתים, {0.1} או בין (0.15, 0.25) לא נקבע, ובין 0.4 או 0.6 טעות.

הקבוצה הניוטרוסופקית היא הכללת הקבוצה הלא ברורה (בעיקר לקבוצה החשיבותית הלא ברורה).

תן U להיות יקום חדש ו M קבוצה נכללה ב U , וגורם Xמ U הוא בולט בקשר לקבוצה M כמו (T, I, F) וחוזר ל M בצורה הבאה :-

הוא t% אמת בקוצה , i% לא נקבע (או לא מוכר) בקבוצה , ו f% טעות , כ t מתגברת T ו i מתגבר ב I, ו f מתגבר ב f.

T, I, F הם קבוצות משניות בצורה יציבה אבל בצורה פעילה T, I, F תפקידים / מפעילים המסתמכים על מספר פרטמטרים ידועים או לא ידועים.

האופציה הניוטרוסופקית היא הכללה לאפציה הקלאסית והאופציה הלא מדויקת אשר יהיה בו חזדמנות לתרחיש f %A אמת, כ t מתגבר בקבוצה המשנית T'ו i% לא נקבע - כי i מתגבר בקבוצה המשנית I, ו f% טעות, כי f מתגבר בקבוצה משנית F.

באופציה הקלאסית n_sup <= 1, אבל באופציה הפלוסופי החדש 3+ =>

Pino BORESTA (Italy)

12.12.2004

Gentile Angelo,

La ringrazio per l'invio di informazioni concernenti il suo movimento letterario il paradossismo che ho trovato particolarmente interessante. Sperando di farle cosa gradita contraccambio con alcune informazioni che mi riguardano.

Cordiali saluti e buon natale.

Vadim BYSTRITSKI (Kazakhstan)

Any idiot can have a good idea. Only coming from him, it looks like a total stupidity.

***

An exception is also a rule.

***

You are all such good boys and girls
Who behave very - very badly.

***

An American teacher makes herself appear as stupid as her students.

Which supports the students in their belief that they are smarter than her.

***

Every bottomless pit has a bottom

***

Beware of the good that triumphs over the evil.

***

In the X-SSR there was a special service that answered the anonimous letters.

***

God punishes only those who believe in him.

***

since it is never
a sign of intelligence
for a man to choose
a beautiful woman
for his wife
it remains for every couple
to figure out
if she is ugly
or if he is an imbecile.

Svetlana GARABAJI (Republic of Moldova)

Aforisme şi paradoxisme

- Cel de urăşte, ura îşi iubeşte
- Dragostea îngenunchează, iar ura calmiază
- şi-un păgîn iubeşte adînc.
- Orbul îşi vede durerea, iar pe surd îl detună tăcerea.
- Lenevia e molipsitoare, spre deosebire de hărnicie.
- Pe leneş îl susţine patul şi umbra.
- Lenea leneşului e insistentă, iar hărnicia aparentă
- Banul pe om îl îngite, iar nebanul îl omite.
- La chimirul deşert, sărăcia-i la desert.
- Cuscuta e hapsînă pe-o tulpină străină.
- Prostul nu-i prost să-şi recunoască prostia.
- Pălăria rămîne vinovată de identificare, căci deşteptului îi camuflează deşteptăciunea, iar prostului deşertăciunea.
- Echilibrul leneşului: când nu-i de lucru, e la lucru, când este lucru, nu-i la lucru.
- S-a descins din cingătoare şi mi-a încins cîteva încingătoare.
- Accentul dezechilibrat: mă tem, că dacă mor, ai să te prăpădeşti.
- Şi pielea de şarpe cade de atâta venin.
- Roibu-i rob, şi la roaba roaibei, şi la un roi de roaibe, cu roabe.
- Deşertăciunea prostului e un garafe, iar prostia deşteptului e o goafă din garafe.
- Creieru-i cârcel din turte, dar pricepe a-şi creşte burtă! (ce-i? Bostan.)
- Este vreun câne, ce-n lătrare-i mut şi beţiv, ce-ar soarbe sudoare de lut?
- Nu-i dorinţa calului provenirea hamului.
- Fumatul nu-i cauză, e sentinţă la dorinţă.
- Cînd marea-i la genunchi, îl atrage adâncimea păharului.

- Cucul nu-şi numără anii, vrăjitorul nu-şi prezice viitorul.
- Nu tot hamalul îşi cunoaşte hamul, însă orice ham se ştie după neam.
- Tot fumătorul îşi cunoaşte procurorul, dar şi fumatul îşi cunoaşte acuzatul.
- Nu furnica poartă vina de povara măgarului.
- Întunericul îi de leac şi pentru liliac.
- Nu orice măgar e măgar.
- Nu orice măgar trage la car, dar şi nici un car nu trage la măgar.
- Adevărul este o pulsare din inima întunericului.
- Chiar şi luna are două fețe.
- Adevărul este un iaz din pustiul care se lăţeşte.
- Şi pe lună este întuneric.
- Noaptea soarele-o omite, iar luna o invită.
- Şi pe lună nu-i lună.
- Nici în luna de miere pe lună nu-i lună.
- În luna de miere şi merele sunt de miere.
- Nu-ți pară o pară para deja în pară.
- Între azi şi mîne prăpastia rămâne,
- Între zis şi făcut curge rîul ne-ntrecut
- Şi inima de piatră poartă piatră în inimă.
- Nu fă gheață, că sub dânsa-ngheață.
- Pungaşul pungă nu poartă.
- La cel cult, gândul e adult, dar nu la orice adult gându-i cult.
- Mlaştina uscată nu suge, dar focul stins mocneşte.
- Şi lacul se tulbură şi râul îşi ridică apele.
- Şi turnul se ruinează de vreme.
- De vreme, te treci devreme.
- Nici turnul nu prinde cu capu-n cer.
- Stîlp cu cârcă.
- Şi stâlpii se sărută.
- Şi stâlpii la bătrînețe dau binețe.
- Cea mai lungă căutare este uitarea.

- Şi pe vârful pălăriei se aşează musca.
- Cartea necitită e ca vremea necinstită.
- Prostul e iertat, iar isteţul condamnat.
- Nu poate noaptea să se dezică de întuneric, dar nici ziua nu-i în stare să facă beznă.
- Şi dubălarul la dubală se dubeşte.
- Şi cânele nimereşte în piele de epure.
- Şi cânele, câte odată în piele de epure se arată.
- Şi sămînţa de dudău îşi poartă năravul său.
- Epurele şi-n piele de câne, tot epure rămâne.
- Cânele despuiat tace, iar băratul mîrîe.
- Pielea nu importă, când năravul se importă.
- Chiar şi lupul fără piele, nu-şi schimbă năravul.
- Lupul, când îşi dezbracă pielea, îşi dezbracă şi năravul.
- Şi leul, odată în viaţă îşi dă pielea la dubală.
- Şi cu lăcatul la gură, gîndu-i ambrazură.
- Mintea care minte îi fără minte.
- Mintea nenvăţată-i ca faţa nespălată.
- Dacă pumnu-i din butelcă, adevăru-i sub pestelcă.
- Sumanul săracului nu-i pe spatele bogatului
- Dacă pumnu-i în putere, adevăru-i în tăcere.
- Prin nimicurile toate mai nimic avem a spune
- Vorba deşartă nu se deşartă
- Vorba înţeleaptă mîngîe auzul
- Mintea dezgheţată nu îngheaţă
- Sărutul furat îi întrebat
- Sângele negru nu roşeşte,
- Şi suru-i sărutat de-n pungă-i dezlegat.
- Şi luna pe jumătate-i neagră, dar ascunde.
- Şi pe soare caute pete negre
- Şi pe zi cu soare caută foloase din lumînare.
- Şi-n cârd este ierarhie
- Cât e de lupos, da-n haite e prietenos
- Culmea racului, fundul cazanului

- şi gânsacul cel isteț iese din coteț
- Sumanul săracului nu-i de spatele bogatului
- E uşor aripi să porți când nu le creşti ori nu le ai
- Harbuzul e burduhos de la dulceață, iar omul, de la viață
- Şi tăcerea despre multe vorbeşte.

Tolu OGUNLESI (Nigeria)

Funeral

In Africa
we always attend everyone's burial

so they too
can attend ours

Abdul KHAN (Pakistan)

ڈاکٹر فلورینٹن اسمریندیجی کی سوانح حیات

ڈاکٹر فلورینٹن اسمریندیجی امریکہ کے نیومیکسیکو یونیورسٹی میں ریاضیات کے اسسٹنٹ پروفیسر ہیں- ریاضیات، طبیعیات، فلسلہ، نفسیات، ادب اور پہیلی میں ان کی 75 سے زیادہ کتابیں اور100 سے زیادہ مضامین اور نوٹ شائع ہوچکے ہیں- ریاضیات میں انھوں نے عددی نظریہ، غیر اقلیدسی جومیٹری، نحوی جیومیٹری، الجبرائی ترکیبات، اعدادوشمار، نیوٹروسوفی منطق (کلاسیکی اور مبہم امکانات کی تعمیم) پر تحقیق کی- اسی طرح انھوں نے نیوکلیائی اور ذراتی طبیعیات، معلومات کا اندماج (ڈیزرٹ- اسمرندیجی کا نظریہ، معقول اور مہمل عقلیت، 2002، پر نظر ڈالئے)، فلسفہ (نیوٹروسوفی، فن مناظرہ کی تعمیم پر نظر ڈالئے) نفسیات (احساسات و محرکات کا قانون)، سماجیات (سماجی تناقضات)، لغویات ((سامی اضداد و مترادفات) وغیرہ پر بھی کچھ کام کیا-

ادب میں انھوں نے 1980 میں پراڈوکسزم موومنٹ شروع کی- اس کی بنیاد تخلیق میں اضداد اور مہملات کے بہت زیادہ استعمال پر تھی-

فن میں انھوں نے اٹکل پچو فن کے خلاف احتجاج کرتے ہوئے، جہاں ہر چیز کو فن کا درجہ دے دیا جاتا ہے، زور و شور سے خارجی فن کی تائید کی- جس کا مطلب ہے فنی عمل کی مکمل تبدیلی، یعنی فن کو غیر متوقع انداز میں پیش کرنا- یعنی فن کو جہاں تک ممکن ہو بدصورت، بے ہودہ اور برا بنا دینا اور عموما جہاں تک ممکن ہو اسے ناممکن بنادینا-

فلسفہ میں انھوں نے 1995 میں نیوٹروسوفی کو رواج دیا، یہ فلسلہ کا ایک نیا شعبہ ہے جو غیرجانبداری کے آغاز، فطرت اور اس کی رسائی کا جائزہ لیتا ہے، اسی طرح مختلف فکری دائروں کے ساتھ ان کے باہمدگر عمل کا جائزہ لیتا ہے- یہ نظریہ ہر فکر یا خیال <A> کا اس کے معارض یا مخالف <مخالف- A> اور "غیر جانبداری" < غیر

جانبدار- A> کے خیال کے وسیع دائرے کے ساتھ خیال کرتا ہے (یعنی افکار و خیالات دو انتہائیوں کے درمیان واقع ہیں، جو نہ تو <A> کی تائید کرتے ہیں اور نہ ہی <مخالف- A> کی)- <مخالف- A> اور < غیر جانبدار- A> خیالات کو ایک ساتھ <غیر- A> کہا جاتا ہے- اس نظریہ کے مطابق ہر خیال <A> کا رجحان اس بات کی طرف ہوتا ہے کہ وہ <مخالف- A> اور <غیر- A> خیالات کے ذریعہ غیر جانبدار اور متوازن ہو-- توازن کی ایک حالت کے طور پر-

انھوں نے اندماج کے نظریات اور قواعد کے اتحاد (UFT) کے لئے ایک حساب وضع کیا جس کا استعمال طب، روبوٹ کے علم اور فوج میں ہوتا ہے-

انھوں نے طبیعیات میں تناقضات کے ایک سلسلے کا پتہ لگایا (اسمرندیچی کے مقداری تناقضات پر نظر ڈالئے)، اور انھوں نے یہ مفروضہ پیش کیا کہ کائنات میں رفتار کے لئے کوئی رکاوٹ نہیں ہے، یہ مفروضہ سائنس دانوں کے درمیان بہت زیادہ مختلف فیہ رہا ہے- انھوں نے مادہ کی ایک تیسری شکل کے امکان پر بھی غور کیا جس کا نام غیر مادہ ہے، اور یہ مادہ اور مخالف مادہ کا ایک مجموعہ ہے (یا بنیادی مادہ اور مخالف بنیادی مادہ)-

انھوں نے ریاضیات میں عددی نظریہ کے سلسلے میں بہت سے ترتیبات اور اعمال کا ایجاد کیا- اور جیومیٹری میں کسی نظریہ یا کسی بدیہی کے انکار کے درجہ سے متعارف کرایا (اسمرندیچی کی جیومیٹری پر نظر ڈالئے جو جزوی طور پر اقلیدسی بھی ہوسکتی ہے اور جزوی طور پر غیر اقلیدسی بھی، 1969)، اور متعدد ترکیب سے (اسمرندیچی کے این- ترکیب پر نظر ڈالئے، جہاں ایک کمزور ترکیب نسبتا ایک زیادہ مضبوط ترکیب کے ایک جزیرے پر مشتمل ہوتی ہے)، اور متعدد- مسافت سے (مختلف مسافتوں کا ایک مجموعہ)-

مزید معلومات کے لئے رجوع کیجئے:

- www.gallup.unm.edu/~smarandache/

Valeriu BUTULESCU (Romania)

Aforisme

Din volumul *Oaze de nisip*,
Editura *Litera* 1985

Excesul de lumină orbeşte, deci naşte întuneric.

★

Paradox. După ce traversează gheaţa lentilei, soarele devine incendiar.

★

Consolarea fracţiei algebrice. E infinită înainte de a înceta să existe.

★

Averea unora depăşeşte valoarea până la care ei pot să numere.

★

Am mult curaj dar mi-e frică să-l folosesc.

★

În fiecare an trecem nepăsători prin ziua morţii noastre.

★

Din gheara diavolului am scăpat uşor. Dar cum să mă eliberez din îmbrăţişarea îngerilor?

★

Conjug de trei ori verbul „a munci" şi simt nevoia să mă odihnesc.

★

Columb ar fi ajuns în India. Dar a intervenit, ca de obicei, America.

★

I-au luat boului jugul şi acum aşteaptă ca el să împingă benevol carul.

★

Şi în rândul mediocrității se dă o luptă. E ceva să fii cel mai mediocru.

★

Dacă n-ar exista diavolii, binele ar subjuga totul.

Din volumul *Oaze de nisip*,
Editura *Cartea Românească* 1986

Doar cămătarii se bucură de trecerea timpului.

★

Pasărea s-a eliberat de pământ. De-acum va fi captiva cerului.

★

La țară reverie înseamnă lene.

★

Consider că adevărul gol – goluț nu e moral.

★

De ce din lut? Omul trebuia făcut din oțel inoxidabil.

★

Cel rătăcit descoperă drumuri noi.

★

O aspirație nu moare. Cel mult se-mplineşte.

★

Când femeile îşi fac autocritica îşi descoperă minunate defecte.

★

Avea dreptate şarpele. Nu poate fi Rai acolo unde nu e dragoste.

Din volumul *Stepa memoriei*,
Editura *Călăuza* 1992

Moartea. Oare e punct sau virgulă?

★

Zero? El poate fi o sumă de infinituri diferite.

★

Din fericire încălcăm geometria. Suntem egali fără a fi asemenea.

★

El mă urmărea pas cu pas iar eu mă credeam steaua lui călăuzitoare.

★

Până la eliberarea actului de deces nimeni nu se poate considera cu adevărat mort.

★

Fără detergenți nu văd rostul botezului.

★

O fi existând lumea cealaltă? Vom muri şi vom vedea.

★

Nu de oboseală va muri Sisif, ci de plictiseală.

★

Poți demonstra că albul e negru. Dar va trebui să uzezi de o vastă bibliografie.

★

Bine că nu ni se comunică anticipat data morții noastre. De emoție, sigur am muri mai repede.

★

Sunt singurul meu şef. Dar nici de mine nu ascult întotdeauna.

★

Oare câți faraoni au bănuit că vor ajunge, din piramide, direct la British Museum.

★

Să pui lângă lup, oaia. Ba s-o mai faci şi şefa lui de birou.

★

Unii cred că a prăda hoții e onest.

★

Zicea murdăria: curățenia pătează!

★

O fi auzit oare Mesia de sfertul academic?

★

Toamna rândunelele pleacă. Rămân ciorile, copleşite de răspundere.

★

Mă plictisesc rar şi niciodată singur.

★

Mulți duşmani, asemenea unor microbi, sunt invincibili datorită micimii lor.

★

Şi nu va zbura mai repede ca vântul, cel dus de vânt.

★

Agonia florilor din vază ne umple camera de parfumuri.

★

Fii imparțial şi balanța se va înclina de partea ta.

★

De remarcat că porcul se termină printr-o virgulă, denumită popular coadă.

★

Nici Satana nu e perfect. Uneori greşeşte şi face fapte bune.

★

Din rana bradului se revarsă răşina, adică înmiresmata lui durere.

★

Sunt prostii extrem de complexe pe care numai înțelepții le pot comite.

★

Acesta e omul. N-are motive şi totuşi trăieşte.

★

Încearcă să defineşti nimicul. Vei avea nevoie de multe cuvinte.

★

Îmi voi iubi aproapele. Dar să stea mai la distanță!

★

Oare cât valorează nemurirea pe o planetă muritoare?

★

Cei dintâi surzesc clopotarii.

★

Unii merg la biserică în speranța că Dumnezeu verifică prezența.

★

Dulce mai e povara cadourilor!

★

Turnul din Pisa. Trebuie să te apleci, ca să ajungi celebru.

★

Prostia e mai puțin densă decât inteligența. De aceea e tot timpul deasupra.

★

Broasca ajunsă la oraş se numeşte batracian.

★

Dacă vrei să distrugi un segment, nu-l lovi cu securea. Vei avea în față două segmente.

★

De câte ori cobora din avion redevenea ateu.

★

Unele corpuri absorb lumina. Setea de lumină le face puțin vizibile.

★

Viermele îşi sapă templul eternității într-o pară.

★

După un anumit timp, stratul de rugină devine protector.

★

Un tramvai deraiat se consideră independent.

★

Omul şi-a găsit mulți prieteni în rândul animalelor, de regulă, necomestibile.

★

Nu râdeți de zero. El e împăratul numerelor negative.

★

Regula adormită naşte excepții.

★

Curcubeu. Superb arată lumina în faza ei de descompunere.

★

Cei ce se târăsc nu se împiedică niciodată.

★

Ura față de muşte se transformă uşor în simpatie față de păianjeni.

★

Simt în mine un alter ego, față de care îmi consum întreaga rezervă de altruism

★

Noapte e numai neputința ochiului.

★

Nu-i cereți unei femei imposibilul. E capabilă să vi-l dea.

★

Acest noroi nu mi-e indiferent. El ține de pământul patriei mele.

★

Să păstrăm cu grijă certificatele de naştere. Cu ele ne putem justifica oricând existența.

★

Unii oameni sunt ca aurul. Neavând valoare de întrebuințare, ajung însemne ale valorii.

★

Valul e efemer. Veşnic e numai zbuciumul apelor.

★

Adevărul a triumfat. În balanță, minciuna se înalță.

★

Ca să primesc aripi a trebuit să jur că nu voi zbura.

★

Astăzi e luni. Există şanse mari ca mâine să fie marți.

Din volumul *Imensitatea punctului*,
Editura *Polidava* 2002:

Ce vreți de la noi? Am fost făcuți din lut amestecat cu apă. Adică din noroi.

★

Nu este mărginit cel conştient de propriile-i margini.

★

Viteza luminii, mereu egală cu cea a întunericului.

★

Să respectăm planeta. Este groapa noastră comună.

★

Tratați cu îngăduință această prostie. A fost comisă în numele unui ideal înalt.

★

Templul hoților, profanat din când în când de justiție.

★

Nu pledez pentru nemurire, ci pentru moartea facultativă.

★

Nici Codul Penal nu este imparțial. Îi părtineşte pe cei drepți.

★

Precum râul. Mereu altul şi mereu acelaşi.

★

Apogeul Reformei. S-au introdus semne de circulație în traficul de influență.

★

Dacă moartea e somn, Doamne, lasă-ne măcar puterea de a visa.

★

Pe unii doar ştreangul îi face verticali.

★

Mă destram în gânduri policrome. Asemenea toamnei, îmi îmbrac moartea în culori vii.

★

Neputincios, ca o aripă de înger prin vidul cerului.

★

De unde vin? Din străfundul sfântului cuget. Din hăul divin.

★

Între marginile mele, lumea mea fără de margini.

★

Fără păcat sunt cei fără dorințe.

★

Democrație. Parfum se cheamă duhoarea acceptată de cei mulți.

★

Sunt orb, Doamne, pentru că văd şi nu înțeleg.

Din volumul *Frunze fără ram*,
Editura *Emia* 2004:

Aceste gânduri nu-mi aparțin. Dumnezeu le-a dictat, Diavolul a făcut corectura.

★

Ciripesc în colivia limitelor mele.

★

Nimic mai vast decât lumea nimicului.

★

Optimism în doze letale.

★

Între două veşnicii, o virgulă.

★

Călcăm pe Dumnezeu fiindcă e pretutindeni.

★

Fii strălucitor dacă vrei să nu ți se vadă defectele.

★

Imobilitatea unora trece drept statornicie.

★

Ce sărac pare cerul după un foc de artificii!

★

Pot să cred în idei contradictorii, dacă au suficientă poezie.

★

Minţile înguste se strecoară uşor prin strâmtorile vieţii.

★

Diavolii. Dumnezeu tolerează opoziţia, dar îi pune coarne.

★

Uliul ucide privighetoarea. N-are carne deloc, dar prea frumos cântă.

★

M-am născut sub o stea norocoasă, dar comunistă.

★

Vegetarienii salvează viaţa multor animale. Dar creează legumelor un stres impardonabil.

★

Catedrala Mântuirii Neamului, ridicată din credite externe.

★

Schimbare politică. Alţi ciobani, alţi câini, aceleaşi oi.

★

Am dubii, Doamne! Diavolul stă prea bine în sondaje.

★

Strălucind îţi risipeşti lumina.

★

Viitor. Suferinţă nenăscută. Mizerie în aşteptare.

★

Poziţie geostrategică. Când fugeam de turci, dădeam nas în nas cu tătarii.

★

Uneori, numai lovindu-l pe cel căzut îl faci să se ridice.

★

Păcatele nu se prescriu. Se reeşalonează.

★

Aberaţia acceptată de majoritate devine lege.

★

Viața a apărut accidental. Dumnezeu a fugit de la locul accidentului.

★

Strălucirea diamantului. O formă de a respinge lumina.

Valentin DASCĂLU (Romania)

Jurnal de lectură

Janet Nică, el însuşi poet experimental, publică o „monografie“ despre controversatul matematician româno-american Florentin Smarandache. Ieşind din rând, cum se pronunța un nou matematician craiovean, Cezar Avramescu, Florentin Smarandache a lansat un nou curent literar, paradoxismul. Discipoli au apărut în multe țări. Mai întâi, nu pot decât să-l citez pe Terken din „Calea regală” de Andre Malraux: „E mult mai important să înființezi un imperiu (aici, un curent literar) decât să-l conduci (adică să devii un mare scriitor ilustrând dogmele teoretice)”. Aşa că, am mai verificat definiția „paradoxului“ din DEX şi m-am gândit la latura sa foarte matematică: „Enunț contradictoriu (s.n.) şi, în acelaşi timp, demonstrabil (s.n.).

Într-adevăr, Florentin Smarandache alătură contrariile şi-şi demonstrează apartenența logică: „Într-o societate paradoxală nu poți fi decât paradoxal“.

Pentru lămurire m-am dus la „Mileniu” nr. 25-26 (2002) la articolul fundamentat al luzi Tudor Negoescu „Experimentând experimentul“. De la Domnia Sa aflăm că Florentin Smarandache a ajuns la „drama antinomiilor” devenind un „maestru al contra-sensurilor” în semn de opoziție față de artificialitatea vieții (sociale, politice) şi ca un protest împotriva totalitarismului”. La fel ca avangardiştii, declamă „moartea artei” ocolind capcana păguboasă a dadaismului dar şi spiritul pozitivist al matematicianului. Dilema avangardei a fost că protestul singur „nu este o premisă valabilă pentru obținerea libertății. Libertatea, odată obținută, începe să se degradeze, să se tocească, atrăgând plictisul”. (Cuvinte magice, parcă!).

Cartea dedicată de Janet Nică lui Florentin Smarandache este o întreprindere singulară. Fiecărei cărți de-a Domniei Sale i se dedică un poem în proză contaminat. Predispoziția poetului Janet Nică pentru lirica ludică este iradiată de paradoxism în intenția de a ne comunica nemediat subiectul cercetat. Este o coacere dinspre interior către exterior ca la microunde. Această derulare abil controlată şi condusă de autor înlocuieşte instrumentele criticii literare cu destule metehne in forare, cu străfulgerări paradoxiste şi din cele practicate de Janet Nică însuşi. Este un jargon nu numai agreabil dar, la luarea-aminte a împerecherilor năucitor de neaşteptate, un exercițiu fastuos de tipul unui carnaval al limbajului bine strunit. Acționând în profunzime, constatăm ca aparenta lejeritate a jocului cuvintelor angrenate într-un spectacol sui-generis conține aprecieri judicioase care se referă nu numai la opera paradoxistă a matematicianului-scriitor şi teoretician, ci şi la prestigiul persoanei ca atare.

Poetul Janet Nică se simte mai în apele lui „comentând" poezia despre care scrie că e „tăioasă ca o răzbunare de critic literar" care „te ține încordat la maxim gorki". Homo ludens în vesminte paradoxiste! „Tavanul mahalalei" este „o închipuire de cer", apoi va urma o cataractă paradoxistă: „averse fără aversiuni", „ilustru fără lustru", „cu o cultură de in-cultură" sau o „bătaie de joc a focului cu bătaie foarte lungă", „cu anormal normal care normalizează". Sau o suavă comentare argotică amintind de maeştrii genului la noi. Florentin Smarandache este „nagâț de trotuar, grande-n budoar şi-n vocabular, țambalagiu de ocazie" care „scrie poezii greşite să nu le înțeleagă decât spiritul pus pe ciorovăială". Ce definiție mironraduparaschivesciană reuşeşte monografistul, travestit el însuşi: poezia este „bagaboanta, pițipoanca, fleortotina, madama". În definitiv, de altfel, este productiv:Anton Pann e „argat la umbra deştelui ăl mic si umblă desculț de zaharia stancu" şi Florentin Smarandache este „bulibaşă de sintagme

argoticeşti“, (cât adevăr!). Şi este singular pentru că „îi îmbracă pe cei goi, care dă tot ce nu are, şi care are tot ce-i lipseşte”. „E impur şi simplu” un „Caragiale reciclat la limba de briceag a paradoxului ieşit din matcă asemenea Nilului, odinioară, primăvara”.

Despre teoretician, care şi-a făcut cunoscut programul in Franța la editura „de Bergerac” în 1992, putem aprecia că are o inteligență extrem de exactă în intențiile lui demolatoare. Cuvântul literaturii române, scrie Janet Nică, este „tardismul”. Am zice, o sincronizare pe agonia tendinței europene care se pregăteşte deja să facă pasul înainte. Ce ar impune noul teoretician care „face poezii fără versuri, poeme fără poeme, fără cuvinte, fără fraze, poezii grafice, texte impersonale personificate, traduc imposibilul în posibil, face literatură din nimic, şi nimic din literatură”. Cred că aceste afirmații extreme sunt gândite ca să pregătească o mai bună soartă receptării stihurilor paradoxiste. „Distihurile paradoxiste“ din 1998 ne dezvăluie „Domnul Experiment” sau pe acest „Edison în călduri”. Aceste distihuri înfățişează logodna antinomiilor într-un şoc terapeutic: „să cuprinzi nemărginirea” este să fii „competent in incompetența lui”, se „caută ce n-a pierdut” sau „edifică ruine”. Această formulare totuşi este veche la unele popoare de mii de ani. V.G. Paleolog îşi avea ca motto ceva asemănător la cartea despre sinestezia la poezia lui Al. Macedonski, „La bolta clara”. Zicerea este luată după „o piatră de hotar” şi vorbea de mergerea pe hotarul nehotarului etc. Şi asta, din antichitatea chineză.

Uneori, gândirea logică matematicianului transpare: prezența e „absența absențelor“. Sigur că absențele… absente vor fi prezente.

În „Anti-chambres et anti-poesies ou bizareries“ apărut în Maroc în 1984 (o locație preferată de Florentin Smarandache), se remarcă jocul inteligent de cuvinte. Aş zice, inteligent–ludic. Astfel, Michel şi-a pierdut tatăl în război, dar l-a găsit în

cimitir sau infirmiera coboară dintr-o familie ilustră până la primul etaj cu liftul.

Iată o definiție în spunere plăcută, dospită într-un cuptor magic: „Poezia lui Florentin Smarandache este un şugubăț carnaval rabelaisian care taie nasul împăratului făcându-l egal cu plebeul, dând şanse de a vibra senzorial, adică plenar".

Necunoscând creația matemaricianului, este de remarcat măiestria acestui autor de carte, ea însăşi inovatoare. S-ar putea cita copios. Aşa se întâmplă cu o carte în care umorul structural, cel pe care numai englezii îl practică cu seriozitate profesională, aduce desfătarea rară a unui material lingvistic proaspăt, inepuizabil.

„Făt-Frumox din lacrimă de paradox" de Janet Nică, apărut la editura MJM, una din cele mai harnice edituri craiovene, este un discurs amorezat. Este o declarație de iubire pentru un matematician-creator, „văr cu Magellan şi Columb" care îndrăzneşte să descopere, pe o planetă arhicunoscută, teritorii noi a căror geografie neaşteptată funcționează impecabil.

Ina DELEAN (Romania)

Către un Eu acum printre noi...
de la un altul (epistolă)

Mă reped înainte ca piatra azvârlită în apă. Eu, aş fi vrut să nu o fac dar am un tânăr scriitor în mine ce nu poate rezista vorbelor bătrâne care vor să iasă la lumina multor altor ochi. Atât mi-a trebuit… o încurajare ca zăgazul celor nespuse şi nerostite să se rupă şi ele astfel să prindă viaţă în vârfurile degetelor ce bat clapele.

Inspiraţia nu mă găseşte de două ori pe acelaşi ţărm... ce bun e mail-ul ce păstrează ceea ce noi uitucii pierdem.

Copie după ceea ce a fost trimis domnului G. Niculescu… dintr-o intenţie descoperită mai apoi ca fiind o eroare în ipoteză, dar a cărei consecinţă a fost motivaţia, din nou şi fără prea multă codeală, vorbelor de acum. Sa scrii ceea ce nu poţi spune, să simţi ceea ce nu ai voie a simţi şi să gândeşti negânditul... este tot ce sunt acum, o vorbă către alte vorbe.

Mi-au plăcut mult nonpoeziile. Moderne. Noi. Dar ultimele cred că sunt... noncomplete.

Întrebare: Dacă nu eşti poet atunci scrii poezii. Dacă eşti nonpoet scrii nonpoezii. Dacă eşti poet ce scrii?

Un răspuns posibil: Dacă eşti poet pictezi scriindu-ţi sufletul în vorbe meşteşugite. Dacă eşti pictor versuri de culoare curg pe pânză. Aceleaşi gânduri în limbaje diferite. Vorbe şi iar vorbe.

Încearcă să reciteşti cu voce tare Toţi Doamne şi toţi trei! sau El Zorab şi să gândeşti cu voce şoptită iar simţirea îţi va curge pe faţă. Poate vreodată cineva va încerca să scrie din

nou despre singurătatea lui unu fără trei sau a dorului ce poate lua o viață.

Atât de simplu, Doamne era cu totul şi cât de frumoasă fiecare! Noroc cu copiii noştri de şcoală, că putem reveni printre oamenii de odinioară pe care nu poți să nu-i laşi să intre în suflet. Oare se pune cineva să mai citească pe Alecsandri, Coşbuc, Barbu cu Lapona lui... ce simple versuri, frumuseți încă prezente al unui trecut uitat... şi timpul le va şterge ca un ultim ucigaş... noroc că şi el însuşi uită iar ele se repetă.

Îmi iertați vorbele ce poate au fost prea multe sau prea urâte la o simplă trimitere a unei adrese.

Mulțumesc,

Sper ca vorbele-mi nepotrivite să fie uitate iar cele ce au intrat unde vroiau să ajungă, au rămas ca un dar de drag pentru darul primit de la dumneavoastră.

Dominic DIAMANT (Romania)

Now or never

alone on His orbit
among so many worlds
the Creator

★

Could be a paradox greater
than my existence?
Sometimes a poor appearance,
some other times a fulminating star…

★

Castor and Pollux in a cosmic flight.
Castor: Do you think crazy speed is healthy?
Pollux: It's fantastic! Thus, we remain young and immortal.

★

And if the Universe
is just a molecule…
who knows…?

And if the molecule
is an infinite world…
oh, my God…

★

From a point to another one,
flying, to the opposite pole,
I have become just the source of a
photonic melody…

★

"How could You create, my God,
all from nothing?"
"Simply, I just made a program."
"I broke the darkness."
"What are our chances
in the rustle of the worlds?"
"It does not depend only on Me."

Translated from Romanian by Andrei Dorian Gheorghe.

Eugen EVU (Romania)

Arderile

Prin faptul că arde, materia tinde spre antimaterie. Dar şi putreziciunea e ardere, şi oxidarea, şi gândul.

Coincidentia oppositorum

Cca. 7% din univers este materia întunecată, adică întuneric eteric; restul este lumină, ardere, corpuri cosmice. Este, se deduce de aici, o ecuaţie stranie, se estimează că din creierul uman cca. 97% aparţine subconştientului, creierul funcţionează cu doar cca. 3%. O coincidenţă cel puţin suspectă.

Supremul paradox relativ...

Numim Viaţa ceea ce, de fapt, este moarte, deoarece murim încă de când „ne naştem". Aşadar percepem invers! S-a spus, inspirat, că „înaintăm spre moarte cu spatele". Dacă murim, şi asta ni se întâmplă chiar acum, inversăm parcurgerea Timpului; atunci însăşi Moartea creează! Iar pentru a nu deveni absurzi (sic, n!), putem zice că punctul final al duratei noastre este anihilare (repaos). Suntem captivi într-o libertate circulară. Prin faptul că murim – ne murim moartea! – probăm un paradox pe care-l intuim a fi Paradoxul Divinului. Iar dacă i-l atribuim acestuia, iar noi fiind parte/operă din Opus Dei, atunci suntem, ca fiinţe, seminţele paradoxului. Un poet a spus: „seminţele timpului".

Se pare că poeţii sunt matematicienii mediumnici ai transcendentului, al unui Ceva imuabil.

Curiozitate şi joc

Curiozitatea şi Jocul sunt cele mai creatoare şi motivante trăsături ale existenţei umane. În formă secundară, acestea sunt specifice şi animalelor, chiar şi plantelor. Căci în fotosinteza ei, planta este şi curioasă, şi jucăuşă, deoarece caută şi răspunde Luminii. Materia nevie migrează, prin regnuri,

înspre un punct cardinal misterios; se orientează ciclic, sub un azimut: cred că este o tendință modulatorie spre armonia echilibrului Etern; un impuls ontologic şi axial în toate.

Doimea şi Teandra

Prin folosirea a două limbaje, cel oral şi cel scris omul este ontologic dual. O a treia dimensiune se întrevede.

Doimea gravidă

Deoarece Masculinul şi Femininul, yin şi yang, se echilibrează mereu, (altfel se suprimă), doimea este gravidă: conține probabilitatea et posibilitatea treimii... Unul nu se releva decât în Doi, pentru a-l naşte pe al treilea şi apoi infinitul paradoxal Plural.

Naşterea, în lumea viului, vine din neantul inexistenței, din materia întunecată care domină Universul.

Ceea ce numim „moarte", aşadar, naşte. Pentru ceea ce fertilizează, fecundează şi continuă acest fenomen, avem cuvântul Lumină.

Dar Lumina înseamnă nu doar senzația de a vedea (antimateria cere ochi, privire, vedere, constatare, determinare) – ci lumina este ceea ce înseamnă, semnifică ea: lumina vede.

Déjà vu

Nu doar ceea ce se manifestă este. Este totul. Deoarece prin faptul că ştim că este, fie încă nemanifestat, deja este. Nimic nu a fost.

Memoria Circulum

Memoria poate fi însuşi sufletul; cel ce poate fi numit un fel de umbră a Duhului numit Duhul Sfânt, Spiritul. Noi ne dăm seama că ea „ne străbate", că ea este şi cuget, *Cogito, ergo sum? Cogito, ergo estem!* Carcasa craniană se face cuibul unui mister, carnea, materia cenuşie, fiind doar un fel de moluscă; ea îşi abandonează, după răsucita-i operă ce aminteşte circularitatea timpului la nivel microcosmic, aidoma

Galaxiilor... cochilia fragila, „fixată” pe calcarul şi celelalte elemente biochimice din Mediu… Însă misterul care a determinat-o să funcţioneze, Viaţa, impulsul universal şi *scarat infinat* în vietăţi, poate pieri! Trebuie că venind din Totdeauna şi mergând spre Oriunde, Viaţa se întoarce la origine: deoarece Universul este Circular, tot ceea ce a fost va mai fi, tot ceea ce este a mai fost.

Infinitul, aşadar, este un Acum Continuum.

Folclor[3] (Romania)

O găină a traversat strada

La marginea unui teren agricol, o găină a traversat strada.

Întrebare: „*De ce a traversat găina strada?*”

Sa vedem cum diverşi oameni importanţi au răspuns la această întrebare fundamentală...

René Descartes

… ca să ajungă pe cealaltă parte…

Platon

… pentru binele său. Pe cealaltă parte se află Adevărul…

Aristotel

… este în firea găinii să traverseze strada…

Karl Marx

… era inevitabil din punct de vedere istoric…

Hippocrat

… datorită unei secreţii în exces a pancreasului…

Căpitanul Piccard

… pentru a ajunge acolo unde nici o găină nu a mai fost vreodată…

Moise

… şi Dumnezeu a coborât din Paradis şi i-a spus găinii: „Tu trebuie să traversezi strada”.

... şi găina a traversat strada iar Dumnezeu a văzut că acesta era un lucru bun...

[3] Episoadele următoare au fost culese de pe Internet ori primite prin e-mail

Martin Luther King

… am visat o lume în care toate găinile ar fi libere să traverseze strada fără să trebuiască să-şi justifice gestul…

Richard Nixon

… găina nu a traversat strada; repet, găina nu a traversat *niciodată* strada…

Niccolò Machiavelli

… lucrul cel mai important este că găina a traversat strada. Orice acțiune se justifică prin chiar scopul în care este efectuată...

Sigmund Freud

… faptul că vă preocupă motivul pentru care găina a traversat strada relevă un adânc sentiment latent de insecuritate sexuală…

Bill Gates

… vom lansa în curând noul „*Găina Office 2006*", care nu numai că va face traversarea străzii mai plăcută, dar va furniza şi ouă, va clasifica fişierele importante etc.…

Buddha

… punând această întrebare renegați natura găinii din voi înşivă…

Galileo Galilei

… şi totuşi a traversat…

Albert Einstein

… faptul că găina a traversat strada sau strada a alunecat pe sub găină depinde numai de sistemul de referință al observatorului…!

Murphy

Conform statisticii, o găină care traversează strada are 90% şanse să fie călcată. Dacă ajunge vie pe celălalt trotuar înseamnă că găina nu ştie o iotă din teoria probabilităţilor;

Iosif Visarionovici Stalin

Dacă o găină a reuşit să traverseze strada atunci e vorba de o „găină sovietică", care beneficiază de cea mai înaintată concepţie despre lume şi viaţă şi cunoaşte „adevărata cale" spre „trotuarul celălalt", unde pe găini le aşteaptă adevărata libertate, care înseamnă „necesitatea înţeleasă" şi unde diferenţele dintre găinile de la oraş şi cele de la sat se vor şterge în viitorul cincinal care va ţine cât un mileniu! Glorie clasei ouătoare!

Margareth Tatcher

Dacă o găină a reuşit să traverseze strada atunci precis este vorba de „găina cu ouă de fier".

Jacques Chirac

Găinile ar trebui să traverseze mai rar strada, la fel cum cocoşii ar trebui să mai stea prin ogrăzile lor, şi să nu mai sară gardul la găinile vecinului. C-am ajuns de râsul Europei cu „*notre poule dans votre cour*".

Vive la France!! Allons enfants de la patrie..

George W. Bush

... Faptul că găinuşa a putut traversa liberă strada în ciuda rezoluţiilor ONU reprezintă o sfidare la adresa democraţiei, a libertăţii, a dreptăţii.

Aceasta arată negreşit că noi trebuia să bombardăm acea stradă cu mult timp în urmă.

Pentru a asigura pacea în această regiune şi pentru ca valorile pe care le apărăm să nu mai fie terfelite prin aceste acte de terorism, guvernul Statelor Unite a hotărât să trimită 17 portavioane, 46 de distrugătoare, 154 de nave de luptă, sprijinite pe uscat de 243.000 de puşcaşi marini şi în aer de 846

de bombardiere, având ca obiectiv, în numele libertății şi democrației, să elimine orice urmă de viață în casele găinilor pe o rază de 5.000 de kilometri; după aceea, utilizând rachete balistice cu raza scurtă sau medie de acțiune, ne vom asigura că din casa găinii a rămas doar un morman de cenuşă şi că nu ne va mai putea amenința cu aroganța sa.

Am hotărât, de asemenea, cu generozitate, să preluam sarcina asigurării păcii în această țară, să reconstruim casele găinilor conform tuturor normelor de securitate în vigoare, să asigurăm alegerea democratică a unui cocoş în persoana ambasadorului Statelor Unite.

Pentru finanțarea acestor reconstrucții vom prelua controlul asupra producției de cereale a regiunii timp de 30 de ani, asigurându-ne că localnicii vor beneficia de tarife preferențiale pentru o parte din producție, în schimbul colaborării lor totale.

În această nouă țară a dreptății, păcii şi libertății vă putem asigura că nici un puişor nu va mai încerca să traverseze vreo stradă, pentru simplul motiv că nu vor mai fi străzi iar găinile nu vor mai avea picioare.

Iosif Sava

Ascultați aceste acorduri dumnezeieşti. Ce a vrut Rimski Korsakov să exprime? Evident, mişcarea grațioasă a unei găini ce traversează o stradă, dar nu o stradă obişnuită, ci o stradă fără praf, fără găinați, fără glod, fără maldărele de gunoaie atât de dragi găinii, în care ghearele ei să scurme cu frenezie, ci o stradă spiritualizată, unde oricând poți să dai nas în nas cu Bahhhhh...

Dan Hăulică

Găina! Această obsesie binefăcătoare a artistului! Ce face ea? Traversează strada. Priviți aceste tonuri de violet din creasta găinii; ele exprima sincretic starea psihică a găinii care ştie că nu va mai reveni la trotuarul de origine. Este dacă vreți,

povestea atâtor Hansel şi Gretel care presară cu generozitate grăunțe, în speranța că vor recunoaşte drumul spre casă, dar vai, păsările cerului, aceste simboluri ale renaşterii prin durere, îngurgitează semințele şi ne obligă să privim găina ca pe o jertfă inocentă pe altarul întâmplării oarbe. La fel ca străbuna sa, pasărea Archeopterix, găina se mântuieşte prin suferință! Ea nu va regăsi nicicând drumul înapoi, dar poate că nici nu-şi doreşte. Poate că dincolo speră să găsească împlinirea, neverosimilul şi aventura. Ea nu ştie deocamdată nimic şi poate tocmai acesta este detaliul care dă măreție şi dramatism condiției de galinacee. În fond ce poate fi mai subtil decât acest act de îndrăzneală dar şi de supuşenie al găinii de a traversa strada condusă de mâna destinului capricios şi generos în acelaşi timp. Cred că artistul a realizat o mare performanță artistică, care precis n-ar fi fost cu putință dacă nu s-ar fi confundat până la nivelul absorbției totale a comportamentului neuro-motor al găinii, care iată, în sfârşit traversează strada, pândită de pericole dar în acelaşi timp, aureolată de curajul cu care îşi înfruntă destinul. Şi ca să încheiem într-o notă de optimism, tonurile calde pe care artistul le-a folosit cu generozitate pentru a zugrăvi celălalt trotuar, induce privitorului o stare de exaltare vecină cu nebunia...

Un amator de „puicuțe”

Nici o puicuță nu traversează strada decât atunci când vede pe contrasens „aspiratorul meu de puicuțe” cu opt cilindrii în "V" şi cu uşa din dreapta şoferului blocată. Aşa pentru orice eventualitate!

Adrian Năstase

Conform tuturor datelor de care dispunem la ora actuală şi în conformitate cu legislația în vigoare, demersul găinii de a traversa strada a survenit dinspre stânga spre dreapta, ceea ce ne pune în situația neverosimilă de a ne situa pe celălalt trotuar şi de a ne reconstrui politic atitudinea față de găini. Conform

tuturor sondajelor comandate de noi, găina ar fi trebuit să traverseze strada pentru simplul motiv de a ajunge la Corbeanca şi a-şi număra ouăle, iar actuala sa orientare spre Marea Neagră pare a fi doar o încercare de manipulare a păturii sociale galinacee şi o încălcare a Constituției României, pe al cărei teritoriu se află strada, pavată, în urma licitațiilor realizate în decursul guvernării noastre, de singura firmă concurentă, Bechtel. Viitorul primar al capitalei, Marean Vanghelie, va avea ca sarcină de partid implementarea, conform normelor europene, a traversării într-un singur sens, dinspre dreapta spre stânga, astfel încât să nu mai apară probleme şi perturbări ale activității noastre de genul celor survenite în toamna anului trecut.

Corneliu Vadim Tudor

Nu îmi explic încă cum a fost posibil ca găina să treacă strada, de fapt în România orice este posibil, organele competente ar trebui să se autosesizeze, este evident că găina face parte dintr-o rețea mafiotă, găina este coruptă, găina i-a plătit pe guvernanți să îi dea voie să traverseze strada, noi, partidul România Mare nu vom accepta o asemenea ilegalitate comisă în România, este strigător la cer, găina este cauza nedreptăților sociale din România, găina ar fi împuşcată imediat pe stadion dacă eu aş fi preşedinte, votați-mă!

Gheorghe Funar

Oare găina era română sau maghiară?

Băieți nu mai umblați cu cioara vopsită!

Prindeți găina, vă rog!

Ce culoare are?

Roşie!

V-a mai rămas ceva vopsele de la băncile din parc?

Coada albastră, aripile galbene, restul să rămână aşa cum e!

Traian Băsescu

– Şi care e problema că o puicuță a traversat strada?

– Domnule preşedinte, da' era o puicuță blondă!

– Ad-o 'ncoa, să o punem la Integrare!

Salariul…

… *ceapă:*	îl vezi, îl prinzi în mînă… şi începi să plângi
… *canalie:*	nu te ajută la nimic, doar te face să suferi, dar nu poți să trăieşti fără el
… *umor negru:*	râzi ca să nu plângi
… *prezervativ:*	îți taie inspirația şi cheful
… *impotent:*	când ai mai multă nevoie de el te abandonează
… *dietetic:*	cu el mănânci de fiecare dată din ce în ce mai puțin
… *ateu:*	deja te îndoieşti de existența lui
… *ejaculare precoce:*	abia intră… şi deja s-a terminat
… *menstruație:*	vine o dată pe lună şi durează 3 zile
… *furtună:*	nu ştii când o să vină nici cât va dura
… *telefon mobil:*	de fiecare dată e din ce în ce mai mic

*

Leonard Doroftei, după meciul de box cu Balbi din Argentina:

L-am bătut de m-a băgat în spital!

*

Din înțelepciunea românească:

M-am trezit luni si m-am gândit marți să mă duc miercuri la muncă... Dar când am văzut joi că vine vineri, ce naiba să caut sâmbăta la muncă... când duminica e zi liberă?

*

Fără comentarii!!!

Mituri despre dietă şi gimnastică

★ Se spune că exercițiile cardiovasculare pot prelungi viața. Este adevărat?

Inima dv. are un număr limitat de bătăi, aşa că nu le irosiți cu exercițiile. În final, orice se uzează. Dacă vă măriți ritmul inimii n-o să trăiți mai mult; e ca şi cum ai spune că poți să faci maşina să dureze mai mult dacă o conduci repede. Vreți să trăiți mai mult? Trageți un pui de somn.

★ Ar trebui să reduc cantitatea de carne şi să mănânc mai multe fructe şi legume?

Gândiți-vă şi dumneavoastră un pic la eficiența din punct de vedere logistic. Ce mănâncă o vacă. Porumb şi secară. Şi ce sunt astea? Legume. Deci o friptură nu este altceva decât un mecanism eficient de a aduce corpului dumneavoastră legume. Aveți nevoie de cereale? Mâncați pui. Carnea de vită este şi o sursă bună de verdețuri. Iar friptura de porc vă poate da 100% din doza zilnică recomandată de leguminoase.

★ Ar trebui să reduc alcoolul?

Nicidecum. Vinul se face din fructe. Tăria este vin distilat, asta înseamnă că scot apa şi rămâne ceea ce este sănătos în concentraţie mai mare. Iar berea se face din plante.

★ Cum îmi pot calcula raportul de grăsimi din corp?

Păi, dacă aveţi un corp şi aveţi grăsime, raportul este de 1/1. Dacă aveţi două corpuri, raportul este 2/1 etc.

★ Care sunt avantajele urmării unui program regulat de gimnastică?

Regret, dar nu-mi trece nici unul prin cap. Filozofia mea este „Fără durere… e bine".

★ Prăjelile sunt dăunătoare, nu?

De ce nu sunteţi atent!!! În zilele noastre, mâncarea se prăjeşte în ulei vegetal. De fapt, sunt îmbibate de ulei vegetal. Cum ar putea să fie dăunătoare o cantitate crescută de vegetale?

★ E adevărat că dacă fac abdomene o să evit o talie „pufoasă"?

Cu siguranţă nu. Când exersaţi un muşchi, acesta se măreşte. Ar trebui să faceţi abdomene doar dacă vreţi un stomac mai mare.

★ Ciocolata face rău?

Sunteţi nebun? Alooo… boabele de ciocolată provin tot din plante. E cea mai bună modalitate să te simţi bine!

★ Înotul face bine la siluetă?

Dacă întorul face bine, atunci explică-mi cum e cu balenele…?

*

Întrebări existențiale

1. De ce „prescurtare” este un cuvânt aşa de lung?
2. De ce soldații Kamikaze purtau o cască?
3. De ce sterilizează acele cu care se fac injecțiile condamnaților la moarte?
4. Care este sinonimul cuvântului „sinonim”?
5. De ce nu există mâncare de pisici cu gust de şoarece?
6. Dacă nimic nu se lipeşte de teflon, cum e lipit teflonul de tigaie?
7. De ce balerinele merg mereu pe vârfuri? Nu ar fi mai simplu să angajeze balerine mai înalte?
8. Vreau să îmi cumpăr un bumerang nou. Cum pot să scap de cel vechi?
9. De ce localurile deschise non-stop au încuietori?
10. De ce avioanele nu sunt fabricate din acelaşi material din care sunt făcute cutiile negre?
11. Cum poate avea Donald nepoti dacă nu are frați sau surori?
12. Adam avea buric?
13. Dacă Superman este aşa deştept, de ce îşi ia chiloții peste pantaloni?
14. Când faci fotografii cu Mickey la Disneyland, omul din interiorul lui Mickey zâmbeşte?
15. Când o maşină merge, aerul din interiorul pneului se învârte?
16. Dacă o pisică pică mereu în picioare şi o bucată de pâine cu unt cade mereu pe partea unsă, ce se întâmplă dacă legăm o felie de pâine unsă cu unt de spatele unei pisici şi o aruncăm pe fereastră?
17. Ce culoare are un cameleon când se uită într-o oglindă?

*

Radio Erevan

La Radio Erevan, un ascultător întreabă:

– De ce Adam şi Eva au trăit peste 800 de ani, iar astăzi omul nu trăieşte mai mult de 100 de ani?

Radio Erevan răspunde:

– Deoarece, între timp, medicina a progresat foarte mult!

La Radio Erevan, o ascultătoare din Anglia întreabă:

– Există vreo diferență între un englez potent şi un italian impotent?

Radio Erevan răspunde:

– Nici una!

ETAJUL-III-
S-A MUTAT
LA ETAJUL-II-

iska
F
TON ÎN SUC PROPIU (APĂ)

ATENȚIE!
Duminica și la
Sărbători in
biserica M-
tirii Cozia vin
hoții de buzu-
nare.Vă ru-
găm să aveți
grijă de banii
și de bunurile
D-VOASTRĂ.
Conducerea
M-tirii.

McDonalds

CT 69SEX

Constantin FROSIN (Romania)

Stimate coleg, dragă prietene,

Genial studiul din deschiderea volumului! Bravo!... Interesantă maniera de rescriere a unor adevăruri devenite între timp minciună sau chiar neadevăruri, pastile de filozofie devenite comprimate care dau dureri de cap etc. Un soi de replică, de citire în oglindă a actualei stări de lucruri şi puteri de pe la noi şi de aiurea, ba chiar o răsturnare pozitivantă a valorilor deja devalorizate, de fapt, o revalorizare vădit axiologică (sic!) a unor valori căzute în desuetudine.

Cum ar spune Bulă confratelui Iţic: „Ştii care sunt cei trei R?" „Desigur: rutina, rugina, ruina!" „Da' ştii care e al patrulea R?" „Păi…" „Îţi spun eu: România…" Ha, ha, ha!!! Din păcate, Bulă redivivus are şi astfel de bancuri…

Sper din tot sufletul să am şi timpul şi harul de a transpune în franceză aceste pilde extrem de pilduitoare… (!), ceea ce m-ar onora şi mi-ar asigua un loc în istoria paradoxismului. Vă voi trimite şi eu câteva perle năpârlite de înţelepgoliciune filosoficală. Până atunci, fie-ne departele cât mai aproape, contopească-se aproapele-n departele din noi înşine şi-nvecinească-ne-ndepărtata depărtare de dincolo de marea cea mare!

Cu stimă şi preţuire, Constantin.

Andrei Dorian GHEORGHE (Romania)

In Heaven and Earth

When an asteroid and a variable star
were in an occultation,
my destiny and I
were in an eclipse.

When Venus and Jupiter
were in a conjuction,
my destiny and I
were in a preposition.

When Mars and the Sun
were in an opposition,
my destiny and I
were in interjection.

Mugur GROSU (Romania)

apparently these were the names of all things

children around the Christmas-tree were singing O tannenblue medusa
and we were saying horse power instead of horse weakness

aparent astea erau numele tuturor lucrurilor

copiii strânşi în jurul bradului cântau o ce meduză albastră
iar noi spuneam cai putere în loc de cai moliciune

Peter GRUCK (Romania)

o fărădelege
perfect legală

★

Dragă Colega (G. Niculescu),

Regret şi mi-e ruşine că am descoperit paradoxismul cu o imensă întârziere, cu ocazia compunerii revistei de cultură internetistă şi de informare INFO KAPPA n° 109 – un număr dedicat paradoxului.

Am găsit paradoxurile lui Florentin Smarandache joia trecută; a fost o revelaţie şi ca websearcher ce sunt am adunat un imens material legat de opera sa – inclusiv legate de paradoxism pe care mi le-ai trimis acum.

Nu am reuşit încă să mă bucur de lectura lor integrală – este o adevărata delectare intelectuală – o iradiere benefică cu inteligenţă – revista, alte munci pentru supravieţuire (citeşte te rog câteva editoriale ale <info.kappa.ro>) precum şi menirea mea profesională – surse noi de energie, mă fac un om hăituit. În plus sunt şi bi-bunic, Rudolf are 2 ani jumate, Silvia 2 luni. Vremurile sunt peste mine şi nu invers. Deci am dat iama în poezii întâi. Florentin mi-a răspuns şi vom ţine şi adânci legătura, este o onoare pentru mine.

Între altele i-am scris şi despre prietenul meu hunedorean, scriitorul Valeriu Butulescu care are aforisme geniale, şi multe dintre ele sunt paradoxuri. Cei doi ar trebui să se cunoască – zic eu. Îţi mulţumesc din suflet pentru ajutor şi pentru promptitudine – şi să ţinem legătura! Voi scrie despre paradoxism în INFO – nu este îndeajuns de cunoscut şi te voi consulta.

Cu stimă, şi sper că în viitor cu prietenie.

Peter Gruck, 12.08.2004

Gică HAGI (Romania)

Cu privire la meciul de fotbal România – Olanda (0-2) din primăvara anului 2005, în preliminariile Campionatului Mondial – Germania 2006:

«*Generația de azi ar trebui să vorbească mai puțin şi să joace mai mult!*»

Eugen ILIŞIU (Romania)

«Podul de piatră nu s-a dărâmat
N-a venit apa şi nu l-a luat
Nu vom face altul pe râu în jos
Fiindcă n-ar fi de nici un folos»…

«Ar fi chiar greşit
Să fie dublat
Podul de piatră
Nedărâmat…»

Liviu Florian JIANU (Romania)

Cutremur şi valuri tsunami în România

În România, la 14 ani după 1989, un val tsunami a făcut 11 milioane de victime. Băieți şi fetițe. Bărbați şi femei. La originea acestui flagel natural, se află un cutremur de pământ cu magnitudinea 0 pe scara inimii: legea liberalizării avorturilor. Marea Neagră, îmbrăcată în halate albe, medicale şi judecătoreşti, continuă să aducă în fiecare zi, la mal, noi şi noi victime aspirate şi sfârtecate de forcepsuri. Se aşteaptă noi replici, care vor ucide în tăcere, în numele libertății, democrației şi drepturilor omului.

Eisabeta KOCSIK (Romania)

Gânduri (de)mascate

Dacă nu isprăvim isprava suntem… neisprăviți?

Imperfecțiunea cere perfecțiune la imperfecțiunile comise?

O adunătură de împrăştiaţi adunaţi într-o sală – parlament.

Fiecare doreşte să devină un înger …demonizat.

Dependent depind de (in)dependența ta.

Se scurge curgând scurgerea de informații.

Întrebare între bare?

Dintre un sac cu nuci şi nimic, aleg nimicul, fiindcă nu trebuie spart.

Nevasta nu mai bea cot la cot cu mine fiindcă o doare în cot.

Când nu mă caută nimeni, mă caut eu prin… buzunare.

Pomul cu poama lui, omul cu oama lui.

Idealul lui politic era să nu politizeze.

Mă ştii? Eu sunt faţa măştii!

Un bărbat are o nevastă şi nevasta are multe împotrivă (valabilă şi reciproca).

Tind să cred că tinzi să mă crezi.

Căsătoria se face în doi spre… zece.

Puțini ştiu ce nu ştiu şi nu ştiu ce ştiu.

Deşi suntem prieteni vechi, noi suntem tot… noi.

Țin să îți spun că ținuta ta nu ține.

Reclamă că nu i se face reclamă.

Muierea lui este supusă muierii.

Cea mai cu minte rabdă. Nu vreau să fiu cea mai cu minte.

Dacă exponentului îi dăm puterea cu baza ce facem?

Cercul vicios are vicii?

Am o intuiţie intuitivă!

Cu vântul este luat cuvântul.

Nu te da sârmă că tot liţă rămâi.

E ger. Crapă şi pietrele de la rinichi.

Paradoxul – element hotărâtor în secolul 21, smarandachismele ştiu de ce.

Urmărind urma urmăritului, urmăritorul lasă urme (nu le urmaţi!)

În multe domenii sunt ologi (bi-ologi, stomat-ologi, axi-ologi, neur-ologi, oftalm-ologi…).

O, nu! ONU.

Până şi cercul respiră prin valoarea nedeterminată a lui PI.

Puterea a doua o fi cap pătrat?

Nu vei ştii nicicând, că ai ştiut cândva.

Dintre două rele, din lăcomie, l-am ales pe cel mai mare.

Necunoscutele din ecuaţii cu uşurinţă le rezolvi, dar în sistemul de tranziţie (ne)cunoştinţa (nu) are valori.

Nu vreau să te învăţ ce ştiu, ştiu că nimic nu ştiu cu adevărat, dar ştiu că dacă eu te-aş învăţa nu ai pricepe din învăţătura mea.

Are grade, nu-i gradată, nu-i cu epoleţi dotată, are şi necunoscute, poate fi uşor ştiută, printr-o simplă rezolvare (ecuaţia).

Dintr-un buchet de pe masă, am ales salata creaţă.

Două drepte paralele tăiate de o secantă formează…
curbe periculoase

(aviz amatorilor!).

Viaţa mea este un segment determinat la un capăt şi liber la celălalt.

În vârful piramidei stă un semeţ punct. Din bază i se duce apotema şi de la vârf se coboară… înălţimea.

Un azi nu întorc să pierd valoarea unui mâine.

Dintre toate nimicurile, care rostuiesc viaţa l-am ales pe cel mai (ne)însemnat, acela de a fi.

Rostul cuvântului mă sperie, sau înţelesul lui neînţeles?

Până şi inima are rezerve… cămăruţele.

Am absolvit trei facultăţi. Sunt specialist în… cartoane.

Extremele se atrag, nu înseamnă că rămân aşa.

Cu cât încerci să descoperi laturile bune ale vieţii cu atât cazi în unghiul format de ele.

Unii mă văd bifă, alţii mă vreau virgulă.

Ce fac, cel puţin două pietre tari, când se întâlnesc?... Carieră.

NE – (OLOGI) – SME

Abate	=	a bate?
Anchetă	=	an - chetă (şpagă anuală).
Ardoare	=	ard - oare?
Bancher	=	ban - cher (banul dragoste mare).
Barbar	=	bar-bar = bar2
Bilanţ	=	bi - lanţ (două verighete într-o căsătorie).
Boicot	=	boi - cot (indiferenţă pentru noi).
Captiv	=	cap - tiv = minte tivită (minte îngustă).
Cultură	=	cult - ură (extremism).
Depila	=	de pila!...
Carieră	=	cari - eră (timpi morţi, neproductivi).

- având drept scop analiza procedeelor de artă şi literatură ale operei creatorilor paradoxişti

Moto:" *Eseul este poezia ideilor"- Tudor Vianu*

Studiul meu nu se vrea a fi critic. Doresc o liberă expunere, folosind limbajul celor ce l-au îmbrăţişat.

Grafia paradoxismului

în diverse domenii…(dincolo de timpuri, fațade, măşti, zbuciumuri)...

depinde din ce unghi priveşti. Aflarea poziției centrale este un caz

fericit, un noroc orb.

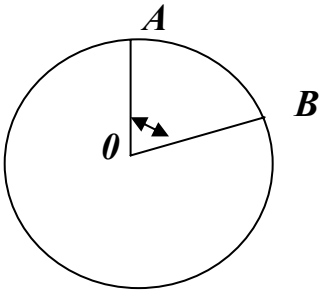

unghiul
< A0B - ascuțit

- 1. din geometrie - teorema paralelelor;

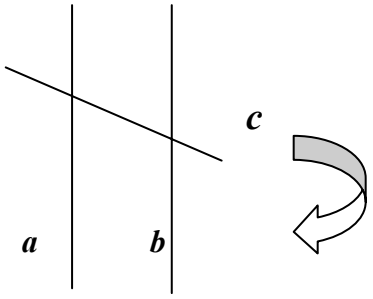

a||b ; c∩a; c∩b;
rotire după regula burghiului.

- 2. din fizică – legea refracției;

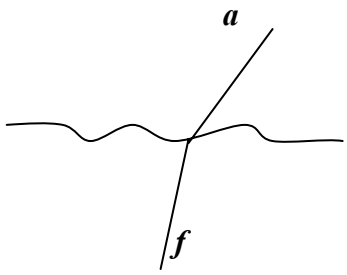

a – adevăr
m – mediu paradoxist
f – fals adevăr (iluzie optică).

- 3. din algebră – a. axa numerelor;

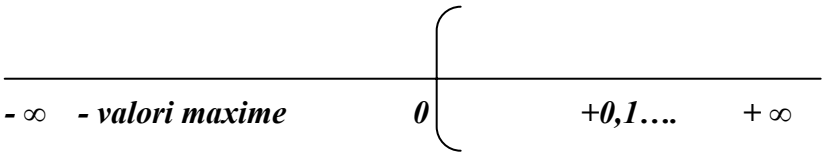

b. puterea unei puteri – $(P^S)^E=P^{S.E}$

P – Paradoxism; S - Smarandachism; E- eu.

- 4. din artele plastice – contrastul dintre culorile calde şi reci; alb- negru, roz – gri… (optimiştii şi visătorii sunt învingători!).

- 5. din chimie – bazele şi acizii (pericol de intoxicare şi otrăvire!);

- 6. din filozofie – binele şi răul (admirație pentru Rudyard Kippling – poemul I.F – Dacă…);

Să mă explic…

Eseul – prin definiție este un exercițiu al inteligenței cultivate într-o perspectivă personală.

Stilurile celor incluşi în acest curent literal diferă. Există o particularitate, un numitor comun, valabil şi în viață, care îşi pune pecetea: fenomenul clepsidrei (răsturnarea) şi negarea propozițiilor.

În matematică teoremele au reciproce. Se pare că, în viziunea paradoxiştilor funcționează contrastele de idei, culori, concept.

Pornind de la scrierile inițiatorului acestui stil, dl. Smarandache Florentin, din diferite domenii de activitate, încerc să – mi fac o imagine cât mai clară, obiectivă, să nu fiu părtinitoare la ceea ce pare a fi fața urâțită: rutina, obişnuința în a greşi, negativismul, firescul – nefiresc… îmbrăcată în ținută paradoxistă (uneori de gală, alteori în zdrențe).

Explicațiile mele, poate, nu îşi mai au rostul. Le dau totuşi pentru a întări înțelesul lor.

1. Teorema paralelelor – *două drepte paralele* ***- a, pozitivismul şi b, negativismul*** *tăiate de o secantă, altă dreaptă* ***c, smarandachismul*** *formează unghiuri ale unui cerc, deseori…* ***vicios.***

2. Legea refracției – *oglindită în varianta paradoxismului* ***(****mediul de refracție, înlocuitorul apei),* ***adevărul*** *trecut prin mediul paradoxist, prin negarea propoziției, devine* ***fals adevăr (****trecerea dintr-un mediu în altul dă impresia de frânt, este doar o impresie, nu-i aşa?).*

3. Algebră: ***3a. –*** *axa numerelor are un echilibru bine stabilit de o parte şi cealaltă, pornind din 0 (origine). Intervalul paradoxist (şi comportamentul indecent) închide trecerea spre* ***valorile pozitive*** *lăsând libertate totală celor* ***negative,*** *sau dă uneori, o anemică* ***pozitivă valoare*** *pentru a contura, a evidenția* ***- negativul;***

3b. – puterea unei puteri; p –paradoxism, s –smarandachism, e – eu (novicele), *puterea îşi păstrează valoarea, exponenții operează între ei.*

4. Artele plastice – contrastul dintre culorile calde şi reci – agitația (stresul) *pe muzică de Niccolo Paganini cu rezonanță în - Balada pentru vioară - de Ciprian Porumbescu.*

5.Chimie – *Ori cât de solidă ar fi* ***baza****, există şi combinații* ***acide*** *(evitați, vă rog, acidul sulfuric,H2SO4!).*

6. Filozofie – binele şi răul *– contrast întâlnit şi în basmele populare unde binele, frumosul are câştig de cauză. De ce nu valorificăm măcar într-un procent egal, dacă nu şi mai mult, aspectele bune şi frumoase ale oamenilor?!... Există,*

trebuie scoase în evidență. Ne sperie marile şi minunatele creații?

Sper să nu fi uitat nici un domeniu în care au forat paradoxiştii.

Mulțumesc!

Elisabeta Kocsik

Adrian LESENCIUC (Romania)

Ansamblul verbo-iconic în literatura paradoxistă

Din perspectivă logocentristă, creativitatea limbajului poetic (creativitate nesfârşită, asociativă) surclasează imobilismul imaginilor şi sărăcia vizuală a reprezentărilor lor. Or, logocentrismul chiar insinuează că sensul multivoc al cuvintelor nu poate fi egalat de sensul aparent închis al imaginilor materiale. Inclusiv Bachelard pică în capcana logocentristă, considerând că verbalizarea poetică permite animarea minții, permite activarea unei puteri creatoare de imagini noi. Însă nu puterea limbajului poetic este cea pusă în evidență de acest aspect, ci, mai degrabă, inexprimabilul din potențialitățile limbii. Acea „zonă crepusculară" a inexprimabilului, a inenarabilului poate provoca imaginația, poate conduce la acoperirea de goluri, inclusiv în lipsa referentului. Dinamica sensului şi a cuvintelor în text poate acoperi staticul grafemelor şi poate suplini, din acest punct de vedere, percepția de tip digital. Însă, legătura intimă dintre lizibil şi vizibil devine cu atât mai importantă cu cât, cultura specifică postmodernității nu este o cultură eminamente vizuală, ci una verbo-iconică. Semnul grafic şi iconul, suplinindu-şi reciproc limitările perceptive, formează un întreg amintind mai degrabă de pictural decât de scriitural, dar care nu ar putea răspunde provocării dinamismului postmodern fără uzul grafemelor. Putem acorda întâietate elementului vizual (inclusiv grafemele au acest rol în postmodernitate, ele mimând cel mai adesea poza referentului sau inducând un parcurs ideatic, care să conducă la revenirea la normă, la decodare), mai ales pentru că dimensiunea verbală premerge dimensiunii simbolice (vezi logo-urile publicitare, etc.). Cu alte cuvinte, grafemul are rolul, în înlănțuirea verbo-iconică postmodernă, să se distanțeze de lucruri şi să inducă, mai degrabă o

reprezentare in absentia, semi-abstractă, apropiată de domeniul eidolon-ului (în special atunci când lucrul nu este gândit decât printr-un concept nominal – iar exemplul anterior îşi păstrează puterea de reprezentare). Metaforic vorbind, cultura predominantă a postmodernității, de tip verbo-iconic, tinde spre „lumină". Dimensiunea digitală (a verbalului) şi cea analogică (a iconurilor) se completează fericit, asemenea discretului şi continuului în componența „luminii", asemenea sumei particulă + undă, formând un întreg. De altfel, uzul simbolicului în interpretarea acestui mixtum compositum, grafem + icon, nu îngrădeşte percepția în direcția amintită, ci deschide pe aceleaşi două direcții: operațiile de simbolizare prezintă un versant digital, caracterizat prin logica tautologică a identității şi bazat pe arbitrarietatea semnului şi un versant analogic, adică o deschidere către dimensiunea hermeneutică a simbolului. Această aruncare în „banda interzisă" a imaginii vizuale şi a imaginii literare conduce la „tractarea" întregii postmodernități verbo-iconice în zona amintită. Trăind într-o lume a imaginilor (rupt de realitatea cotidiană şi aruncat în hiperrealitatea ecranului, aşa cum condamnă Jean Baudrillard), subiectul schizoid al postmodernității trăieşte, asemeni imaginii, în inima unui paradox: alături de reprezentări ale asemănătoare entităților / fenomenelor reale, fără însă ca acestea să fie entități / fenomene reale. Dacă imaginea (a se înțelege un mixtum postmodern verbo-iconic) este locuitoarea de drept a unui „spațiu dintre", subiectul părăseşte spațiul real pentru a se arunca în respectivul vid material (chiar dacă, uneori, necesară pentru „traversarea" benzii interzise, a Styx-ului, este substanța halucinogenă). Yves Bonnefoy reuşeşte o delimitare subtilă, traversând Styx-ul, între inserarea spațiului geometric în care imaginile au identitate şi abandonul prin literatură, prin poezie, în banda interzisă, făcându-se apel la imagini: poetul / scriitorul este exilat, locuieşte un ținut interior, este cel mai probabil în postura lui Charon,

abandonata între cele două ţărmuri, ale sensibilului şi inteligibilului, deplângându-şi izolarea, dar nefiind pradă a valurilor învolburate ale râului. Căci dacă imaginea este cea care pune în relaţie prezentul absenţei (M.-J. Modzain), scriitorul este cel care încarnează prezentul absenţei, scos din zona umbrelor, cu elementele proprii experienţei de viaţă a fiecărui lector. El povesteşte despre Styx iar lectorul traversează „apele misterioase" ale propriei experienţe de viaţă. O operă se rescrie cu fiecare lector, iar facilitarea rescrierii trimite deja la anunţatul tărâm al poeziei vizuale.

★

Născut ca şi gruparea „Tucumán Arde" în urma unui protest social, de data aceasta antitotalitar, paradoxismul este un curent literar care exploatează indicibilul prin orice modalitate hipertext. El intenţionează eliberarea poeziei de dogmatism şi clasicism, dar nu prin distrugerea literaturii, ci prin apelul la noi forme şi mijloace expresive, la noi practici scripturale. Deşi filosofia şi literatura cochetează cu paradoxul chiar de la origini, noua formă de prezentare a raporturilor dinamice metaforă-paradox se datorează matematicianului Florentin Smarandache, care a înfiinţat în anii '80 o mişcare literară în zona tulbure de interferenţă a artelor cu ştiinţele exacte. O mişcare ce vine din profundul fiinţei pentru a se putea întoarce în aceiaşi profunzime, prin fereastra matematicii. Paradoxismul se manifesta prin însăşi tentativa digitala (limbaj-cuvânt) de a exprima analogic un conţinut analogic (limba – golurile-concept ale limbii). Un paradox care forţează poezia scrisă să abdice în faţa poeziei propriu-zise: zborul în zigzag al unui fluture nu va putea niciodată fi prins în insectarul colţuros al unui catren, cum nici catrenul, odată deschis, nu va putea permite o suprapunere pe real, câtă vreme "decriptarea" în analogic se face prin "memoratorii de drum", prin experienţele trăite.

Şi pentru a avea mai multă greutate „metodologică", noua avangardă paradoxistă apelează la teze, devize, leme: Este

şi o ordonare logică, matematică. În fond, „paradoxismul este chiar o reacţie la postmodernism, nota Ovidiu Ghidirmic, şi înseamnă eliberarea de toate convenţiile literaturii". Convenţia aparent rigidă, de aplicare a unei etichete, nu reprezintă, astfel, decât o deschidere legitimată. De aceea, pot fi acceptate ca non-restrictive, următoarele: teza fundamentală: "Orice lucru/fenomen/idee are un înţeles şi un non-înţeles în armonie contradictorie", deviză: "Totul este posibil, chiar şi imposibilul", dezvoltare ulterioară: "să generalizeze literatura în spaţii ştiinţifice (Lobacevsky, Riemmann, Banach, etc.), spaţii n-dimensionale şi chiar infinit dimensionale".

Paradoxismul presupune, în acest caz, o situare obligatorie în paradox? Nu! Non-paradoxul este un paradox în sine, in extenso, iar proclamarea paradoxului nu presupune altceva decât o restricţionare, o cale spre dogmă. Vânarea paradoxului este, cu alte cuvinte, ieşirea din paradox. În mod paradoxal. Probabil sufixul zornăitor –ism, pe de o parte ascunde prin infuzia de critică ludică riscul de a produce mai puţina literatură decât critică (a se vedea celebrul model optzecist), pe de alta parte o nouă dogma, un nou idol poate lua locul idolilor de care vrea să se debaraseze literatura promovata de Florentin Smarandache. A se vedea în cel de-al doilea caz şi căderea în desuetudine a distihului paradoxist – în fond o poezie cu formă fixă, copiată şi banalizată prin apel la oximoron, nu neapărat la paradox. Odată ce te debarasezi de naturaleţe şi vânezi paradoxul, nu poţi decât să cazi în derizoriu.

Calea aleasă de Florentin Smarandache este alta. E construieşte natural o literatură dinamică, contradictorie dar nu exclusivistă, prin care să îmblânzească teritoriile văzute până nu demult ca fiind aride: teritoriile spaţiului ştiinţific. În acest sens, anticipând hipertextul poetic (ansamblul voit de grafeme, iconuri şi link-uri), paradoxismul deschide calea spre literatura potenţială a non-dicţiunii. Este o reluare, în alţi temeni, a

problemei insuficienței limbajului la Mallarmé. În hipertextul astfel creat, cel care netezește drumul spre non-literatură (a se citi psre tăcerea mallarmeană), „mecanismul iconografic devine echivalentul metaforei verbale. Lizibilitatea este asigurată de analogiile imagistice ale textului, mai operante în orizontul de aşteptare al cititorului de astăzi. Spațiul vizual non-verbal intră în atenția unei grafematici a receptării. Ca document imagistic, mesajul câştigă în vitalitate şi îşi asumă astfel permanența, reuşind să remorseze – involuntar – fluxul tenace al imprimării standardelor. „punerea în scenă" a mesajului aduce şi o nouă interpelare a destinatarului" (Titu Popescu).

În aceste condiții, abolind un raport al ansamblului verbo-iconic cu sine însuşi (artă de amorul artei), Smarandache leagă, prin intermediul matematicii, poezia (verbo-iconică) de o referință volatilă, spirituală. Viața însăşi e un paradox. În mod paradoxal, oxigenul care întreține viața este şi elementul care oxidează celulele, provocând îmbătrânirea. Prin fereastra matematicii privind, noua poezie ia alte chipuri. Iar acestea, ascunse după prefixul -non, nu sunt reacții de negare a unei realități, ci modalități de deschidere spre alte realități. „Mai bine o carte cu pagini albe, decât una care nu spune nimic", constata Smarandache. Este calea găsită spre poemul care există prin absența sa. Acesta este non-poemul.

Pornind de la necesitatea recreării poeziei, din nimic, paradoxistul trece prin pictural şi matematic. Putem considera poezie vizuală şi celebrul Poem in Arithmetic Space al lui Larry Seagull. În fond, orice banală problemă de matematică îmbracă, în pagină, o formă spațială. La fel cum şi definițiile din matematică nu sunt altceva decât metafore. Odată trecut prin „duşul" paginii albe, creatorul descoperă poezia de dincolo de ansamblul verbo-iconic, de hipertext. Hipertextul nu este un scop în sine, ca în intenția poemelor în html. La fel cum nu este nici vizualul, ca în intenția poeziei vizuale contemporane, în general. Purificarea artei prin negare (acel non-poem este un

răspuns, în timp, la anti-poezia dadaistă, un remake în alt context al creației) ne pune față în față cu „literatura-obiect" – sintagmă paradoxală în sine -, cu zborul unei păsări, de pildă, poem natural care se scrie fără intervenția vreunui autor, dar prin intermediul lectorului-spectator, prins în actul creației, devenit el însuşi autor al unei poezii care nu caută o înlănțuire cauzală, carteziană, de tipul autor-text-lector-autor.

Din nou, aparentele închideri sunt nişte porți care se deschid spre natural. Orice „Smarandache symetric number" sau „Smarandache mirror number", din şirurile omonime, nu reprezintă decât un palindrom numeric, amintind de anticul SATOR AREPO TENET OPERA ROTAS. Spațiul strofic marcat este o poartă, o intrare într-o possibilia. Poarta în sine este o deschidere într-o închidere – e firesc, atunci, ca ea să reprezinte, în afara cuvântului scris (paradoxismul se revoltă şi împotriva polisemiei limbajului!), o topire într-un nou întreg printr-o paradoxală situare în indecidabilul derridean: „punerea în abis" se realizează prin răsturnarea logicii şi/şi, adică prin logica nici/nici, prin disjuncția negativă – himenul, de exemplu, nu este nici confuzia, nici distincția, nici consumarea, nici virginitatea, nici vălul, nici dezvăluirea, nici interiorul, nici exteriorul. „Cuvintele, spunea Titu Popescu, nu sunt altceva decât urme vizibile ale unor înțelesuri pierdute". Abandonul limbajului, care l-a determinat şi pe Apollinaire să abordeze caligramele, şi pe Gomringer să apeleze la constelații, şi pe Belolli să inventeze „corpurile de literă", nu poate conduce decât la obținerea liberului acces la limbă. „Limba îi pozează autorului în nud", completează Titu Popescu. Doar că lectorul spectator fuge de goliciune, de gol (inclusiv de golurile-concept ale limbii), de neant. Frica aceasta îl aruncă în indecidabil. Rămâne în cadrul porții, nici interior, nici exterior, pentru a nu fi surprins de cutremurul paradoxist.

Mişcarea paradoxistă atrage şi astăzi, în jurul său, nume importante din literatura vizuală, cum ar fi: Teresinka Perreira

(Brazilia), Π.O. (Australia) sau Richard Kostelanetz (S.U.A.). În afara acestora, alți creatori de poezie vizuală, de pe toate continentele, contribuie la noul amestec literar, între paradox şi câmpul verbo-iconic: Jean-Pierre Siméon (Belgia), Gerald England (Marea Britanie), Marian Mirescu (România), Marylin Lytle Barr, Margarita Engle, K.S. Ernst, Gregory P. Hall, Laurie D. Heilbron, Peter Lee, Shari O'Brien, Christopher Dallas Panell, Irena Praitis sau Charles West (S.U.A.) etc.

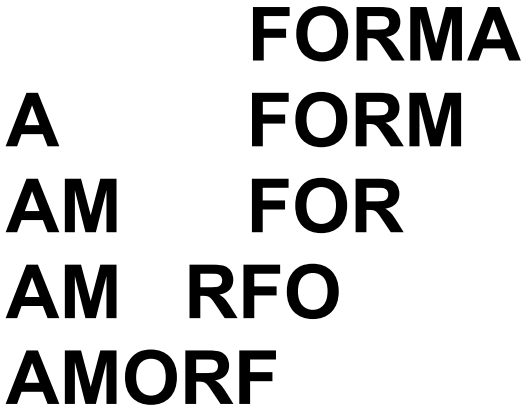

Victor MARTIN (Romania)

- Dacă aştepți prea mult să se întâmple ceva, nu se întâmplă nimic
- Literatura proastă creează o critică de calitate.
- Dacă tot n-ai câştigat nici un premiu, de ce n-ai participat?!
- Să fii englez şi să ai şi umor englezesc e o risipă.
- Trebuie să sărăcim țara pentru a nu-i veni vreunui străin ideea să râvnească la averile noastre.
- Atunci când cartea nu mai este percepută ca un început, e sfârşitul.
- Poliția română foloseşte clarvăzători miopi.
- Am trimis tuturor prietenilor cele mai bune urări; pe cele mai adevărate le-am pus într-un sertar.
- Guvernul şi-a dublat fondul de rezervă din fondul de rezervă bugetară de anul viitor.
- Moare pădurea, murim şi noi, dar noi murim înaintea pădurii.
- Într-o lume atât de încărcată de realism, nu poți şti cum este omul în realitate.
- Românii sunt nişte negri de un alb foarte greu de definit.

- Miliardarii români îşi ascund bogăția în spatele sărăciei.
- Ne-am zis aşa: dacă mor, medicii rămân fără pacienți.
- O femeie deşteaptă este mai periculoasă ca un bărbat prost.
- Paradoxal, oricât de mulți proşti ar muri, prostia rămâne întreagă.
- Neştiind să faci nimic, stai şi te întrebi ce-ai face fără bani.
- Conducătorii cred că trebuie să se raporteze la nevoile proprii chiar şi în public.
- Dacă facem realitatea un vis, avem impresia că putem transforma visele în realitate.
- Începând din acest an, elevii vor fi promovați în funcție de rezultatele părinților.
- O viață întreagă, a tot înjurat la comunişti; că nu l-au primit între ei.
- Ca să nu se spună că mințim, vom folosi doar neadevăruri.
- Şi proştii sunt oameni, dar unii nu sunt nici măcar proşti.
- 99 % transpirație şi 1 % inspirație nu mai reprezintă cheia succesului. Folosind 99% inspirație şi 1 % transpirație, românii consumă mult mai puțină apă.

- Trebuie să întindem o mână celor care solicită aderarea la Uniunea Europeană; să ne dea ceva.

- Cine mai îndrăzneşte să creadă că ne aflăm în faţa unei prăpăstii să facă un pas în faţă!

- E greu de înţeles cum un creier bolnav poate adăposti păsările sănătoase.

- Cei cinci români, care au plecat să cucerească Everestul, au ajuns la Bucureşti.

- Vindem haine „second hand", acum, şi într-o nouă prezentare!

De la nimic, la 100%

Sau de la dadaism la paradoxism. Dacă dadaismul a fost un curent literar şi artistic, caracterizat prin negarea oricărui raport între gândire şi expresia artistică, prin ridicarea hazardului la rangul de principiu, adică mai nimic, paradoxismul este o mişcare internațională de avangardă în literatură, artă, filozofie, chiar şi ştiință, bazată pe folosirea excesivă de antiteze, antinomii, contradicții, oximoroane, parabole, paradoxuri, în creație, adică totul, în condițiile în care literaturacelor ce s-au autoclasiciyat în comunism şi imediat după, formată din romane plicticoase sau monografii ale secundei, nu reprezintă decât apă de ploaie. Etimologic, paradoxismul e teoria şi şcoala de folosire excesivă a paradoxurilor în creație.

Dacă nimic, nimic rămâne, din paradoxism, ca un curent artistic vizionar, de viitor, va rămâne ceva. E un fel de evoluție, de la nenumărate feluri de a bea un pahar, la nenumărate feluri de băuturi; evoluția, de la atitudine, la substanță.

În comunism, s-a încercat un experiment literar cu science-fiction-ul, pentru a îndepărta marile inteligențe de adevărurile fundamentale ale dictaturii, pentru a da de lucru minților înfierbântate de idei şi pentru a le împinge într-o lume a lor, imaginară, paralelă cu mizeria şi sărăcia. Sârbii, care nu au fost ținuți de I.B. Tito în sărăcie şi ignoranță, nu au avut nevoie de supapa science-fiction-ului; ei erau consumatori de SF, nu aveau nevoie să se autoexileze în propriile lor fantasme.

Spre deosebire de dadaismul antebelic şi science-fiction-ul din comunism, paradoxismul este un fenomen surprinzător inventat de Florentin Smarandache, un american, originar de pe meleagurile vâlcene. Filonul paradoxist al acestui profesor, de la Universitatea New Mexico, a fost numit

ultima avangardă literar-artistică a mileniului doi, dar, iată, acesta intră, cu mult mai mult succes în mileniul trei.

Scriitor şi matematician, Florentin Smarandache a înfiinţat paradoxismul în 1980, când încă era în România. El doreşte „lărgirea sferei artistice prin elementele neartistice şi prin elemente neartistice şi prin experimente contradictorii; în special creaţie în contra-timp, contra-sens". Într-unul dintre manifestele sale paradoxistice, ne propune „deturnarea sensului, de la figurat la propriu, precum şi interpretări contra-sens ale expresiilor şi clişeelor lingvistice".

Dacă tot ce creezi nou în cultură este paradoxal în sine, prin noutatea pe care o aduce, paradoxismul este cu atât mai paradoxal, prin scoaterea în faţă a inteligenţei. Inteligenţa este starea de excepţie; nu prostia. Curentul a pornit ca un protest împotriva unei societăţi închise, România anilor 1980, unde cultura era manipulată de un singur grup şi unde numai ideile membrilor acestuia contau, ceilalţi neputând publica aproape nimic.

În aceste condiţii restrictive, aceşti „ceilalţi" nu mai aveau altă şansă decât să facă altceva, dacă tot nu aveau astâmpăr şi voiau să face ceva. Şi au pornit să facă o altfel de literatură sau să facă în alt fel literatura existentă, să nu se prindă cenzorii. Cum? Făceau literatură, prefăcându-se că nu fac literatură; scriind, se prefăceau că nu scriu nimic şi nu deranjează prea mult. A apărut literatura-obiect. Zborul unei păsări era un „poem al naturii"; nu era nevoie să fie scris, ci doar privit, fiind mai palpabil, mai perceptibil decât dacă era aşternut pe hârtie. Pus pe hârtie, zborul păsării este un „poem artificial", deformat, rezultat printr-o traducere a observatului de către observant; într-o traducere, oricât de perfectă, se falsifică ceva. O maşină uruind pe stradă e un „poem citadin", ţăranii cosind reprezintă un „poem sămănătorist", visul cu ochii deschişi este un „poem suprarealist", conversaţia unor chinezi îţi sugerează un „poem lătrist", discuţiile alternative ale

călătorilor dintr-o gară, pe diverse teme, un „poem postmodernist” etc.

În condițiile în care realitatea ne arată şi azi o ordine mondială, dezordinea, nu poți protesta decât prin tăcere mormântală. Cum dezordinea trebuie reflectată şi ea prin ceva, aceasta nu poate fi reflectată decât prin contradicții. Paradoxismul se bazează pe contradicții. În orice societate, omul e obligat să ducă o viață dublă; una suprareală, oficială, propagată pe sistemul politic, şi una reală, promulgată prin intermediul presei sau bunului simț propriu. Care viață e fericită şi care mizerabilă e un lucru discutabil la infinit.

Dacă ordinea se referă la lucrurile puse frumos, la locul lor, dezordinea paradoxistică nu se referă neapărat la lucrurile puse urât, ci la cele puse altfel. Când nu mai ai nici o soluție, eşti nevoit să foloseşti substanța în stare pură; substanța cenuşie. Dezordinea nu vine de sus, de la organele superioare de partid şi de stat, ci de la etajele superioare ale gândirii. Gândul e cel mai curat lucru murdar.

Creația poate fi luată în deriziune şi chiar este luată în deriziune, în sens invers, sincretic, iar bancurile, indiferent de epocă, reprezintă o repsirație intelectuală curată, proaspătă, o superbă sursă de inspirație. „Non”-ul şi „Anti”-ul din manifestele paradoxiste au un caracter creativ, nicidecum nihilist.

Dacă e să ne referim doar la paradoxismul în limba română, pe lângă antologiile lui internaționale, Florentin Smarandache editează şi revista „Paradoxism”, nefiind singur în demersul său. Trecerea de la paradox la paradoxism a fost descrisă foarte documentat de Titu Popescu, în „Estetica Paradoxismului” (1994), carte clasică a mişcării, sau de Ion Soare, în „Paradoxism şi Postmodernism”. Ion Rotaru, Gheorghe Niculescu, M. Barbu, şi chiar Nicolae Manolescu sunt doar alți câțiva, care s-au aplecat asupra acestui fenomen. În decursul a 20 de ani de existență a paradoxismului, s-au

publicat 25 de cărți şi peste 200 de comentarii (articole, recenzii, note), plus 4 antologii internaționale, cuprinzând circa 300 de scriitori de pe Glob, cu texte în diverse limbi.

Paradoxismului nu i-a premers nimic asemănător. Pornindu-se de la politic şi social, s-a trecut, treptat, la literatură, artă, filozofie, ştiință, chiar şi la noi proceduri, metode şi algoritmi de creație. Deşi a apărut în condițiile în care totul era pe dos în România, înainte de 1989, acest curent nu promovează nonsensul, cum îşi propunea dadaismul, ci împinge sensul până la limite nebănuite şi nebănuibile. Prin aceasta, e mai mult decât actual; şi acum, lucrurile sunt tot pe dos şi se preconizează că aşa vor rămâne. Când prezentul e croit prost, e uşor de anticipat cum vor evolua lucrurile. Şi din cauza asta, paradoxismul are un viitor, evoluând pe platforma dezordinii unui prezent alunecos.

„Autograf", Nº 4/2005, Craiova

Nicolae M. MAZILU (Romania)

Onorată asistență,[4]

Rog să-mi fie îngăduit să-l salut mai întâi pe distinsul nostru oaspete, profesorul Florentin Smarandache şi să mulțumesc organizatorilor că mi-au creat prilejul să cunosc un om de renume mondial.

Până mai în urmă cu vreo patru ani, nu cunoşteam aproape nimic nici despre această distinsă personalitate şi nici despre opera sa deosebit de impresionantă. Mulțumită domnului profesor Ion Soare, care a avut amabilitatea să-mi înmâneze cartea sa intitulată „Paradoxism şi Postmodernism", în mintea mea s-a făcut lumină.

Trebuie să mărturisesc că e o carte de excepție, atât prin tema aleasă, cât şi prin conținutul destul de bogat şi generos. Am citit-o cu plăcere şi interes, cu multă atenție, încercând să înțeleg nişte lucruri care pentru mine erau noi şi deosebit de interesante. Am înțeles bine ce este paradoxismul şi cine este părintele său, profesorul Florentin Smarandache.

E demn de subliniat că deşi nu m-am transformat imediat într-un adept, n-am rămas totuşi, indiferent. Când auzeam ceva despre paradoxism, ştiam despre ce e vorba, eram în temă şi zi de zi mai adăugam câte ceva.

Astăzi am înțeles că am în față omul care cu o minte strălucită, a reuşit să ajungă cu studiul şi analiza, la interferența dintre două domenii ce nu-s la îndemâna oricui muritor: matematica şi literatura.

Deşi paradoxul există în matematică, de când există această disciplină, iar în vorbire îl găsim de la operele anticilor Eschil, Sofocle şi Euripide şi până în zilele noastre, nu se găsise nimeni care să descopere paralelismul dintre ele, să le

[4] Discurs ținut în vara anului 2004 la Rm.Vâlcea cu ocazia aniversării lui Florentin Smarandache la împlinirea vârstei de 50 de ani.

explice şi să le cultive. Spre norocul şi mândria noastră, trebuia să facă acest lucru un vâlcean de-al nostru din Bălceşti, un om modest, parcă prea modest în raport cu dimensiunea sa uriaşă în domeniul cercetării şi creației, profesorul Florentin Smarandache.

E o mândrie legitimă pentru noi vâlcenii să auzim spunându-se „Funcția Smarandache", aşa cum ne-am obişnuit să spunem „Efectul Coandă" sau „Fenomenul Brâncuşian" etc., toate, recunoaşteri mondiale!

La nivelul meu de cunoaştere, n-am pretenția să fi ajuns să pătrund toate tainele paradoxismului, dar m-a distrat partea lui cea mai uşoară, partea umoristică, distractivă, căci există şi o asemenea parte, dacă nu e chiar miezul, căci paradoxismul nu foloseşte numai paradoxul propriu-zis, ci şi toată gama de figuri stilistice, menționând la loc de frunte metafora, dar prețuind cum se cuvine sinonimele, antonimele, ironia, echivocul, satira, calamburul etc.

Astăzi m-am convins mai mult ca oricând de valoarea incontestabilă a acestui mare curent literar şi-s hotărât să-mi schimb complet atitudinea.

Până mai ieri m-am chinuit
Să demonstrez în fel şi chip
Că eu însemn, ceva mai mult
Decât… NIMIC,
Şi am pretins c-aş fi un ins,
Cumva… un fel de… umorist,
Un piculeț epigramist,
Ba, chiar poet şi… ziarist (!)
Dar… astăzi mi-am găsit chemarea:
De mâine, sunt… PARADOXIST!

Constantin MĂRCUŞAN (Romania)

Paradoxismul – imposibilul posibil

„*Auzind astfel discipolii ziseră foarte uimiți: <Atunci cine poate să se mântuie?>. Iisus se uită la ei şi zise: <Oamenilor le este cu putință acest lucru, dar lui Dumnezeu toate îi sunt cu putință>*" (Matei, 19,16). Aşadar, lumea noastră este a posibilului. Deşi gânditorii recunosc existența imposibilului, acesta este la Dumnezeu. Dacă Tatăl a creat omul după chipul şi asemănarea Lui, atunci trebuie să recunoaştem că imposibilul este posibil **aici**, printre oameni, asemenea Împărăției Cereşti.

Acest percept biblic mi-a atras atenția asupra ipotezei că mişcarea paradoxismului este în măsură să demonstreze că imposibilul este de acum la discreția omului. De aici, vă cer permisiunea, stimați cititori, să amintesc acelora încă sceptici şi oponenți – în fond este dreptul lor să fie – că acest plonjon temerar al paradoxiştilor (iată un nou derivat neologistic!) se bazează pe o teză clasică a lingvisticii pragmatice cu trimitere la teoria comunicării, anume: **Magia cuvintelor**. Despre forța magică a cuvintelor a scris profesoara Tatiana Slama-Cazacu şi alți cercetători au atras atenția asupra forței cuvântului în procesul de comunicare.

Demersul matematicianului Florentin Smarandache, stabilit la New mexixo, în domeniul literelor, ne aminteşte de aceeaşi „intervenție" a altui matematician român în poezie – Ion Barbu. Startul inițiatorului paradoxismului are loc din zona aridă a numerelor, chiar celebrul număr π (pi) (3,14) este unul din motivele abordate de poezia paradoxistă.

Se pare că acest curent avangardist, fără a se juca hazardat cu vocabulele sau absurd forțându-l în favoarea logicului, a intuit că smulgerea din tipare a poeziei actuale se poate efectua la nivelul semnului caracteristic al comunicării

umane – cuvântul, sub toate aspectele sale. În aparență, creativitatea scriituriii în paradox este un joc de semne, de grafeme:

„**En mi co(ra)zón/ten (manten) go som (o) bras de inquie (acti) tudes renova (esperanza) doras...**" (Miguel de Asén – Spania), sau **„X=X; / X≠X; / X=~X; X≠~X.B"** (Gregory P. Hall – USA) etc.

În realitate, aventurându-se în underground-ul semnelor, poetul / autorul recurge la una sau alta din legile ştiinței pentru a sugera țintirea ilogicului ca logic, mai bine zis ca o căptuşeală imposibil de eliminat din croiala hainei. „Căptuşeala" devine incomodă, stranie şi inacceptabilă consumatorului / receptorului inert, dar necesară ca aerul.

Literatura paradoxismului nu se pretinde a viitorului şi nici „superioară" altor tendințe. Fondatorul ei, Florentin Smarandache, autoexilat din România „deceniilor de împliniri mărețe", a intuit nu numai limba de lemn în care se surpa poezia, dar şi pericolul sucombării prin suficiența impusă de regimul totalitar, cum şi reluarea fără discernământ a unor tipare din anii postbelici ai proletcultismului. Ajuns la a patra culegere antologică de paradoxism, F.S. defineşte în prefața la „**Fourth International Anthology on Paradoxism"** (Ed. Almarom, Râmnicu-Vâlcea, 2004) mişcarea sa ca „**an avant-garde movement in literature, art, philosophy, science, based on excessive use of antitheses, antinomieis, contradictions... and promulgates a counter-time / counter-sense creation**."

Paradoxismul a pornit ca un protest anti-totalitar împotriva unei societăți închise, România anilor 1980...".

Adrian Lesenciuc, cu perspicacitatea care îl caracterizează, plasează paradoxismul smarandachian în mainstream-ul postmodernității – un concept introdus de domnia sa în critica actuală, în contrast cu postmodernismul anilor '80. Noul recurs al unui matematician la poezie

constituie proba pertinentă a caracterului cognitiv estetic al poeziei ca o altă zonă „tulbure de interferență a artelor cu ştiinţele exacte", ceea ce conferă poeziei trăsătura unei discipline de frontieră. Între tezele enumerate de eseişti (Marian Barbu, Duşan Baiski etc.), A.L. o consideră fundamentală pe aceea a semanticii antinomice sub deviza „Totul este posibil, chiar şi imposibilul".

Spațiul nu ne permite să rezumăm cel puțin tezele fondatorului paradoxismului pentru a exemplifica pe registre şi niveluri de claviatură din creațiile autorilor, dar scriitura paradoxistă în literatură îmbrățişează o gamă nebănuit de variată. Sunt convins că un cititor „zurbagiu", cât şi unul „aşezat" ar afla în scrierile paradoxiştilor registrul preferat. Căci paradoxismul, care se revendică de la acceptarea non-sensului, a infinitului infim, a înțelesului non-înțeles, în fine, a albului negru, este receptiv la o maximă creativitate, inclusiv prin „opera aperta", după modelul creației folclorice.

Altminteri spus, libertatea presupune non-libertate şi amândouă conviețuiesc insuspectibilimente de armonios în noi şi în viață.

(Gazeta de Transilvania, Braşov, Romania – Foaie pentru minte, inimă şi literatură, nr. 4347, sâmbătă-duminică 13-14 noiembrie 2004)

Ionel MĂRGINEANU (Romania)

Epigrame paradoxiste

Lui Eugen Suman

Un ins bătut în cap
Dar cu fumuri pân' la Dumnezeu!

Lui Eugen Gălățeanu

O găleată spartă
Care se crede plină!

Cristian MIALA (Romania)

Cosmic Feelings

A comet closing to the Sun:
„I am,
but I do not want to be."

A comet melted by the Sun:
I am not
But I do want to be."

Translated from Romanian
by Andrei Dorian GHEORGHE

Marian MIRESCU (Romania)

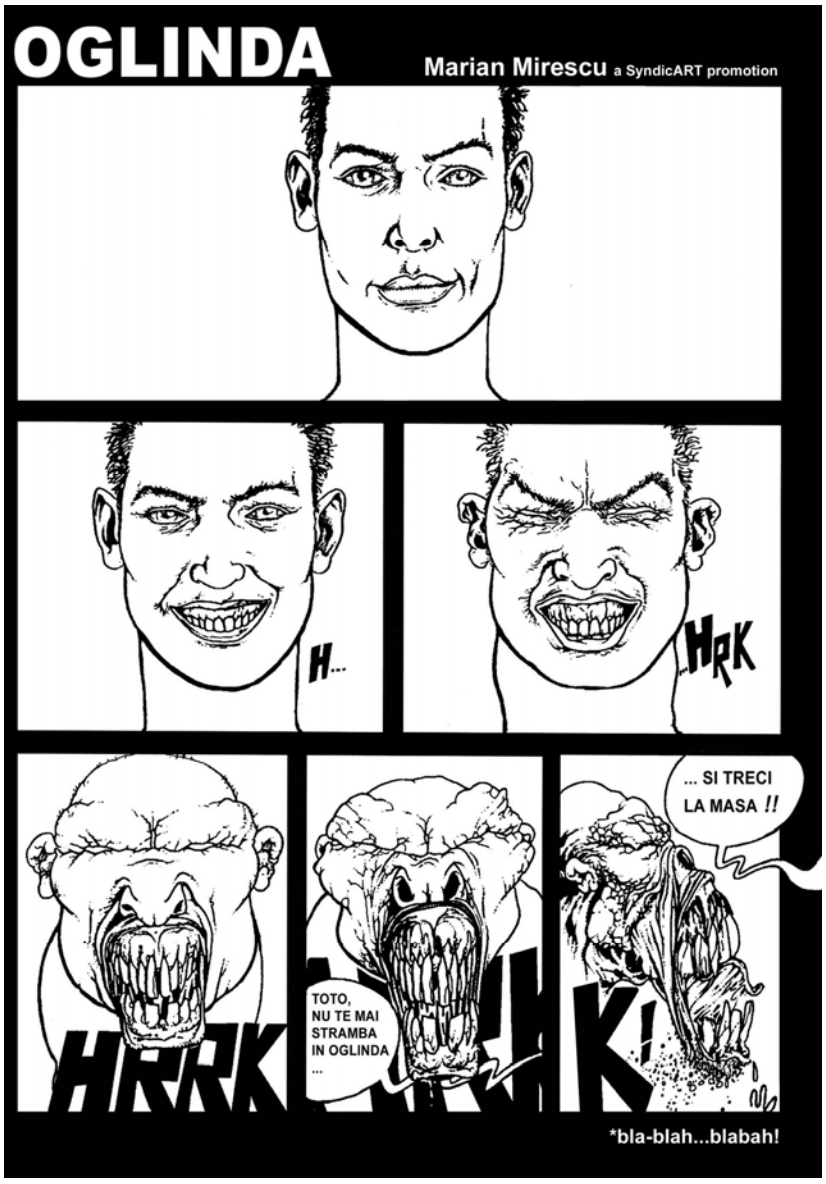

CA EXPERT CE SUNT, POT DECLARA CU PERTINENTA CA ARE CEVA LA PICIOARE (FRACTURA, AS ZICE)
HMM... SE PARE CA AR AVEA REUMATISM. HAI SA VEDEM CINE ARE DREPTATE!
AOLEU, CE MA DOARE CA DE-O JUMA' DE ORA NU GASESC O TOALETA!
FLORINA
RADU
colors by MAXIM
a SyndicART promotion www.syndicart.net

Dan MITRUȚ (Romania)

Stellar Aberrations

creating a vernal swing at zenith
jumping over stones of dark light
sleeping awake on a wing
the wing of the an agricultural instrument
used by my father
to plough asteroids in white and black

look, the ice flame of a star
just rises, setting

I'm sure I passed over death
tomorrow I'll be born
in the blind sight of a stellar swing
that screws with western sounds
in a silent, hard, eastern elongation

Translated from Romanian
by Andrei Dorian GHEORGHE

Mircea MONU (Romania)

E-mail către Editor
referitor la fuga Editorului din România în Turcia

(…) ca un paradoxist ce erați, „*ca să nu intrați la apă*”, în mod paradoxal, ați evadat chiar pe apă!

Mă întreb dacă nu a fost sancționat securistul care a dat aprobarea, başca aceia din „colectivul de oameni ai muncii” care v-au dat recomandarea în adunarea grupei sindicale ca să puteți pleca în excursie!

Cum s-a scuzat cel care v-a tradus „Sentimentele fabricate în laborator”?! Ați sesizat paradoxul în această situație de viață: traducătorul Traian Nica îşi fabricase şi el nişte sentimente, față de dvs., în laborator – cel al Securității!! Ca să nu mai spun cât de paradoxal este în acest caz dictonul italian „*Traduttore, traditore!*” (Traducătorul este trădător!)!... E tare de tot, nu?!... „C-aşa e viața, dură: / La orice cotitură, / Îți trage-un pumn în gură!”

Tudor NEGOESCU (Romania)

Distihuri paradoxiste / Paradoxist distichs

Glasul poporului / People's voice

Purtătorul lui de cuvînt
Era un mut.

His spokesman
Was a dumb person.

Comunism (2) / Communism (2)

Atît de liberi
Într-o închisoare.

So free
In a prison.

Finalitate / Finality

Am ajuns la sfîrşit
Fără să fi plecat.

We arrived to the end
Without leaving.

Dramă

Sînt un mort care
Visează că trăieşte.

Ascensiune / Advancement

Am coborît
Atît de sus.

I get down
So high.

Soare negru / Black Sun

Întunericul care
Luminează.

The darkness which
Lighting.

Nutriție / Nutrition

Sînt sătul pînă-n gît
De-atîta foame.

I`m fed
Of so much hunger.

Janet NICĂ (Romania)

Ars Poetica

Din cuştile circului de Stat
A scapat un polichindru cornifex
Foarte periculos, vernicular şi improb
Adus dintr-o ţară nexofimeră.
De mărimea unui
Porchelefeu everestin,
Acoperit cu păr luxofron,
Având coarne de rinoşid,
Fălci nisiclope
Şi copite pirolingve,
Polichindrul malignizează
Locuitorii urbei
Care aleargă, mizantromuzi,
Cu ochiii ieşiţi din uubitacee
Pe străzile de eliştir.
Cei care-l văd, să se refugieze
În adăposturile antisinagofe
De pe strada Limbajului Oval
Până mâine când autorităţile
Barbiloce vor trimite un batalion
De jandarmi onerogomi
Care-l vor glaşpapiriza
Până la cloniron
Şi totul va intra în normal.
Gata!

Schiţ

Era într-o seară, pe la sfârşitul lui aprilie şi începutul lui august, într-o joi spre duminică. Mă duceam la un prieten, la un potârc. Stătea la trei platirade de platirada mea. N-a fost nevoie

să iau tilincul, vroiam să merg pe clapexinele mele şi să trag în piept piteron curat. De o parte şi de alta a platiradei înfloriseră burbacii iar mirosul lor puternic mă flinura. După o jumătate de oră am ajuns.

M-au întâmpinat potârcul şi potârca, soţia lui, o blondă cu păr negru. Ne-am dus în fundul grădinii unde erau trei galuci plini de corcoghei, la umbra cărora şezurăm cam o oră. Mistangirăm vrute şi nevrute până ce întunericul se polindri peste oraş.

Am mâncat câta piriguşe dintr-un piriguş copt şi m-am simţit cam rău. Eu sunt un ins foarte sensibil, plâng dacă mă atingi şi cu un verbişor de cocograur.

Am luat o pastilă de bobâlnac pe care o aveam în buzunarul caribdei şi mi-am revenit. Pe cer răsărise luna ca un himalac de ghimbar. În acel timp, potârcul s-a repezit la mine şi m-a lovit în cap cu un pilog de moţigaş. Era gata să fiu brâncovit.

Deodată m-am trezit. Fusese un coşmar.

Dacă aţi înţeles ceva, ajutaţi-mă şi pe mine să gliceresc un sens. Mă doare şi acum cucuiul din creştetul galunului.

Gheorghe NICULESCU (Romania)

Minimaximalizări

- Realitatea este că nu asta-i realitatea.
- Nu ştiu alţii cum sunt dar nici alţii nu-s mai breji.
- Unii consumau euri alţii euro.
- Un negru a pierdut la masa verde o astfel de posibilitate.
- Este imposibil să fie posibilă o astfel de posibilitate.
- Cum să scap de datorie dacă-mi fac datoria?
- Mă perturbă în mod imperturbabil.
- Avea un gust insipid, dezgustător.
- Era la curent cu toate curentele de opinie, privind curentul electric.
- De unde şi până unde a aflat de undele hertziene?
- Secretomania secretarei, secreta secretă prin secretariat.
- A fost tentat în acelaşi context incontestabil.
- Călătoriile de plăcere i-au creat multe neplăceri.
- Era experimentat în efectuarea experienţelor.
- Era un om extraordinar, iar ea era o ordinară extra.
- Îşi privea compasul cu multă compasiune.
- Era arhicunoscut ca fiind cel mai mare anonim al tuturor timpurilor.
- Lui i s-a întâmplat cel mai bun rău din lume.
- Era pe cale să devină călător.
- Se mişca tot timpul în doi timpi şi trei mişcări.
- Din punct de vedere al neutralităţii, avea păreri neutre.
- Având în vedere că nu vedea, şi-a văzut de drum.
- Pe tot parcursul drumului, a fost de sine stătător.
- În starea în care se afla, nu era în stare să afle nimic.
- A fost înzestrat cu o nevastă fără zestre.
- În afara oraşului, se făceau ci mai mari mititei din oraş.
- Satul lor era populat în întregime numai din orăşeni.

- Este adevărat că nu este adevărat.
- Se vede treaba că nu-şi vede de treabă.
- A aflat că nimeni n-a aflat unde se află.
- I s-a interzis să mai interzică.
- Era limpede ca lumina zilei că era prost ca noaptea.
- A moştenit nişte atavisme pe cale ereditară.
- Niciodată nu a plecat din drumul pe care a plecat.
- Era de dorit să nu-şi dorească ce nu era de dorit.
- Aflându-se la strâmtoare, a plecat în lumea largă.
- Părerea mea este că aceasta este părerea lui.
- O ființă nejudecată, a fost dată în judecată.
- Acest om este imposibil de orice.
- Lucra într-o hală într-un hal fără de hal.
- El stătea pe gânduri iar ea pe trotuar.
- Şi-a dat bronzolul pe spate şi arama pe față.
- Erau prieteni de pahar şi duşmani de moarte.
- El trăia în sânul familiei iar ea, în sânul lui Avram.
- Fiindcă nu avea nimic de-ale gurii, a primit un cap în gură.
- Atâta de mult îmi iubesc porcul încât îmi vine să-l mănânc.
- Şi realitatea moare. Asta-i realitatea!
- Orice cal de dar are un dar.
- Uneia i s-a desfăcut contractul de muncă, iar alteia sutienul.
- Ciungul nu se putea ascunde după deget.
- Fiindcă era deştept foc, a reuşit la examenul de pompier.
- Fiindcă nu avea nimic la mână, şi-a luat ces.
- Ea a tras o concluzie iar el i-a tras o palmă.
- Pe capul familiei îl durea capul.
- E cu atât mai bine dacă e rău… câinele.
- Când a văzut cât este de deştept, a rămas prost.
- S-a stabilit că se stabilise într-un loc instabil.

- S-a integrat în procesul de dezintegrare.
- Am soluționat problema disoluției.
- Avea sentimentul că este resentimental.

Posibilități imposibile

- Să înhami la căruță un cal cu mânere.
- Să-i schimbi filamentul unui bec cu descărcare în gaz.
- Să învinuieşti un eunuc de hărțuire sexuală.
- Să omori argintul viu.
- Să dormi în același timp în două camere… reunite.
- Să te plagiezi pe tine însuți.
- Să pierzi un proces de conştiință şi să faci recurs.
- Să mulgi lapte de la capra podului.
- Să ai o discuție între patru ochi cu un orb.
- Să-ți faci transplant de creier recoltat din creierul munților.
- Să fii amendat fiindcă erai beat de fericire în timpul când conduceai automobilul.
- Să-ți iei inima-n dinți şi să o oferi pentru transplant.
- Să fii şomer şi să te sancționeze şeful pentru abuz în serviciu.
- Să te bată cineva la cap şi să rămâi aşa.
- Să i se sărute mâna lui Venus din Millo.
- S-o ai de soacră pe mama fetei Morgana.
- Să-ți intre soarele-n ochi în timpul nopții polare.
- Să faci ceai din frunzele unei tufe de Veneția, fiert în apă chioară.
- Să arunci cu pietre de încercare în câini cu covrigi în coadă de peşte.
- Să faci cozonac cu miezul de la nuca nimerită-n perete.
- Să predai la fier vechi, potcoave de cai verzi pe pereți.
- Să te dai cu capul de toți pereții când locuieşti într-un cort.
- Să rămâi blocat în lift în timp ce cobori cu paraşuta.

- Să-ți bagi nasul unde-ți fierbe oala la un foc bengal.
- Să-ți macini nervii şi să ți se pretindă uium.
- Să ți se impună impozit pe venit fiindcă ți-a venit soacra.
- Să locuieşti la periferie şi să te crezi în centrul atenției.
- Să înjugi nişte boi de baltă la Carul Mare.
- Să fii pus în ramă fiindcă ai rămas tablou de uimire.
- Să rămâi repetent la şcoala vieții şi să te retragi de la cursuri.
- Să munceşti zi lumină în fiecare noapte.
- Să dormi neîntors în timp ce întorci maşina.
- Să macini miezul nopții şi să-l pui în cozonacul zilei.
- Să strici ovăzul Calului Troian, pe gâştele Romei.
- Să fii cizmar de lux într-un sat de opincari.
- Să amendezi armata inamică fiindcă a trecut granița în mod fraudulos.
- Să deraieze locomotiva de la trenul de aterizare.
- Să locuieşti cu chirie într-o cameră de luat vederi progresiste.
- Să faci recurs la Judecata de Apoi.
- Să-ți aducă barza un copil din flori artificiale.
- S-o dai din colț în colț în interiorul unui cerc vicios.
- Să minți cât e ziua de mare, în timpul nopții.
- Să-i consideri criminali de război pe cei ce-şi omoară timpul liber.
- Să te încălzeşti cu o pătură intelectuală.
- Să afli raza unui cerc pătrat.
- Să înregistrezi liniştea pe o bandă magnetică.
- Să-l mănânci pe cineva din ochi şi să faci indigestie.
- Să creşti în ochii unuia care n-are ochi să te vadă.
- Să-ți stea bine atunci când îți merge rău.
- Să-ți treacă prin cap o idee fixă.
- Să-i scoți peri albi unui chel complet.
- Să oboseşti dormind.

- Să dormi dus în timp ce eşti adus.

Poeme distihice paradoxiste

Pe cumpăna fântânii răstignită-i
O secetă teribilarizată.

O prună ocolită de-nțuicare,
Într-un târziu s-a marmeladizat.

Miorlăunând a noapte-npisicată,
Şoricărea mâțarnic motănimea.

Algeliant guvidizează marea
Tălăzuinde spume nisipând.

Hibernoidul, retrezit la viață,
De grijuri se văzu copleşizat.

Înspumegatizat de vânturi, valul,
Sărută malul eroditizat.

Grăsuni, dumbravnic ghindularizați,
Şuncalizează aşteptând Ignatul.

Miros de nard şi ambră-olfactizează
Plămânii, de la ploi varacăzânde.

Strugurizând prin vii, frumoasei fete,
Îi gutuiau sub ie sânişorii.

Rubinizând în frunze, micul frag,
Fu ciugularizat intempestiv.

Ciorchinii, fiind din vie cosorâți,
Înbutoiate musturi lăcrimează.

Trei picături din roua dimineții,

Analizau doi greieri însetaţi.

Cântau a ploaie-n cor, brotacii sprinteni,
Sărind prin verde paparudizat.

În locu-n care Decebal s-a săvârşit,
Perenizează flori nemuritoare.

Broscăluind a noapte-nțânțărată,
Iazul cu peşti adoarme icruit.

Pedunculând, o frunză obosită,
Tomnaliza cu galben covorul ruginit.

O frunză, ruşinată de-ntomnare,
Căzu roşită-n calea unui cerb.

Mândralnic, cerbul, copitând poteca,
Fu destrufalizat de-un braconier.

Cu iarna-n cap, hibernizează ursul,
Visalizând păduri şi lunci cu flori.

Un fulg stingher, dansând printre crenguțe,
Căzu din iarnă, frigularizând.

Un strop de ploaie, a căzut în colb,
Spăimântizându-l cu noroizare.

Stalactizau în geruri ţurţuri grei,
Cristalografiindu-se-n lumină.

Rândunicitul cuib se-npământeşte,
Mândru că iar a fost împăsărit.

Mirific ouşor, în cuib de paie,
Clocitorit, se va păsăriza.

Exercițiu de încrucişare

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	P	A	R	A	D	O	X	I	S	M
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	P	A	R	A	D	O	X	I	S	M
2	A	M	E	R	I	C	A	N	I	■
3	R	E	N	■	U	T	■	D	■	S
4	A	N	A	C	R	O	N	I	C	E
5	N	I	L	■	N	G	■	C	O	T
6	O	N	I	X	■	E	S	E	C	■
7	R	T	■	E	T	N	O	■	A	S
8	M	A	T	R	O	A	N	A	■	T
9	A	T	■	X	■	R	A	M	P	E
10	L	I	T	E	R	A	T	U	R	A

Găsiți locul cuvintelor de mai jos, în grila de mai sus. Dacă după fiecare cuvânt, corect îngrilat, o să puneți un punct negru, o să obțineți un careu cu 13 (treisprezece) puncte negre.

2 litere: AR, AS, AT, NG, PR, RT, SI, TO, UT, XA.
3 litere: AMU, COT, NIL, REN, SET.
4 litere: COCĂ, EŞEC, ETNO, ONIX, STEA.
5 litere: DIURN, RAMPE, SONAT, XERXE.
6 litere: INDICE, RENALI.
8 litere: MATROANĂ
9 litere: AMERICANI
10 litere: AMENINȚAȚI, ANACRONICE, LITERATURĂ, OCTOGENARĂ, PARANORMAL.

Ilorian PĂUNOIU (Romania)

Stimate domnule Florentin Smarandache,

Sunt poetul Ilorian Păunoiu, conduc Cenaclul „Lumină lină" din Rm. Vâlcea, cu filiale în comuna Popeşti – comuna în care locuiesc – şi comunele Oteşani, şi Copăceni. Orientarea cenaclului pe care îl coordonez este una creştină. Am primit materialul trimis de domnia voastră şi l-am studiat cu mare atenție. Prietenia mea cu Ion Soare mi-a facilitat cunoaşterea curentului literar paradoxist. Sunt de acord cu acest curent inițiat de dvs. fiindcă în liceu eram şi eu îndrăgostit de matematică şi de literatură.

Cunoaşterea profundă a matematicianului-poet Ion Barbu m-a făcut să înțeleg „locul geometrico-poetic" unde literatura se întâlneşte fericit cu matematica.

Aş spune că paradoxul ca procedeu şi mod de a fi în lume este indispensabil existenței. „Locuirea" lui poetică şi religioasă în sens heideggerian este bine definită pe axa ce duce de la „minus" infinit la „plus" infinit, altfel spus de la neant la absolut. Folosesc aceşti termeni în sens metaforic şi nu ştiințific.

Creştinismul este paradoxal. Un Dumnezeu care se întrupează într-un om, vorbim aici de *persoana Iisus Cristos*, iată Paradoxul Suprem.

Le-am făcut cunoscute cenacliştilor mei poemele dvs. şi le-au plăcut.

Am făcut o parabolă vis-à-vis de paradoxul creştin al creațiilor literare: ca şi în viață cuvintele-molecule, cuvintele-cifre sunt atrase unele de altele în aceeaşi măsură în care se resping, ca şi când ele – cuvintele, ele – cifrele ar fi traversate de sentimente.

Eu sunt o persoană care am un handicap sever, adică nu pot să merg. Prietenii mei conduc maşina mea, un VW Golf de

22 de ani şi mă duc acolo unde am nevoie. Am 5 cărți publicate, 4 de versuri şi una de eseuri. De doi ani nu mai pot publica fiindcă nu mai am „sponsori” V-am spus câteva lucruri despre mine. Pariez pe cultură şi pe oamenii de cultură care o răspândesc în lume.

Vreau împreună cu prietenii mei să dăm o dimensiune socială culturii şi artei şi pentru aceasta ne batem cu birocrația şi inerția din jurul nostru.

Avem nevoie de prieteni luptători pe tărâmul vieții şi culturii. Am înființat „Asociația Scriitorilor şi Artiştilor – Popeşti” şi dorim să-i dăm o dimensiune națională şi „euro-atlantică” să-i spunem aşa. Paradoxal, nu?

Prin curentul paradoxist domnia voastră ați dăruit spațiului binecuvântat al Vâlcii o dimensiune mondială.

Vreau să ne întâlnim la Popeşti sau la Râmnicu Vâlcea şi să punem la cale „Paradoxisme”.

Ave Florentin Smarandache!

Al literelor şi cifrelor,
Ilorian Păunoiu

Valeriu PERIANU (Romania)

Paradoxul imposibilității

Avem enunțul:

"Dacă orice este posibil, urmează că şi imposibilul este posibil".[5]

Imposibilul nu este o posibilitate ci absența acesteia, deci există numai posibilul ca extensie a ceva existent prezent sau viitor. Imposibilul trebuie considerat ca extensie a Supranaturalului care este dar nu mai poate fi, adică este imuabil, nu are mişcare, nu interacționează. El este absența oricărei posibilități de-a fi şi de a nu fi. Ceea ce este imposibil nu este opus posibilului, dar este limita lui la nivel conceptual, fiindcă în realitate posibilul face-tot-ce-i-stă-în-putință. Această putere se subordonează imposibilului care are cuprinderea Supranaturalului. Orice este posibil se va petrece în instanțele subalterne Naturii şi nu dincolo de ea.

---

[5] Acest paradox este denumit, în Enciclopedia de Matematică, "Paradoxul Smarandache" (publicată în 1998 pe hârtie); se poate accesa şi pe Internet enciclopedia: Eric W. Weisstein, "Smarandache Paradox", in CRC Concise Encyclopedia of Mathematics, CRC Press, Boca Raton, Florida, p. 1661, 1998;
http://mathworld.wolfram.com/SmarandacheParadox.html

George ROGOJINARU (Romania)

Teatru – Tragi-melo-comi-dramă în 3 ACTE

Cum am scris „Teatru”

Am tratat o temă foarte vastă, pe măsura ignoranței mele.

Personaje:

Prologul, Destinul, Viața, Noaptea, Un zvon, Alt zvon, Cortina, Critica, Reprezentația, Gloria, Fiasco, Absurdul, Epilogul, Un public numeros.

Actul I

Scena 1 *(cortina nu se ridică, se aud numai vocile de după ea)*

Prologul (cu tristețe):

– Dragi spectatori, piesa nu s-a scris.

Surpriză în sală, aplauze prelungite, râsete.

Scena 2 *(neschimbarea decorului dintre scene nu se remarcă din cauza intervalului mare de timp dintre ele)*

Destinul (jubilând):

– Bucurați-vă, s-a născut autorul!

Urale, cântece… sărbătoare.

Scena 3 *(acelaşi decor)*

Viața (veselă):

– Trăiți cu încredere, piesa se va scrie!

Bucurie, sărutări, lacrimi, aplauze seculare.

Scena 4 *(de după cortină)*

Noaptea (grav):

– Liniște... se scrie piesa. Visări, iluzii, speranțe.

(sfârşitul actului I)

Actul II

Scena 1 *(de după cortină...)*

Un zvon (în şoaptă):
– Cică nu s-ar mai fi...
Publicul (brusc):
– Cuuum? (suspans, angoasă)

Scena 2

Alt zvon (repede):
– Pst! E aproape gata!
Publicul (uşurare):
– Aaaaa! (răsete, lacrimi, sughițuri)

Scena 3

Cortina (unduind):
– Pe curând!...
Pace, prosperitate, somn. (sfârşitul actului II)

Actul III

Scena 1 *(de după cortină)*

Critica (sollo voce):
– Piesa este scrisă... piesa este... piesa...
(aşteptare, nedumerire, crispare)

Scena 2 *(cortina se ridică, se văd oglinzi)*

Reprezentația (Din spate se mişcă oglinzile strigând):
– Lume, lume!!! Lume, lume!!!.
(Revoluții, artificii, trădări...)

Scena 3 *(acelaşi decor)*

Gloria (clamează):

– Uraaa!... trăiasc`!... uraa!... moarte autorului! uraaaa!

(Publicul sparge oglinzile, cortina se lasă lent până-n final)

Scena 4 *(cortina continuă să coboare, sclipesc cioburi)*

Fiasco (sceptic):

– Aplaudați, să se termine farsa!

În sală – strigăte, huiduieli, lapidarea cortinei.

Scena 5 (de după cortină)

Absurdul (placid):

– Acta est fabula! (tăcere, gâfâieli, leşinuri).

Epilogul (amabil):

– După spectacol, aplauzele îşi pierd valabilitatea.

Rumoare în sală.

Cade pe gânduri Cortina.

Florian SAIOC (Romania)

Peak of Wanders

Every neuron is a star
in my structure
million of galaxies are included
in my bone box

so many universes
of comprised suns
circle here, in my brain,
in another astral dimension…

thus, to destroy a single human being
means to destroy so many universes…

(Translated from Romanian by
Andrei Dorian GHEORGHE)

Felix SIMA (Romania)

Numesc poezie

Numesc POEZIE:
Partea de vorbire
Care nu se aude
Şi nu se scrie.

Când pierde picioarele

Când pierde picioarele,
Acestea îi apar în padure.
El ştie, se întoarce să le ia.
Fugarul – haita singulară,
De câte ori ar fi nemulţumit,
Îşi va găsi picioarele-n acelaşi loc –
Ca şi acum, când pleacă după ele –
într-un mod al său.

Constantin STANCU (Romania)

O privire „critică" asupra paradoxismului

Paradoxismul s-a impus şi se impune în continuare ca un fenomen necesar al lumii, cu atât mai mult a lumii de astăzi când posibilităţile cunoaşterii au luat-o razna şi când nu ne mai pasă că există limite, dar chiar lipsa de limite este o limitare, paradoxal. Fenomenul este prezent în ştiinţă, în artă, în publicitate, în economie, în cucerirea spaţiului din afara planetei, e necesar ca mod de a trăi cumva pe o planetă care se sufocă sub talpa mică a unei fiinţe vii – omul…
Mişcarea este legată de numele lui Florentin Smarandache, un român plecat de aici pentru că acolo, în lumea largă să fie mai român şi să poată striga liber că este universal, punând bazele unui mod de a vedea lumea puţin diferit de cel occidental, puţin diferit de cel oriental, asiatic sau african, diferit de cel al focilor de polul nord şi chiar de cel al coloniilor de furnici care stăpânesc nevăzute teritorii.

Paradoxismul este prezent şi nu putem face abstracţie

Dincolo de biografia lui Smarandache este un adevăr filozofic care se străduieşte să fie o persoană, mai mult decât o noţiune filosofică, un adevăr revelat, iar autorul poate nu realizează totdeauna esenţa paradoxală a paradoxismului, deşi face trimitere.

Fiind legat de ştiinţele exacte vectorul Smarandache a recunoscut că el nu a inventat nimic, doar a descoperit fenomenul şi l-a pus într-un limbaj artistic sau matematic pentru a fi cunoscut. Aspectul este unul meritoriu şi nu este duce atingere personalităţii lui Florentin, ci adaugă merite.

Acest fenomen însă este ceva mult mai profund şi dacă privim în Scriptură, adică dintr-un alt punct de vedere ştiinţific pentru că Biblia este ştiinţa desăvârşită, nu putem să nu

observă că paradoxismul este un mod de a lucra a lui Dumnezeu cu lumea, cu omul, cu tot ceea ce este creat de El, astfel că s-a impus prin revelație, printr-o stare aparte, de curăție a ființei.

Este paradoxal să realizezi că Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, ESTE (pentru că, paradoxal, acest este timpul care se poate folosi când ne referim la eternitate), când te străduieşti să te apropii de El, atât jertfa desăvârşită, adică Mielul care ia păcatul lumii, cât şi Marele Preot, dar şi Proorocul care a spus deschis oamenilor despre acest lucru. La nivelul gândirii omeneşti este greu să accepți acest lucru, aparent contradictoriu şi ieşit din normala normalitate, dar tocmai această lucrare divină ne-a scos din eroare şi ne-a dat şansa să scăpăm de teroarea imposibilului, pentru că învierea pare a fi imposibilă, dar efectele în lume dovedesc exact contrariul.

Tehnica literară paradosită a fost utilizată de psalmişti, de autorii literaturii de înțelepciune aşa cum apar cărțile în Biblie, respectiv: Iov, Psalmii, Proverbe, Eclesiastul… şi nu mai…

Câteva exemple sunt revelatorii:

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu, / şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. / O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte dă de ştire alteia despre el. / Şi aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: / dar răsunetul lor străbate tot pământul, / şi glasul lor merge până la marginile lumii.”

Psalmul 19:1-4

„Fiindcă pe pământ nu este nici un om fără prihană care să facă binele fără să păcătuiască „ – Eclesiastul 7: 20.

Toate aceste au fost scrise cu mult înainte, cu peste trei mii de ani față de epoca modernă, cum ne place să o numim perioada în care trăim şi cum au numit-o şi alte generații înaintea noastră perioada lor la fel.

Paradoxal este că orice legământ încheiat de Dumnezeu cu omul sau cu un popor s-a respectat deşi în ansamblu toate par a fi contradictorii.

Apoi paradoxal este şi faptul că în lume există peste 19.000 de manuscrise ale Noului Testament, scrise în diferite limbi folosite de om, răspândite pe o zonă întinsă din Europa, Asia, Africa, Orient, dar ele sunt asemănătoare în proporție de 99, 5 % de parcă Cineva Nevăzut s-a îngrijit ca fiecare Cuvânt scris acolo să ajungă intact până la noi.

Dar meritul lui Florentin Smarandache este că a descoperit o armă formidabilă împotriva totalitarismului, a pus în valoare lucruri aparent fără valoare, uitate, sau inexistente, a folosit elemente aparent neartistice pentru a face artă, a scris piese de teatru deschise ca o carte, paradoxismul său e folosit în cercetarea spațiului cosmic, fiind universal indiferent de locul unde se aplică, a folosit limbajul matematic pentru a formula fenomenul, dar şi limbajul utilizat de alte ştiințe.

Acesta este şi modul de a lucra a lui Dumnezeu: alege oamenii de jos ai lumii, pentru a birui pe cei puternici, cheamă lucrurile care nu sunt de parcă ar fi, pune la baza lumii dragostea cu o structură matematică parcă, condiționată de modelul său divin, o dragoste simplă şi puternică, îi face pe cei orbi să vadă cu ochii minții ceea ce oamenii normali nu mai pot vedea, schimbă lumea într-o clipită, în fracțiuni de timp pe care noi nu le percepem, dar care mențin viața, face dintr-un fricos un mare apostol, creează cel mai important Templu, trupul uman, deşi oamenii vor un altul, ne atrage atenția că toate lucrurile sunt permise, dar totodată nu toate zidesc şi nu toate ne sunt de folos, limitarea dând astfel sens infinitului… Exemplele pot continua.

Ceea ce vreau să atrag atenția este că Dumnezeu se foloseşte de cine vrea El pentru a pune în lumină lucrarea Sa, la fel s-a folosit şi de Florentin Smarandache, un român plecat de aici pentru a fi mai aproape de România, dar şi de cer.

Apostolul Pavel a scris sub puterea divină că nu cel ce vrea sau se străduieşte este acceptat de Dumnezeu, ci este acceptat cel ce îi este plăcut lui Dumnezeu (Romani 9:15-16), dovedindu-se de multe ori că slujitori ai lui Dumnezeu sunt cei plăcuți, acesta fiind elementul care atrage atenția asupra alegerii.

Cred că a venit timpul ca acest concept „neoutrosofic" al paradoxismului să fie utilizat şi de teologi în ramura specifică lor de lucru – apologetica. Orice curs de apologetică va trebui să facă apel la paradoxism ca argument ştiințific de a aborda lumea din perspectivă creştină.

Din acest punct de vedere Florentin Smarandache are merite care trebuie remarcate şi care nu pot fi puse sub preş occidental sau de oriunde altundeva.

Petre Țuțea afirma:

„Originali, vorba lui Heidegger, nu sunt decât idioții. Altminteri doar Dumnezeu e original, iar Aristotel nu e original, că nu face decât să descrie opera lui Dumnezeu. Dar Aristotel, nu încape îndoială, e un geniu, pentru că descrie genial opera lui Dumnezeu." (322 de vorbe memorabile ale lui Petre Țuțea, Ed. Humanitas, Bucureşti, 2004, pagina 88).

Marele înțelept român avea dreptate şi definiția sa este una valabilă, citatul fiind prea clar pentru a suporta comentarii.

Florentin Smarandache afirmă:

„Poezia salvează raționamentul, însă prin metafizică, precum o vorbă de duh care convinge mai mult decât o demonstrație plată, înlocuind-o uneori. Poezia oferă posibilități la imposibil." – „Mărturisirea de credință literară", Editura Carpathia Press – 2006, pagina 104. Apoi:

„Pământul era pustiu şi gol, peste fața pământului de ape era întuneric, şi Duhul lui Dumnezeu se mişca pe deasupra apelor." Biblia – Geneza 1:2.

Pradoxal, curentul acesta justifică miracolul, miracol care este o excepție, o deviere de la legile normale ale

existenței, dar prin faptul că depinde total de Dumnezeu, confirmă creația şi normalul care există în continuare şi în sfera căruia s-a permis această excepție.

15 aprilie 2006

Zigmund TAUBERG (Romania)

Universal Contraries

I learnt, in time,
about a strange phenomenon:
similar things are in rejection
and contraries are in attraction.

This is the destiny of the magnetic poles,
and, in electricity,
all particles are doing the same:
those one of the same sign
are pushed by a conflicting impulse
to severance,
but those ones of "minus"
with those ones of "plus"
are good friends,
tending to unity.

So, my love, my sweetheart, my dear,
we two have contrary signs. It's clear!

(Translated from Romanian by
Andrei Dorian GHEORGHE)

Dmitri RABOUNSKI & Larissa BORISSOVA (Russia)

Non-me

The psychological stress under which Larissa and I are now may result in a paradox: All is non-me, me is non-me too!

Dmitri RABOUNSKI (Russia)

Парадоксизм

Парадоксизм – это передовое литературное и художественное движение, основанное как антитоталитарный протест писателем Флорентином Смарандаке в 1980-м году. Его основа – активное использование антитез, антиномий, противоречий и парадоксов в творчестве.

Вы можете посетить международную группу по парадоксизму по адресу
http://groups.yahoo.com/group/paradoxism

Бесплатная литература и интернет-журнал „Парадоксизм" на многих языках можно откачать из
http://www.gallup.unm.edu/~smarandache/a/Paradoxism.htm

пАРадОКСизМ — Новейшее литературное, художественное и философское передовое движение Второго тысячелетия

А) Определение:

ПАРАДОКСИЗМ – это авангардное движение в литературе, искусстве, философии, науке, основанное на активном использовании антитез, антиномий, противоречий, парабол, дополнений и парадоксов в творчестве.

Парадоксизм был основан писателем Флорентином Смарандаке в 1980-м году, который сказал: "Это – расширение художественной сферы не-художественными элементами, но временным отсчетом, отсчетом чувственного творчества. Также – экспериментом".

В) Этимология:

Парадоксизм = парадокс+изм, означает теорию и научную школу использования парадоксов в литературе и художественном творчестве.

С) История:

"Парадоксизм начался как антитоталитарный протест против закрытого общества. Это было в Румынии 1980-х, где вся культура общества манипулировалась очень небольшой группой правителей. Только их идеи и их публикации принимались в расчет. Мы же не могли опубликовать почти ничего.

Тогда я сказал: Давайте создадим литературу... без литературы! Давайте писать... без, фактически, писания чего-либо. Как? Очень просто: объективная литература! 'Полет птицы', например, представляет собой "природную поэму", то есть совсем не является необходимым писать, будучи более чувствительным и восприимчивым к какому-либо языку, ведь песни, переложенные на бумагу, фактически, представляют собой "искусственную поэму": деформированную в результате перевода наблюдателя некоторую фальсификацию. 'Автомобиль гудит на улице' – это "городская поэма", 'косьба крестьян' – "сельская поэма", 'сон с открытыми глазами' – "сюрреалистическая поэма", 'дурацкий разговор' – "дадаистская поэма", 'беседа по-китайски для несведущего в этом языке' – "леттристская поэма", 'переменчивые рассуждения пассажиров на разные темы на вокзале' – "пост-модернистская поэма" (интертекстуализм).

Хотите вертикальную классификацию? "Визуальная поэма", "звуковая поэма", "обонятельная поэма", "вкусовая поэма", "осязательная поэма".

Другая классификация – диагональная: "поэма-феномен", "поэма-душа", "поэма-вещь".

В живописи и скульптуре нечто похожее – все существующее в природе уже создано.

Поэтому мы выдвигаем немой протест! Позднее я обосновал его на противоречиях. Почему? Потому что мы жили в том обществе двойной жизнью: официальной – распространяемой политической системой, и другой, реальной. В средствах массовой информации пропагандировалось, что 'наша жизнь прекрасна', но в реальности 'наша жизнь была унизительна'. Парадокс! И тогда мы начали искать творчество в самом падении, в обратных смыслах, в синкретическом пути. Так родился парадоксизм. Фольклорные шутки, возвеличивание 'Эпохи Чаушеску' как дыхания интелекта были превосходным источником.

"Нет" и "Анти" моего парадоксистского манифеста имели характер открытия, но не как все нигилистическое (К. М. Попа). Этот пассаж из парадоксизма в парадоксизм был документально описан Титу Попеску в его классической книге относительно этого движения: "Эстетика парадоксизма" (1994). В то время как И. Соарэ, И. Ротару, М. Барбу, Г. Нугулеску исследовали парадоксизм в моей литературной работе, Н. Манолеску утверждал об одной моей рукописи не-поэм, что они являются разношерстными.

Я не был под каким-то внешним влиянием, я был инспирирован 'перевернутой сверху-вниз ситуацией' что существовала в стране. Я начал с политики, социального, и затем немедленно перешел к литературе, искусству, философии, даже науке.

По ходу экспериментов получились новые литературные, художественные, философские и научные термины, новые методы и даже алгоритмы творчества. В одном из моих манифестов я предложил смысл растраты, изменений от фигуративного к собственному смыслу, вертикальную интерпретацию лингвистической экспрессии.

В 1993 году я совершил парадоксистское турне по литературным ассоциациям и университетам Бразилии. Все это — 20 лет опыта, 25 опубликованных книг и более 200 комментарий (статьи, обзоры) плюс 3 национальные и интернациональные антологии."

(Флорентин Смарандаке)

D) Перспективы Парадоксизма (Флорентин Смарандаке)

Основной тезис Парадоксизма:

все имеет значение и не-значение в гармонии между ними.

Сущность Парадоксизма:

a) смысл имеет не-смысл, и противоположное

b) не-смысл имеет смысл.

Девиз Парадоксизма:

"Все возможно, невозможное тоже!"

Символ Парадоксизма:

(спираль – оптическая иллюзия, порочный круг)

Отличие от других авангардных движений:

– парадоксизм имеет смысл, в то время как дадаизм, леттризм, абсурдное движение не имеют его;

– парадоксизм отдельно обнаруживает противоречия, антиномии, антитезы, антифразы, антагонизм, не-конформизм – парадоксы всего, одним словом (в литературе, искусстве, науке), в то время как футуризм, кубизм, сюрреализм, абстракционизм и все другие авангардные движения не стремятся делать это.

Направления Парадоксизма:

– использовать научные методы (а имено – алгоритмы) для генерации (и также изучения) противоречивости литературных и художественных работ;

– обнаруживать противоречивые литературные и художественные работы в научной сфере (используя научные символы, метафоры, матрицы, теоремы, леммы и

т.д.).

Е) Третий Манифест Парадоксизма

Поэтому не заставляйте меня писать по каким-то литературным правилам! Или, если вы делаете это, я буду обязательно посягать на эти правила. Я – не поэт, поэтому я пишу поэзию.

Я – анти-поэт или не-поэт.

Итак, я приехал в Соединенные Штаты Америки перестроить Статую Свободы Стихов, возведенную тиранией классики и ее догматизмом.

Я позволил себе смелость:

– анти-литературы и ее литературы;

– фиксацию эластичной формы, или живое лицо смерти!

– стиль не-стиля;

– поэмы без стихов (потому что поэмы не имеют в виду слов) – немые поэмы тихого голоса;

– поэмы без поэм (потому что название "поэма" не соответствует какому-то определению в словаре или энциклопедии) – поэмы, существуюшие благодаря их отсутствию;

– послевоенная литература: страницы за страницами разбомбленные грязью, стереотипами и не-поэтичностью;

– пара-лингвистические стихи (только!): графика, лирические портреты, зарисовки, черновики...

– не-слова и не-изреченные поэмы;

– высокопарные свободные стихи и тривиальные герметические стихи;

– понятный непонятный язык;

– нерешенные и открытые проблемы в математике подобно прелестным духовным поэмам – мы должны передолить на язык науки искусство и этот технический век;

– персонализированные выразительные тексты;
– электрический шок;

– перевод из невозможного в возможное, или трансформация ненормального в нормальное;

– пред-Не-Искусство Искусства;

– делать литературу из всего, делать литературу из ничего!

Поэт – не принц в утиной стае! Слово "поэзия" и его производные образовались из устаревшего в этом веке, люди улыбаются им в пренебрежении. Я стыжусь утверждать, что я создаю лирические тексты, я скрываю их. Люди никогда не читали и даже не видели лирические тексты кого-либо, но они будут читать эту книгу потому, что им нечего читать!

Напротив, Парадоксистское движение никогда не было ни нигилизмом ни расхождением.

Книга не-поэм – это протест против продажи искусства.

Продает ли писатель свои чувства? Вы открыли что-либо ради денег??

Публикуются только книги о преступности, разврате, ужасах. Где же истинное искусство? В начале... .

Возможно вы найдете в этой книге несобранных поэм что-то, в чем вы нуждаетесь, например: поэмам не быть прочитанными, не быть услышанными, не быть написанными для всех!

Удовлетворите их. Только будучи раздосадованными, вы действительно узнаете что же действительно означает удовольствие.

Они подставляют зеркало бесконечной душе каждого. Искусство, вообще говоря, находится под давлением вплоть до того, как его последние передовики двинутся в не-искусство и даже дальше...

Лучшая книга – пустые страницы; это лучше чем кто-то сказал бы ничего.

Очень абстрактный и символический язык, использованный впоследствии, но очень конкретный в то же самое время: неразделимые стихи любой формы или содержания. Это дает преимущество штампа против самого себя.

ВСЕ ЯВЛЯЕТСЯ ВОЗМОЖНЫМ, ПОЭТОМУ: НЕВОЗМОЖНОЕ ТОЖЕ! Следовательно, не выигрывайте что-либо из этой книги! Если вы не понимаете этого, это значит что вы понимаете все. Это – вклад данного Манифеста. Потому что Искусство – не для ума, но для чувств. Потому что Искусство – для ума тоже. Пытайтесь интерпретировать не-интерпретируемое! Ваше воображение может взойти как кактус в пустыне. Но Американский Манифест ПАРАДОКСИЗМА – это особый бунт эмигранта Соединенных Штатов Америки, который не говорит по-английски, против языка вообще – книга анти-языка написана большей частью на плохом английском (американский язык завтрашнего?)... [Из книги: NonPoems, by Florentin Smarandache, Xiquan Publishing House, Phoenix, Chicago, 1991, 1992, 1993; два тома содержат весьма экспериментальные вещи, такие как:

– поэмы без стихов;

– поэмы без поэм;

– поэмы-черновики;

– зарисовки-поэмы;

– поэмы, написанные на Пайризаноринч (Pirissanorench – язык, на котором на Юго-Западе США говорил всего один человек);

– супер-поэмы;

– графические поэмы;

– опрокинутые поэмы.]

Ioan BABA (Serbia)

Venire şi trecere

Ne ivim într-un chiot
Ne ascundem într-o jale

Analogie

Turma se aseamănă prin apropiere
Deosebindu-se de cel care o poartă
prin învrăjbire

Bogdanka PETROVIĆ (Serbia)

Krajnji pokušaj

Dok sam čitala ove stihove, po glavi mi se sve vreme motao vic: Tri dame stižu na onaj svet, pred Svetog Petra. Na pitanje koliko puta je prevarila muža prva dama odgovara, iskreno, pet-šest. Petar je pretvori u roza labudicu. Druga dama kaže dva ili tri puta i on je pretvara u plavu labudicu. Treća dama ponosno odgovara da nikada nije prevarila muža. Sveti Petar joj daje bela krila. „O, jesam li ja t obela labudica?". Ne, reče Sveti Petar – Ti si – guska!"

Kakav tragičan paradoks!

Sledeći potom upustvo gospodina Smarandakea pokušala sam sa sačinim nekoliko paradoksističkih stihova:

Jabuka

Raiska
paklena vočka

Apsolutno

Crna krava
belo mleko daje

Politika

Nema ulja
a prilično je klizavo

Stanica

Dolaze
odlaze

Ljubav

Nesanica
puna snova

Prijateljski susret

Dobro izgledaš
koje lekove trošiš?

Zaključujem da zapravo sve naizgled bemisleno ima smisla. Lepo sam se zabavila, a gospodinu Smarandakeu zahvaljujem za divne ideje i preporuke koje su možda TEŠKO SHVATLJIVE, ALI LAKO RAZUMLJIVE.

Novi Sad,
5 septembar 2000

Aryan KAGANOF (South Africa)

No Problem

There is no problem with philosophy.
Nor are there problems of philosophy.
It is the constitution of the philosophic
as problematic that is the only problem.
But this is not a problem of,
nor with, philosophy.
This problem, which is not a problem,
is entirely exterior to philosophy.
This problem belongs ?
if a thing which does not exist
can be said to belong anywhere ?
to the domain of problems;
to the realm of the problematic.
Now here is a real problem:
what is the nature of this space,
this realm, where things which do not exist
can be said to belong?
Surely something which does not exist
has no ‘be’ which can ‘long’
for any place or time?
What is the right time for something which
does not exist to (not) be in?
And should the non-existent ‘be’
at the right time, does it strictly speaking
belong to time or is it merely ‘on time’?
Between the non-existent ‘be’
and the ‘on’ is an ‘l’; and between
this ‘on’ and nothing is a ‘g’.
But now we have the curious situation
that between the ‘on’ of the non-existent

longing (that is the ‘be’-less belonging)
and nothing, is a ‘g’.
But the non-existent longing *is* nothing.
How can we say then
that between nothing and itself is a ‘g’?
It seems all too obvious that there can be
nothing between a thing and itself.
Otherwise it would not be itself,
it would be two things, or two half things
(which is the same thing).
But what then is a ‘g’?
We find on closer inspection
that our statement could make sense
if a ‘g’ was nothing.
In this case we could
dispense with nothing altogether
and retain the non-existent ‘g’ of belonging.
But then belonging is either nothing
or also nothing.
Which is a problem.
But is this a problem of philosophy or of nothing?
Clearly, if it is a problem of nothing only
then it is no problem of philosophy.
However, if it is a problem of philosophy,
or a problem of both philosophy and nothing,
it remains always a problem of nothing.
A problem of nothing which is no problem.
Thus there is no problem with philosophy.

The Profit of Nothing

The profit of nothing
is less than you had
before you gave away
what you didn’t deserve anyway.

The profit of nothing
is more than you got back
from the bank after the interest
in futures was past.
The profit of nothing
is always something,
but not quite what it was
before it became what it is.
The profit of nothing's
not easily measured:
statistics don't do it justice,
it simply requires an act of faith.
The profit of nothing
is outside the economy
of value exchange.
Its very exteriority guarantees its return
to that place it's not yet been.
The profit of nothing's
a concept not easily grasped.
In order to do so you have to
let go of it first.
The profit of nothing
is an investment for some;
for others its sum is the total
of bankruptcy and ruin.
Its relative value depends
on the moon and how much
you take heed of her
waxing and warning.
The profit of nothing
is best illustrated by diagrams
on paper that's blank.
To read them you need to
decipher the secret of something

in its relation to everything other than
that which is a-priori to,
and/or a-posteriori of itself,
notwithstanding, furthermore
that which is this, that and the other
(or not), and that's quite a lot!

Luis VEGA REÑÓN (Spain)

Paradojas: El discurso con sal y pimienta [fragmento]

Más reciente aún ha sido la proclamación del paradoxismo como un movimiento cultural, ideológico y artístico, nacido en la Rumanía de los años 80, con aires de rebelarse contra casi todo: contra los movimientos de vanguardia (surrealismo, dadaísmo) que había conocido el siglo y, naturalmente, contra la cultura cerrada e irrespirable de la época de Ceausescu. Su manifiesto fundacional data de la publicación de F. Smarandache, Le sens du non-sens, Fez, Éditions Artistiques, 1983. El paradoxismo se caracterizaría en pocas palabras como sigue. «*Todo tiene un sentido y un sinsentido armónicos entre sí*», según su tesis básica. De ahí se desprende que (a) el sentido tiene un sinsentido y que, parejamente, (b) el sinsentido tiene un sentido. Según su lema: «*todo es posible, incluso lo imposible*». Y en fin, como no podía ser menos en los tiempos que corren – tiempos de confusiones e imposturas intelectuales – el paradoxismo también pretende hallar aplicación en la ciencia.

2004
Luis Vega Reñón, lvega@fsof.uned.es
Catedrático de Lógica de la UNED
LINDARAJA. Revista de estudios interdisciplinares y transdisciplinares.
Foro universitario de Realidad y ficción.
URL: http://www.realidadyficcion.org/paradojas.htm

Gerald ENGLAND (United Kingdom)

Groatsend Found Sound Poem

Landsend	Grumbia	Barripper
Luxulyan	Brayshop	Quither
Zealmonochoram	Shillinford	Stogumper
Cowslipgreen	Ironacton	Slad
Wyrepiddle	Frogpool	Muchwenlock
Greatbolas	Swettenham	Broadbottom
Diggle	Friendly	Appletreewick
Buttertubspass	Crackpot	Booze
Frosterley	Muggleswick	Ruletownhead
Dryburgh	Fala	Turnhouse
Burntisland	Wormit	Tigerton
Bridgeofdye	Cambusomay	Cockbridge
Dufftown	Fogwatt	Dallas
Urray	Slickly	Johnogroats

Anne BABSON (USA)

Glory to God – And suddenly there was with the angel a multitude of the heavenly host praising God, and saying, Glory to God in the highest, and on earth peace, good will toward men. – Luke 2:13-14

Shoop doop m' doo
Shoop doop m' doobie doo
Shoop doop m' doo
Shoop doop m' doobie doo

dip dip dip dip dip dip dip dip dip dip
dip dip dip dip dip dip dip dip

Staples and glue,
Eraser rubber stamp
Marshmallows, too,
Mint leaves and lava lamp!

Zebra and gnu
Goose, duck-billed platypus,
Snow caribou
No snuffaluffagus!

Cure for the flu,
Mending of broken toe,
Missing limbs grew,
Leprosy has to go,

Jade, turquoise blue
Peridot, garnet red
Black pearls to chew,
An emerald for your bed!

Hot chiken stew,
Your momma's chocolate cake,
With ice cream, too,
Peppercorn sirloin steak

Glory to the Handler's Hands
Out-juggling the craftiest
Acrobats.

Glory to the Way of ways
Out-weighing the weightiest
Waiters.

Glory to Mind of Mind
Outsmarting the smartest
Smarty-pants.

Glory to Chiefs of Chiefs
Out-seeing the seamiest
CEOs

Glory to the World of Words
Out-speaking the speakeasy
Speakers

Glory to the Light of lights
Out-beaming the bulimic

Beamers.

Room with a view,
In marble pantheon
Upholstered new
Soft lights, soft music on!

Glory to the Voice of Voices
We re-echo His echo's
Echoes.

ooooooo-

ooooooooooooo

oooooo-

oooooo-

Ooooo-

Louis E. BOURGEOIS (USA)

In the Garden of Faded Angels

When I think of Satan, I feel lightheaded and erect: when I think of God, I simply think of all that we have lost.

_____

I have seen the eyes of Satan in the purest of men.

_____

My only love is for Satan, for he reveals the evils of God.

_____

To believe in suffering is to be on God's side. To seek purity, lucidity, askesis, etc., is to be at one with Satan.

_____

Only Satan brings beauty; God *institutional sterility*.

Lance CALABRESE (USA)

Reification of the American Ideal

Penury Poverty Debt Ends meet
Drudgery Struggle Cracked hands Works
Weekend Holiday Two weeks Winter home
Backyard Front gate Vegas Apotheosis

Hungry?
Pilfer. Money – probation.
Greedy?
Chet. Money – jail.
Avaricious?
Steal. Money – prison.
American?
Invest. Oil – apotheosis.

Eugene C. FLINN (USA)

Tweedmouth

> *He knew what those jubilant crowds did not know could have learned from books: that the plague bacillus never dies or disappears for good; that it can lie dormant for years in furniture and linen chests; that it bides its time in bedrooms, cellars, trunks, and bookshelves; and that perhaps the day would come when, for the bane and enlightening of man, it would rouse up its rats again and send them forth to die in a happy city.*
>
> **Albert Camus – *The Plague***

Don't talk to me about Atilla the Hun, Adolph Hitler, Genghis Khan, or Jack the Ripper. Ew poor suffering citizens of the World of 2020 A.D. have a scoundrel who makes these villains look like altar boys.

His name is Roscoe Tweedmouth and, as every schoolboy knows, he is the inventor of the Peacemaker.

Hoe Tweedmouth's investigation changed our lives for the worse! And who would ever think that man was capable of conceiving something so brutal and alien to our way of life!

The succes of Peacemaker is based on the gas that it emits, more sophisticated than the spray of a skunk and more poerful than the farts of a hundred elephants.

Society would have been spared the horrors of Tweedmouth's invention if it were not for a defrocked Catholic priest and his lover, a former nun, who forced Tweedmouth's hand by leaking the story to the New York *Daily News*. Thus being reveald, Tweedmouth demonstated his invention by taking it to Northern Ireland where a vivid bloodbath was taking place. Combatants were hurling Molotov cocktails at each other, overturning and burning cars, and anjoying all the fruits of a good, old-fashioned donnybrook.

Tweedmouth aimed his machine into the midst of the screaming battlers. Then he turned a 90-degree angle and fired again. He was greeted with more screams that he interpreted as howls of dismay. He fired two more times. This time the cries of the IRA and the Protestant militants were subdued. Seconds later a stunning silence. It was as if the hundreds of marauders had suddenly been frozen into statues. Even Tweedmouth's critics had to concede that there was an aura about the tableau Tweedmouth had created. Here were men and women, their mouths twisted in epithets, their guns and knives pointed at each other, and their finger still holding pins pulled from hands granades. But no explosions. They were frozen as in death.

Is is true the trance was broken a half hour later and all the participants in battle were returned, unharmed to their former selves. But the tragedy was that their fighting spirit was destroyed. Tweedmouth's evil gas had made them like children – docile children, that is. Hi didn't even have the decency to at least make them like most normal children: incorrigilble brats.

If only Tweedmouth could have been blessed with a modicum of misanthropy, hi might have at the very least flavored his gas with a little poison for use by the military. But to ask Tweedmouth to help the military would be like asking teenagers to read. The truth was Tweedmouth to help the military was corrupt: he preferred peace to war. Thus he spat on our brave men and women in the armed services and their generals and amirals, for without war these folks were soon unemployed. A despicable, anti-American, anti-humanitarian specimen was Roger Tweedmouth.

There was a world before Tweedmouth and his Pacemaker. And a lovely world it was. No matter where you looked – on the internet, television, or in the daily newspapers – there was almost always some kind of war going on. Oh, they never reached the proportions of that really big one during the 1940s, but there was at the very least random riots, timely

terrorist activities, ethnic cleansing, bombing campaigns, and once in a while a good old fashioned war featuring chemical and biological weapons.

It's true that recently the wars were so commonplace that the general public tended to be apathetic about them. People became so bored with going down to air raid shelter that after awhile they became passé. Nor did folks bother to turn off the lights during air attacks because they assumed smart bombs did not need light to hit their targets. Some said that this type of indifference towards war inevitably led to the laissez-faire attitude that created the monster, Roscoe Tweedmouth. Perhaps. But other felt that we were spoiled by all the wanders of high-tech. It was hard to drum up interest in the attacks by invisible bombers, because as a 20th century politician once said, "Once you've seen one bomber, you have seen them all."

So despite the screaming headlines and the photos of devastating damage to large cities and tiny rural villages, not many people were paying attention. After all, the wars brought prosperity, and lower interest rates. Unemployment was down and next year's model cars were leaving Detroit on their way to showrooms all over the world.

President Blankenship of the United States had been accused of molesting boy scouts at their annual jamboree, but few people cared. The Senate had failed to convict him of charges of raping three nuns and selling military secrets to the Iranians and Chinese, so what was the big deal about fooling around with little boys. At least it was little boy, not little girls. It was probably eighter a big right wing or left wing conspiracy out to disrupt the good times the nation was enjoying.

The results of the latest Gallop Poll were in. Sixty percent said that they were satisfied with the ways things were going. Ten percent were not and thirty percent couldn't understand the question.

On the education front, things couldn't have been better. S.A.T. testing had been declared illegal because it was considered discriminatory against minorities and aliens. Therefore the college populations were higher than ever. Discrimination against athletes because of loe grades had ended and, as a result, football and basketball teams were nearing the level of the pros. In fact many were pros because they were paid handsomely by their colleges.

And people were becoming more religious. In fact there were now more religions registered in the world that at any point in history. Some where being formed daily, the largest growth being around the Christmas season when many versions of Christianity and Judaism were springing up. A popular innovation in the newer religions was multi-cultural and multi-sexual sex as spiritual healers.

Changes in music were especially noteworthy. No longer were musicians burdened with instruments. Now a great deal of the harmony by the new craze, appropriately called Sock and Bop, was created by singers striking other singer on the heads with lead pipes while they danced to the howls they emitted when contact was made. Music historians have said that the source of this new style originated years ago in the 20th century in classic such as „Zou Ain't Nothing But a Hound Dog" by Elvis Presley.

Of course, man and woman could not live on money and sex alone. The improvements made in the food industry were outstanding. It was no longer necessary to wait for food to be cooked, for conventional cooking, had become obsolete. Now all one had to dip food in the new Instant Greasery Machine, and the food was ready to eat within seconds. With the Greasery, one could be served a seven-course meal in less time than it used to take to locate a waiter. But now there were no longer waiters. All restaurants were equipped with self-

servers, machines that supplied meals in the fashion of the old vending machines that used to provide soda and cigarettes.

I hope you will forgive me if I have painted too bleak a picture of our world here in 2020. It is true that with Tweedmouth's Peacemaker running amuck, breaking up wars before nations even have a chance to get their guns loaded, the hope for a return for the good old days at the turn of this century is not particularly promising. What's more with peace running rampant, stocks are plummeting and the economy is in a tailspin. More than ever, we need a little violence in our lives. But w enot giving up hope. Those of us read the Good Book remember the story of the seven years of plenty. Aut time will come. That is why each night before we close our eyes we kneel down and pray for deliverance – that some day in some way, a man or a woman will rise up and destroy Tweedmouth and his evil Peacemaker so we can once again enjoy life the way man meant it to be. And what a lovely world it was then. Ah, Tweedmouth, ah Humanity.

Hugh FOX (USA)

Satori

In the daughter-granddaughter
Spanish-Portuguese
Jewish-Moslem
Christian-Aztec-Hercules Sungod
Buddhistic
vilage under the
lilac-poppy
moon-sun sky

Je t'aime/tout le monde moi aime –

Nothing more than

NOW

David GONTHIER, Jr. (USA)

Dear Dr. Smarandache:

Enclosed is my short story, „The Field Prizenor" (approximately 4.300 words). I tis a surreal, language-driven piece about a young man named Eugene, formerly an adjunct professor, bank president, part-time musician and tabloid philosopher, who has inexplicably been imprisoned in a nameless underground world – one that he refers to as *Nowhere*, *Somewhere* or *Anywhere* depending on his frame of mind. In the past, Eugene had written a scatching article called „The Existence of Existencialism: A Paradox Unto Itself" that won him notoriety, and his may or may not be the reason why he has been kidnapped and brought to this microcosm. Eventually he descend into what he calls an incurable madness, where hei s plagued by racecars, words and contradictions.

I am a full-time college professor and a graduate of Goddard College's M.F.A. in Creative Writing program where I first wrote this story as part of a story collection called *Shots*. I am currently trying to publish my first novel an am also working with the Edwin Mellen Press who will publish my scholarly book on prison films in 2006. I recently discovered *Paradoxism* an I think you'll agree that the story fits the need of your publication. You are the first editor I am soliciting with this story and I will wait two months before I approach another magazine.

Thank you for considering „The Field Prizenor". I look forward to hearing from you.

Sincerely,
David Gonthier, Jr.

Tom GUNDERSEN (USA)

Editor's Note: Porterhouse LaFong was born in Leipzig in 1901. The manuscris of his greatest work for the stage, *Rumination Vrom Der KaiserBunker*, was discovered among his personal effects shortly after his death in 1925. LaFong's colorful dialect appears to be endemic to a remote region of Southwestern Springfield Ohio.[6]

Rumination Vrom Der KaiserBunker

Act 1 *(The Kaiser chaotically organizes in no particular manner his personal affairs of State)*

Kaiser:

Axel, have you paid der taxes yet?

Axel Oxenstierna:

Nein, Main Kaiser.

Kaiser:

But all goot citizens must pay taxes.

Axel Oxenstierna:

Ya, but ve are not good citizens und derefore pay no taxes. Dat is wot ve call der Hempel Paradox.

Kaiser:

Ya, und dis is wot ve call der *sarrusophone paradox*! *(with that The Kaiser strikes Axel over the head with a sarrusophone)*

Axel Oxenstierna:

Oy gudunklinger!

---

[6] Wilhelm „Pepe" Stroeheim, Ohi-Jinx (Parsipanny: New Amsterdam Press, 1959), p. 247-48

Act 2 *(With his economic excursion exonerated The Kaiser addresses his confederate in consummate confusion, Qinella Cantrell)*

Axel Oxenstierna:

Zzzzzzzzzzzzzzzzzz

Kaiser:

Quinella, can you tell me why Axel reposes in such resigned rumination?

Qinella Cantrell:

He is having a mystical moment Mein Kaiser. He is beyond der realm of logical articulation. Remember wot Uncle Ludwig said, „wot ve cannot talk about, ve must pass over in silence".

Kaiser:

Ya, but how could Uncle Ludwig make such a statement without being silent?[7]

Qinella Cantrell:

Oy gudunklinger, you are correct Mein Kaiser. Can such a perfidious paradox be resolved?

Kaiser:

Ya, will resolve it right here vit dis silent sarrusophone! *(with that The Kaiser strikes Axel over the head with a sarrusophone).*

Axel Oxenstierna:

Oy gudunklinger, dat vas some mystical martini!

---

[7] In his controversial book *Why LaFong Matters* (Edgewater: Regency Press, 2002), Spoon Wilson Jr. lends supporting evidencee to LaFong's sensational assertion that he lost his doctoral dissertation, the famous *Tractatus Logico-Philosophicus*, to Ludwig Wittgenstein in a Cambridge University poker game filled with Logical Positivist ringers.

Act 3 *(The Kaiser accuses his ardent associate of felonious fraud and devious deception)*

Kaiser:

I think you are a liar.

Qinella Cantrell:

You are correct Mein Kaiser, I am a liar.

Kaiser:

Ah, zo now you tell der truth.

Qinella Cantrell:

Nein Main Kaiser, I am a liar.

Kaiser:

Oy gudunklinger![8]

(intermission)[9]

Act 4 *(The Kaiser must abrogate his presence posthaste)*

Kaiser:

Der ting is I am in vor und big pooshalingaling vit der tax collector ifen I don't exit forthwith. Do you know vhere der Ohioan boondockalinks is?

---

[8] LaFong was harshly criticized for his redundant behaviour by D.Bogus-Roberts in her 3 volume opus *Porterhouse LaFong: Theatrical Genius or Creep* (Bayside: Bogus-Roberts Vanity Press, 1928), vol. III, p. 1299-1381; however, Lee Li Sr. Begs to differ „LaFong evoke's *[sic]* a trance-like state of euphoria similar to Leopold Handwerker's 4th libretto, 9th movement" in Echoes, Reverberation, and Ration Stamps (Mahwah: Susquehanna Community College Quartely, vol. XXXIII, no. 7, 1957), p. 96, n. 237

[9] While LaFong provides little stage direction, actors and directors generally agree that a brief respite is necessary at this juncture. See Pascal Krump's epic „Playing Der Keiser, One Man's Triumph" in *Thirty-eight Years on the Silesian Boards* (Breman: Weiner Socialist Press, 1963), p. 11-312.

Qinella Cantrell:

You mean der vorld vamous, one und only Ohioan boondockalinks, vhere der knuckleheaderlinks und der boobalings vit der muf-mufs reside?

Kaiser:

Ya, you have grasped a precise understanding of my meaning.

Qinella Cantrell:

Dunno.

Kaiser:

Oy, gudunklinger! Bringem tom e der Dee-Dee vrom der metavizikal lab. Hei s der von vit der map-derkanoodle.

Act 5 *(Rife with certain doubt and singular ambiguity, Quintella Cantrell ascends to the depths of depraved decorum and enters the laboratory of The Kaiser's stooge of solipsism and cohort in chronological crime, Dee-Dee DeFalcone)*

Qinella Cantrell:

Dee-Dee, vot is der madder now?

Dee-Dee DeFalcone:

Oy, gudunklinger! I am trying to divide dis zecond of time. I have cut it in halve uevebty-zeve touzand und eleven times und still zee no end.

Qinella Cantrell:

Zo?

Dee-Dee DeFalcone:

Zo, uf I halven it to infinity, how can time ever pass?[10]

Qinella Cantrell:

---

[10] See Borges Herrimen's commentary to „Mumble in the Jungle, Ten Rounds of Metaphysical Meyham: Hume vs. Schopenhauer" on *PBS Friday Night at the Fights, Staples Center, June 16, 1984 (with special guest referee Jose „indiscernibles" Leibnitz)*.

Ah, I zee. Zo everyting is deluzion. No hiztory to reflect on. No vuture to antizapate. Our very existence is brought into qvestion, ya?

Dee-Dee DeFalcone:

Ya.

Qinella Cantrell:

Goot, den qvestion *dis! (with that Quinella strikes Dee-Dee over the head with a sarrusophone)* Now bringem Der Kaiser der map-derkanoodle or *you* vill be hiztory!

Act 6 *(Time has somehow attained an advanced proficiency)*

Kaiser:

Dee-Dee, vot is der madder now?

Dee-Dee DeFalcone:

O' voe ism e. I perzeive der map-derkanoodle vit my brain, but fear my brain only exizts in my mind.

Kaiser:

Xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx(Missing)xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxden ve scramadoodle vit der loot, und dat's dat.[11]

[11] Ewan McTeagle quips in his 11 volume memoir *Can You Lend Me A Fiver „Till Thursday"* Pithy and to the Point! The Kaiser delivers a through analysis of *regressus in infinitum*, a comprehensive answer to the Sheswig-Holstein question, a detailed biography of Count Albrecht Wallenstein, *and* a secret recipe for invisible iron gall ink, all in less then three xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx(missing)

Editor's Note: Porterhouse LaFong was born in Leipzig in 1901. The manuscris of his greatest work for the stage, *Rumination Vrom Der KaiserBunker*, was discovered among his personal effects shortly after his death in 1925. LaFong's colorful dialect appears to be endemic to a remote region of Southwestern Springfield Ohio.[12]

Little Ludwig Witchenhausen

Act I *(Little Ludwig has a tempestuous tussle with the truth)*

Little Ludwig Witchenhausen:

Psst, Adolph, let us be best buddies, ya?

Adolph:

Okey Dokey.

Little Ludwig Witchenhausen:

Goot, now may I please copy from your exam paper? I am having trouble with dis Euclidcadoodle Theorem.

Adolph:

Nein! Cheating is wrong.

Little Ludwig Witchenhausen:

Nonsense! Dat statement has no factual meaning. It express no proposition vich can be either true or false.

Adolph:

O.K., but wot is a Euclidcadoodle Theorem?

Little Ludwig Witchenhausen:

Oy, gudunklinger!

---

[12] Wilhelm „Pepe" Stroeheim, Ohi-Jinx (Parsipanny: New Amsterdam Press, 1959), p. 247-48

Act II *(Little Ludwig learns a lethal lesson in linguistics)*

Mrs Finkenseeper:

Little Ludwig, you have failed your exam in a deplorable fashion.

Little Ludwig Witchenhausen:

Nein Mrs Finkenseeper. Wot you fail to see is dat my answers are composed of two parts, namely; dat vhich I have written, plus all dat I have not written. I have, in fact, managed to put all der correct answers into place by being silent about dem. I invented dis on Tuesday as I

LAFONG CRITIC ASSAULTED IN SUSQUEHANNA MELEE – (SPRINFIELD) PORTERHOUSE LAFONG CRITIC D. BROGUS-ROBERTS WAS ASSAULTED YESTERDAY AT A GATHERING OF THE PRESTIGIOUS SUSQUEHANNA COMMUNITY COLLEGE PHILOSOPHY & PARCHEESI CLUB. THE ALLEGED PERPETRATOR WAS BEST SELLING AUTHOR LEE LI SR., A REPUTED MEMBER OF THE NOTORIOUS BROTHERHOOD OF LOGICAL POSITIVISTS (BOLP). BOGUS-ROBERTS HAD JUST CONCLUDED A SPEECH ON THE *KNOWLEDGE OF TRUTHS INDEPENDENT OF EXPERIENCE* WHEN SHE WAS STRUCK ON THE HEAD WITH A MUSICAL INSTRUMENT. BEFORE BEING REMOVED BY CAMPUS SECURITY LI WAS HEARD TO ASK BOGUS-ROBERTS IF THE [LUMP ON HER HEAD WAS] „EMPIRICALLY VERIFIABLE". BOGUS-ROBERT STATED THAT SHE NEVER SAW THE OBJECT THAT STRUCK HER, SO SHE COULD ONLY ASSUME THAT IS WAS THE *THOUGHT* OF IT STRIKING HER HEAD THAT REVEALED IT'S TRUE NATURE TO HER. BOGUS-ROBERTS IS LISTED IN GOOD CONDITION AND IS EXPECTED TO MAKE A

COMPLETE RECOVERY. CHARGES AGAINST LI WERE MYSTERIOUSLY DROPPED.[13]

Act III *(Little Ludwig engages in a heated discussion of major metaphysical misapprehensions with his chief nemesis, former papal-elect, Randolph Peeps)*[14]

Little Ludwig Witchenhausen:

Randolph, if only my opinion of you were not a judgement of value, I would tell you dat der more I tink of you, *der less i tink of you*.

Randolph Peeps:

Ya, und it's a shame dat a question of value does not reduce itself to an empirical matter of fact. Den I could tell you dat I tink you have a ready wit. *Let me know when it's ready*.

Little Ludwig Witchenhausen:

Ya, und it is equally a shame dat we cannot employ aesthetic terms to make statements of fact. Otherwise, I would tell you to start neglecting your appearence. *Den maybe it would go away*.

Randolph Peeps:

Und as for ethics...

Little Ludwig Witchenhausen:

Ethics shmetics. You tink you have a knowledge of a reality vhich transcends der vorld of science un common sense? Remember my subjectivist sop, reality beyond der limits of sense-experience is non-sense.

---

[13] It appears that a newspaper clipping has been pasted over the original manuscript. Controversial actor Pascal Krump believes that the author intented the part to be played as written. Most theatrical critic's maintain that Krump's interpretation, played as a Dickensian street urchin, replete with pith helmet and jackboots, has never gone over well with the more fashionable epistemological crowd. See Krump's *Thirty-eight Years on the Silesian Board* (Breman: Weiner Socialist Press, 1963)

[14] Founder and sole member of the Springfield Solipsists Social Club.

Randolph Peeps:

Ya, but one must tink both sides of der limits of reality in order to deny de validity of one side. If you are ready to prove dat ethics is impossible, you are merely a rival ethicist of a different hue.

Little Ludwig Witchenhausen:

Ya, und dis is *my hue*! (with that Little Ludwig strikes Randolph over the head with a sarrusaphone)

Randolph Peeps:

Oy, gudunklinger![15]

Act IV *(The laconic last laugh of Little Ludwigh Witchenhausen)*[16]

Count Maximilian Von Moor:
Amalia Von Edelreich:

---

[15] „... same old nonsense from LaFong. The man possesses the imagination of a slug! His lack of creativity is supersesed only by his inability to think clearly. Every disjointed scene that he commits to paper ends with an incomprehensible epithet, or an act of absurd violence. He could not distinghuish a sarrusophone from a radiator hose..." contends D. Bogus-Roberts in her sensational *Let the Truth be Told* (Weehawkin: Bogus-Roberts Vanity Press, 1930). Spoon Wilson Jr. Responds that LaFong confidant and legal executor, Quinella Cantrell, in a rare exhibition of public erudition, responded to the Bogus-Roberts publication with a full page letter published in *The Springfield Times* (September 5, 1931). The body of the letter was blank. *Why LaFong Matters* (Edgewater: Regency Press, 2002) appendix Q.

[16] Scholars are in disagreement as to wether the fourth act is merely missing, or was deliberately expunged by LaFong. The fact that the characters of Count Maximilian Von Moor and Amalia Von Edelreich have made it into the LaFong canon can only be attributed to actor Pascal Krump's insistence on miming the entire act dressed as characters from Schiller's famous play *The Robbers*.

Robin HELWEG-LARSEN (USA)

My Outside

My outside stroking your inside
Your inside gloving my outside
My outside stroking your
Inside gloving my
Stroking your
Gloving my
Stroking
Gloving
Stroking
Gloving
My your my your my your
Our

Barbara HILAL (USA)

Goals

I successfully failed to lose
forced myself to give in to humility
reached the top by the lowest step
Now know the glory of the victory of futility

Consciousness

I am not conscious of being conscious
I can only be conscious of what I am conscious of
(like a flashlight in the dark pointing at a selected thing)
I only know I am when I am self-conscious.
Where is consciousness when I am asleep?
Consciousness is outside, too.

Aaron W. HILLMAN (USA)

Rumination on Seeing a Representation

„God is Dead", say the philosopher, „because humanity no
longer needs a God. God was necessary to
explain that which could not be explained. Science
now explains and says this is why it happens. The
rains fall, the winds howl, the sun warms, plants grow.
This is why it happens. Who needs a God to explain.
What need we of y God. We are rational beings.
We need no bells, no liturgy, no parade, no pageantry,
to sustain our role in life. Humanity is God. What is good
in humanity is God. Work for the benefit of humanity.
As one powerful force: we are God".

„But", says another philosopher, „perhaps God did not die.
Perhaps God pulled away from humanity; left us to our own
devices. God said, I heve given them Life. Let them do with
it as they will. God has given humanity a world filled
with the unexplainable. God died bck in the olden days.
God created an independent mind and then punished it for
becoming independent. When God saw his creation
and found It uncontrollable: God Died".

„But", says the theoretician, „perhaps humanity pulled away
from God. We have no need for this God. This God is too
human a God. It rants, it raves, i tis angry, it punishes, it is
filled with hatred against its own creation. Why
should we have a God who can not be trusted to
understand? Humanity seeks other Gods; Gods who are
tractable, omnipotent, kind, creatures of wisdom and light.
Why would such a God, as a terrible and powerful as this God,
send a son to die for humanity when it had the power to
save the world in any manner it chose. God directs humanity,

provides it with the abundance of the universe. Why would God go tu such a drastic and dramatic event to save humanity when it had only to say and all would be saved or destroyed".

Humanity reasons about its reason. Humanity doubts God has died, yet believes God did not live. Humanity asks, „What, exactly, is a God? Does a God need to Live? Can humanity live without a God? Believes scoff, say why believe a death of God when God is al land how can all die? God exists and is; there is no way for God to Die". Humanity should have expected convulsions of the universe, the total destruction of every atom. But, it was a quiet event. God died and humanity began to think that pehaps God was, in fact, dead. The experience was uneasy. At first, humanity found it difficult to believe. How could God die? Was not God all living and was not God this hope that death was not the end of us all? God made humanity as thinking machines.

The inbetweeners persist. Their are plagued with doubt. They reason and argue and thrash this way and that trying to prove the death of God, the non-existence of God; agonize over a thousand minute points; „How can God live? How can God talk to people? How can God minister to their human failing and fears if God is Dead? How can God force them into the path of the true doctrine if there is no God to stand over them with the judgement of wrath?" So they argue and fret over the death of God. And they have killed God. They have killed God because they lack the will to believe; because they believe God was created so much like humanity that God is evil, vindictive, vituperative. They believe a God who deliberately afflicts the earth with misery and suffering.
Who can not hear them cry.

God is Dead. Their God is Dead! My God still Lives!
My God is the joy and wonder of the Universe. My God is the

force of Life! Everything has its place and acts an dis
acted upon by the universe. My god says this is Life! You are
an essential element in the whole scheme. My God is Me and
of Me and in the Universe and of the whole Universe. My God
does not look like a Man, think like a Man, act like a Man.
It is not a Man. It is a God! And Lives!

Keith M. JUDGE (USA)

Creation Is the Brother of Decline

I see corpses choking the life back into their lungs
I see soldiers spitting bullets into the mouths of gun barrels
I see every human being crawling back into its mother's womb
and disappearing forever

Jeanette KARHI (USA)

DEAD POEM

OMEN

EYE WAS HOUND
BEEF OR I'D I'D
& OFTER

MICE HOUND ACE ACCORD
WHIFF YOU'RE IS

KNOW AVAIL WOE END COVE AIR IT
ARE HABIT CHEW ALL TRIM BULL

EAT SHOVE US TRIM BULLS

LEAF &
WEED DO NUT LEAF
ART RUSE ELVES
BUT BEACON THEN

MIRROR MAST SIEVE
& HEFT TIN CALL A BURR
YARN MAIM & SONG
A COLTS YEAR FLASH

& JESS
I'D I'D
I'D I'D
ENSUE ILLED I

WHISP AIRED A GENT A

FA RE (REST)
FA LA MI RE

SO FA MI RE
SO RE
TI RE
DO DO TI

IS LEAP
ISTHMUS CLOSE EAST
THROW EVE & THAN

YOU CAN I END REAMS
BUT CHEW CAN TREE AM BEE AN DEAD

RISK A SICK WEIGH

LIST &

Wolf LARSEN (USA)

The Wolf Larsen Manifesto

1. All great Writersshould gather at the entrances of the major publishing houses and urinate an their doorsteps.
2. All great Poets should use the pages of the country's most prestigious literary magayines as toilet paper!
3. All „poets" that rhyme should be castrate dat once!
4. Poetry and prose should be immoral and blasphemous! If your poetry shocks and offends religious extremists, puritanical feminists, politicians, black nationalists, white supremacists, and everybody else than you're probably doing something right! The paintings of Picasso, the symphonies of Mahler, and the sculptures of Rodin shocked and offended many people too! The last thing the world needs is more boring polite „literature"!
5. If you write prose just like ten thousand other writers than why bother writing? Garbage men contribute far more to society than „writers" and „poets" that write like everybody else! No two authors or poets should read even remotely alike!
6. From this day forward the words Poet, Writer, Sculptor, Playwright, Painter, Composer, and all other Artists dhould appear in capitals. Alfter all, some guy named god who doesn't even exist appears in capitals and since Artists are greater than god than words like Poet and Artist should be capitalized.
7. There is no god as written in the bible. Rather, every Human Being that lives on earth is a god because Humans are the most creative animal son the planet. Therefore, Artists are gods!

8. Who cares about the rules of grammar? Take a baseball bat and SMASH the rules of grammar into pieces! Language must obey the wishes of the Writer. The Writer should take language and mold it and redhape it as he sees fit just like a Sculptor.
9. Poets and Writers need to look at the rest of the art world and learn. Poetry and fiction currently appear to bem ost backward mediums of the art world. Painting has raced forward like a fast car, jazz music has run forward like a rabbit, even classical music in the last hundred years has left the writing world behind in both innovation and boldness. Writing and poetry are progressing forward at a crawl – just like a snail. All Poets and Writers should think of themselves as wreking ball operators – we must SMASH the literary world as we know it into bits with a bold and revolutionary writing!
10. The system we live under has nothing to offer but endless wars, prisons, poverty, homophobia, racial and gender discrimination, class oppression, anti-sex puritanism, and human extincction from nuclear war. The literary establishment has nothing to offer us but airport novels, censorship (in the form of political correctness), pretentious „literary" magazines filled with hack „poetry" that sometimes even rhymes, and the never ending boring banal „well-polished" „well-crafted" „literary" fiction whose main purpose seems to be to help insomniacs fall asleep. Bartok's symphonies don't help people fall asleep! Igor Stravinsky's *The Rite of Spring* caused a riot when it was first played! Poetry and literature must become explosive, chaotic, alive, exciting, dynamic, etc. – just like the times we live in!
11. More than anything else remember there is no one else like you on the entire planet! So why should you write

like everybody else? Write like nobody else writes! If you're not creative than why should future generations bother reading your writing? Every Writer should be his own literary movement! Every Writer should be his own literary revolution!

Dinu LEONTE (USA)

Pronunție

Ai un nume de-anvergură / Lema şi cimilitură /
Se pronunță pasă-mi-te / În trei feluri diferite:

Cu sau fără paranteză / În pronunția engleză /
Când pe nume-ți zic ciracii / Tu eşti Doctor Smarandacii;

Dar în lumea francofonă / Extra sau autohtonă /
Ori de-i laşi, ori de nu-i laşi ? Toți te strigă Smarandaş;

Doar pe piața românească / Mulți vor fi să recunoască –
Şi c-un ac, el tot sărac e / Paradoxul Smarandache!

Epigrame paradoxiste

A FI sau A NU FI:

Într-o lume din poveste / Totul e, deşi nu este – / În oglinda paroxistă / Nu-i nimic, deşi există!

UITE-L NU E:

Dacă-l iei pe "uite-l nu e" / Nu-i nimic bătut în cuie – / Dintr-un lac fără de broaşte / Paradoxul se va naşte.

ÎNTREBARE: Fără sfaturi din afară / Un răspuns pe loc aş vrea; / O femeie, de-i uşoară / Poate să rămână... grea?

Logici

De-i profundă ori precară
În meandrele gândirii
Sfânta Logică Binară
Dă verdicte omenirii.

Pân' ce află că există

Şi-o să stea cu ea la masă
Logica Paradoxistă
Care trece drept frumoasă...

De le-om prinde cu minciuna
Că roşesc ca nişte sfecle
N-o să ţinem cu niciuna
Şi le dăm nişte porecle:

Dacă nu-i cu supărare
Fiin'c-aşa căzută bobii
Sfintei Logice Binare
Prescurtat, i-om yice Lobi.

Şi cu voia dumneavoastră
Sper că-mi veți ierta sincopa –
La Paradoxista noastră
O să-i spunem simplu Lopa.

A vuit restaurantul
Când, c-o mină prețioasă
Adevărul, arogantul,
le-a poftit cu el la masă.

Când a fost să-şi dea binețe,
Lobi intră ca stăpâna –
Lopa, face fețe-fețe;
Nu-i dă mâna să-i dea mâna...

Dintr-o mie de motive
Care cum se potriveşte,
Lobi vrea aperitive
Gata cât ai zice "peşte".

Orice-i dai pe nemâncate
Fie dulce, fie acră
Nu-i plac ciorbe-amestecate:

Ori e albă, ori e neagră!

Dar cu lopa-i altă vorbă
Şi nicicum n-o lasă moartă –
Se amestecă în ciorbă
Orişicând e rost de ceartă

Căci cu ea e altă treabă
Şi-a văzut cu ochii visul
Ei de fel nu-i place graba
Si acceptă compromisul…

Nu e chip s-o lase baltă
Când e rost de-o aventură...
Lobi pare mai înaltă –
O problemă de... statură!

Doar aşa se mai explică
Şi nu-i vorba de mirare
Că deşi e fată mică,
Lopa este fată mare...

Cochetând cu adevărul
Îi ia mâna pe sub masă;
Astea-s sarea şi pierul
Ce fac mâncarea gustoasă...

Adevărul, surdo-mutul
Comentariul şi-l abține
Mulțumit cu începutul:
“S-auzim numai de bine!”

Şi cum are sita nouă,
Bea doar o cafea Expresso
Între două nu îl plouă –
(Na-ți-o frântă că ți-am dres-o!)

Wm MEYER Jr. (USA)

American Paradoxism

The old woman prepares
To go out

– old hair combed over
her bald spot

– bundled in old black coat
with purse

– stumbles in the hallway
as always

as she bravely meets
not death but life
as life bravely tries to
take her back
into the arms of power.

But grace intervenes
with its fulcrum of self
interest and poetical loss.
Who's herd of pedal-pianos?

The old woman never thinks
of what lies ahead;

she knows what to expect
in the course of being watched.

The sun washes the corpse
of the greening earth like a retriever's nose
vacuuming the sod
for poetry – .

The old woman chase verse
like a bounding football.
And existence, she craves it
like an awkward Palestinian.

The cat's vomit shoots forth
– a scalding Iraqi rocket.
Maybe thou shouldest not
have tested me, sayeth
the ivy-league prof
od small-talk.
So, did OJ snuff Anne Frank?

The debrise of logic
swirls, clogs – runs free
into the drain – sucking
homeless statistics of
pizzle-artistry into its maw.

Semen separates business.
Old vaginas give off musk
like financial sillines.
A human voice backtalks,
ass-wise, in a sassy virgin.
The greatest generation slips
into Christian pederasty.
Did Nitzsche die in Gomorrah
or some shepherd's rick?

The old woman comes home,
sits down, waits.

A niece, her husband, comes,
laughs, languishes in space.

All wink, croon, are happy

like unpoetical editors;

they fail to see how eyes
always legalize hypervisuality.

We fail to wipe clean
as T.S.E. shields Einstein.

Melanie MONTEREY (USA)

Nothing

To hurt another is
Sinful, so I've learned
To hurt myself instead.
Nothing can heal me, for
All goodness is undeserved.

Robert from Paradoxism Yahoo! Group (USA)

You're Right!

With so many people who are right, it's no wonder they have to kill each other.

Otherwise, there could be a chance that someone is more right than another.

Meaning they have to be killed, like Jesus, to make everyone else right.

But that didn't work because some were still more right. The right thing is kill everyone.

Then we'll all be dead right. The safest but most threatening words to say are: “You're right!” (because you will have to be killed) unless we're all wrong, in which case, wrong is right.

Florentin SMARANDACHE (USA)

Paradoxist Geometry

In 1969, intrigued by geometry, I simultaneously constructed a partially Euclidean and partially non-Euclidean space by a strange (paradoxical) replacement of the Euclid's fifth postulate (axiom of parallels) with the following five-statement proposition:

a) there are at least a straight line and a point exterior to it in this space for which only one line passes through the point and does not intersect the initial line; [1 parallel]

b) there are at least a straight line and a point exterior to it in this space for which only a finite number of lines l_1 , ..., l_k $(k \geq 2)$ pass through the point and do not intersect the initial line; [2 or more (in a finite number) parallels]

c) there are at least a straight line and a point exterior to it in this space for which any line that passes through the point intersects the initial line; [0 parallels]

d) there are at least a straight line and a point exterior to it in this space for which an infinite number of lines that pass through the point (but not all of them) do not intersect the initial line; [an infinite number of parallels, but not all lines passing through]

e) there are at least a straight line and a point exterior to it in this space for which any line that passes through the point does not intersect the initial line; [an infinite number of parallels, all lines passing through the point]

I have called it the PARADOXIST GEOMETRY.

This geometry unites all together: Euclid, Lobachevsky/Bolyai, and Riemann geometries. And separates them as well!

Question:

Now, the problem is to find a nice model (on manifolds) for this Paradoxist Geometry, and study some of its characteristics.

★

MULTI-STRUCTURE and MULTI-SPACES

I consider that life and practice do not deal with "pure" spaces, but with a group of many spaces, that can even be opposite, with a mixture of structures, often contradictory, a "mongrel", a heterogeneity – the ardently preoccupation is to reunite them, to constitute a multi-structure.

I thought to a multi-space also: fragments (potsherds) of spaces put together, say as an example: Banach, Hausdorff, Tikhonov, compact, paracompact, Fock symmetric, Fock antisymmetric, path-connected, simply connected, discrete metric, indiscrete pseudo-metric, etc. spaces that work together as a whole mechanism although in some degree they are antinomy. The difficulty is the passage over "frontiers" (borders between two disjoint spaces or anti-spaces); i.e. how can we organically tie a point P1 from a space S1 with a point P2 from a structurally opposite space S2?

Does the problem become more complicated when the spaces' sets are not disjoint?

★

Paradoxismul mitologic

Ştiința şi tehnica influențând arta. De exemplu, banda lui Moebius l-a inspirat pe scriitorul Wole Soynka: având numai o față, ea reprezintă atât simbolul esteticii şi al adevărului, cât şi al contradicțiilor – precum în mitologia Yoruban, Ogun este atât zeul creativității cât şi al războiului (distrugerii), Iată paradoxismul mitologic.

Dystiques paradoxistes

Perpetuum mobile

Dans une stable
Instabilité

Solution

Où l'on résoud
Ce que l'on ne peut pas

Athée

Celui qui croit
En sa non-croyance

Equation

Toute connaissance
possède une inconnue

Guigne

Lorsque ce que tu me souhaites
se réalise à coup sûr à l'inverse

Temporel

Quand trop tôt pour toi
S'avère être trop tard

Traduction du roumain by **Nicole Pottier (France)**

Dana STAMPS, II (USA)

O b, u r N

dO
N ’ t

B u – r N
) o (
U ’ t –

B (yOu) R
N
.

Ray SUCCRE (USA)

Paradoxism in the Poetical Fugue

"*Let's love the ugliness and present any crap as art. Crap done by cranks.*"

Dr. Florentin Smarandache

I was living off of free day-old bred at the Salvation Army, hadn't showered or changed my clothes in three months, and hadn't had a date in three years. Most of my day was spent looking for cigarette butts with enough left in them for a few more drags and I had a small plastic bag that I put them in. Soon, I would attempt a very free yet very constricted form of writing, a poetical fugue, and afterwards, not only its notation, but an essay on it linking it to paradoxism, however at the start of the fugue's story, it's creation, is a previous life, one created and operated by an inept architect: Me. My hair was dingy, my eyes bloodshot, and my very soul had become unmotivated to do anything beyond performing confusion. I was operating on premise in my life, nothing more, and had become sedentary. This was the state in which I was found in my emptiest parts by a woman, a theory, and a fugue.

For reasons unknown to me, Maisy thought me interest. The usual pursed lips of women I had come to expect, even had she been naïve about men, which she wasn't. She bought my cigarettes, coffee, paper and pens. She let me stay with her. I showered. I adjusted my hair at will. I moved in completely and was soon employed. We married a year later and the books were sputtering from my pen staccato. I endeavored to write something more, a tribute, certainly, but also something newer, something not yet done. This period of unrest in my work spurred me to begin a long process of study, something I've never been fond of. I began reading up on poetical devices,

haiku, pantoum, metrical use, the many shades of rhyme. It occurred to me that to use rhythm and meter exclusively, I wanted to design a new system of it, and soon thereafter began jotting down theories.

In the summer of 2002, a bass-player friend of mine mentioned a book he'd read on J.S. Bach, a book which dealt heavily with Bach's use of the fugue form. It sounded interesting, and so I began looking into Bach, were he lived, what he did, how he did it, where he was buried… I found every mention of the fugue more and more intriguing. It seemed a precise, technical, mathematical, and constricting manner in which to bracket a song in formality, yet it also seemed to involve such a creative and open expression of voice and melody. The idea that one could bury a piece of art in such heavy, critical rules and laws and still create it freely was new to me, and fascinating. I turned many pages. Bach was a genius, some said, a bastard, said others. But I kept waiting for mere pages on the technicality of it, despite I had no knowledge or understanding of musical theory. This urge to discover more of the technical side of Bach's fugues quickly steered me into a study of a fugue's basic construction.

A fugue, musically, is „a composition, or compositional technique, in which a theme (or themes) is extended and developed mainly by imitative counterpoint" (Grove Concise Dictionary of Music). As a musical form, a fugue is constructed by utilizing a "Polyphonic procedure involving a specified number of voices in which a motive (subject) is exposed, in each voice, in an initial tonic/dominant relationship, then developed by contrapuntal means" (Timothy Smith, 1996). This creates a firm sense of layering and gives the fugue an inter-tandem divulging of meaning in that it seems to criss-cross its voices and relationships throughout itself. One of the foremost users of the fugue form was J.S. Bach, tough it

was also used by Bartók, Shostakovich, Ravel, and Rachmaninov, as well as a vast number of other composers.

In that same summer of 2002, I was working on a book of poetry involving the county in which I lived, and found myself working elements of fugue/construction into my poetry. I started using "voices" in my work, as well. In these pieces of writing a "voice" was equivalent to a particular rhythm. It was this initial work that fed my appetite for metrical newness, and I was swimming in it. Everything I wrote began to appear mechanical, yet I was highly aware of the openness it let me create in each poem. How odd that a strict rule, one that imposes such difficult limitation on a poem could also somehow open the poem to higher and alternate meanings. It was the MATH. I'd been terrible with mathematics my entire life, having never passed high school algebra. But this was entirely new form of math, a mathematic of word. Every syllable meant something more than the chunk of word it seemed. There was a kind of civilization behind each line, an undercurrent of importance, of system, logic, code… It was inspiring, tedious, and caused a great many head and eye-aches. It was paradoxical and seemed to have a connection to both classicist formula and OUTER-ART. Florentin Smarandache, in his *A Manifesto and Anti-Manifesto for OUTER-ART*, states in a list describing attributes of OUTER-ART, one should "deform and disturb the arts; but do an exact deformation". This was what struck me as ringing loudest in my idea of the poetical fugue. I could bludgeon a flowing, emotional poem into a technical death so strict as to be nearly undiscernable without the notation (or tablature, in the musical form), with that itself being an outcropping of art or non-art.

The basic premise of the poetical fugue was similar to it musical counterpart. However with sound, you can overlay tones and melodies, instruments. You hear them all at once. On paper, with words, you can not. A line is read, and then

another, but you can not read two lines at once unless you have intense concentration. However, you can disperse the fragments of the line, or even more sensical, the *stanza*. In the poetic fugue, the voices would play against each other by alternating their respective lines within the stanza. Then, you could have several themes and lines flowing past each other constantly, each tapering into the text, yet still retaining it's own melody and voice. This back and forth of voices became key in the fugue's construction, and it is precisely this facet of the fugue that makes it so paradoxical; numerous separate lines, some fresh and some the echoes of earlier lines coexisting symbiotically within one another yet entirely dissimilar, vying for the meaning in the stanza, both destroying and creating one another.

Dictionary.net defines a paradox as "*An apparently sound argument leading to a contradiction.*" and goes on the state that "*Most paradoxes stem from some kind of self-reference.*" Webster, 1913, states paradox as "*A tenet or proposition contrary to received opinion; an assertion or sentiment seemingly contradictory, or opposed, to common sense; that which in appearance or terms is absurd, but yet may be true in fact.*" Both of these definitions describe the notion of a poetical fugue on many levels. The paradox within a poetical fugue is that of argument itself, between new and repeating (young and old) lines, and does stem from self-reference. The emotional vs. empirical manner of the fugue creates its contradiction, and vividly exhibits absurdity in its formal truth. By these definitions, the fugue is paradoxical, as well as self-contained.

The paradox of the fugue is a cousin to the popular chicken/egg conundrum. Which came first, the new egg line or the chicken line that creates it? This is especially intriguing in that the new line will, in successive stanzas, create it's own offshoot lines that will ultimately recurse. To create it, the

poetic fugue must be written from the inside-out, jumping from stanza, back and forth as you trace each line and voice throughout the fugue, seeing where it will fall mathematically. Where it will repeat, how it will interact with it's neighbor lines, and what it will mean. You chart it in numbers and graphs, you equate, perform constant scansion, and work. It starts with a structure, then you add, and when ready, with the variables given values (metrically focused syllables) fulfill the equation with voices and words that half-write themselves. This makes the fugue semi-autonomous and self-contained. Each stanza exists in the next and the previous, metrically. Each beginning rhythm is tethered exclusively to the ending rhythm, the snake with its tail in its mouth. Each voice exists in several places at once, while all stanzas metrically and paradoxically exist in a single space.

Moreso, the free form of poetry, a spiritual expression that draws from the mind, lays prone beneath the more logical machination of form in the fugue. The expression is not free, in this sense, yet strives to be, in a sense outrunning the metricality of the form, only to fade back into it through repetition. In this mode, the symmetry of the fugue itself is paradoxical, in that the fugue form and the intima, or poetic expression, are constantly updating their ideas equally, yet are as if an animal with a head at both ends, each barking alternating messages in succession, yet with each message, portions of each other's last message come trough, competing to be heard, to be expressed. They are each other's best and worst competition, as their messages are directly exposed to one another and dopplegang with each successive generation, becoming hybrids within hybrids, fractalysed. New lines are created, yet using platelets of other lines, and even after being "freed" of their wording, they still retain the same makeup, therefore there is a staunch layer of paradox in that newness is constantly created from oldness, while the oldness of repeating

is for the sake of its newness. Each stanza expands, yet retracts for the sake of its newness. The new lines are intended, yet the old lines and format are crucial to them. It is as if each repetition is present solely to escape repetition. This is akin to a machine that creates fuel, yet requires the same amount of fuel it creates in order to run. And in this sense, the fugue is also self-contained, both in form as well as symmetry, however, its linear (metrical) functions would be empty of meaning were it not for the nonlinear (spiritual) outside data that we find stitched into its folds as words of lingual poetry. Mataphorically, this is similar to irregular verbs in that they require regular verbs to exists, yet express the more memorized aspect of linguistics; they are not based on a system of language, but are considered aberration, or semi-slang, yet they appear so inherent in our system of language, they beget their own systems and usage, conjoined to system, yet entirely systemless. Their manner breeds a separate system that begins operating within the original, yet is entirely offshoot from it, which causes languages in places to begin folding in on itself, paradoxically, a self-infection. The old and new lines within the fugue form operate in a similar means. Expanding and contracting in the same moment, self-infecting each other in a constant loop of meanings and formality. New lines create the existence of old ones, yet the old lines demand the creation of new ones. This system of spawn/respawn is like lingual cloning, each offshoot an aberration of the previous, yet paradoxically, each repeated unit is, in itself, the progenitor of its original.

The classical rhythms in English poetry are enabled by the use of hard and soft accents. Emphasis is always on stressed syllables, with the unstressed being the necessary space between them, however there could be no metrical wording, nor rhythm of stressed syllables without the unstressed, or non-rhythmic syllables. No crime without law,

no law without crime, but a feeding off each other's work, fed by the information that echoes off of each other's contexts. In metrical poetry, the information is portrayed in hard and soft accents, This symbiotic duality of strong vs. weak creates the ununiform world of sequences known as rhythm, which, in itself is a pattern, and a highly soluble one in that it can bend its form to fit material it is intended for. Creativity, however, is based on emotive expression, is highly open in scope, and can ascertain it's own chaotic revelation via pattern only, pattern such as memory, linguistics, regiment, form. This scrambled mess of irregularity is only understood through pattern, yet the pattern used can only be created and understood because of what it brackets: essentially, disorder, as in unaesthetical word choice, willed themes, emotive streams of thoughts on things.

We have repetition in the fugue, regiment, these percussive measures of language that seek to expunge the poem of its frivolity, while contrapuntally heightening it. The levels of meaning, by way of repetition, become recursive and call to mind familiarity (we've heard the lines before in the poem), while in the same space straying from the familiar, often drastically. With each new voice and line expanding a fugue's size, each previously used voice and line echo of it's smallness, until the eco becomes the majority of the fugue, and it falls in on itself, contracting until it's original stanzas form is division result. What's really being altered is *context*, emotionally and creatively, formally and mathematically. Context becomes the vehicle of the fugue poem's meaning, the dealer at the table. The very paradox between a line repeating and a fresh one is context, which, in the fugue form is both strict and informal, recreating itself endlessly. The new context and the original can not simultaneously exist in the same space, yet they do. This is the fugue's paradox both musically and poetically; several mechanism and emotive expression leaving

a central point in opposing, linear directions, yet they still move paradoxically toward each other.

In the summer of 2002, a bass-player friend of mine read a poem I'd written in a college-ruled Mead notebook. A poem which dealt heavily with my use of the fugue form. He found it of interest, and so I began sharpening it, how it lived, what it did, how it did it, where it was flawed… I went through a very intensive set of scansions. It seemed a precise, technical, mathematical, and constricting manner in which to bracket a poem in formality, yet it also seemed to involve such a creative and open expression of voice and meaning. The idea that one could bury a piece of art in such heavy, critical voice and laws and still create it freely was incredible to me, and inspiring. I covered many pages in notation, rhymes, long strings of O's and /'s (units used in notation to indicate soft and hard accents), columns of long-division like a family tree… I kept rummaging up more pages on the technicality of it, despite I had no knowledge or understanding of musical theory. This urge to explain the technical side of the poem quickly steered me into an explanation of a fugue's basic construction, which was posted online at several sites, all of them oriented in classical music interests, not poetry.

For reasons intimately known to me, Maisy was the plane behind and in front of my poetical fugue theory. The usual themes and subjects I had come to rely on were of no use to me with such an outside project. Smarandache, again in his OUTER-ART manifesto states that "*the beautiful is hard to define. A Romanian proverb says that it is not beautiful what is beautiful, but it's beautiful what pleases me…*" and adds shortly thereafter that "*if everybody could do it, why hasn't anybody done and theorized it yet?*" I made my own wife the theme of my written fugue because no one else could have, and to place the hurry and building fullness of love into the fugue seemed one of the strongest means in which to compose its

most non-empirical attribute: Emotion. I simply had to involve her in its deepest element, the subject, and more so than I had in other forms of poetry, even to the extent of the dedication, which was hers. She brought out a sense of life in me that was present in all directions, present in each cigarette, each cup of coffee, in all the paper, all the pens… She kept near to me, just forward, an attractor, and I showered the fugue with her as well I could. I adjusted its mode and purpose. I moved into it entirely and it was soon completed, both in theory and in the writing of it's first example. We had married and the result was stuttering from my pen at most turns. Because of this sensation, this altercation in my path, I had endeavored to write something more, a tribute, certainly, but also something newer, something not yet old. The older period of unrest in my work had spun back on itself and left me to my new process of study, something I would thereafter grow to be fond of. I had read into poetical devices, haiku, pantoum, metrical use, the many tints of rhythm. I had attempted a piece of writing based on the things I had ascertained. I hadn't want to use rhythm and meter exclusively, I had wanted to design a new system of it, and so had jotted down theories and notions; confessing inspiration to a blank medium is one of the oldest notions of love there is, whether it be for a person, a system, a probability, or an impossibility.

Because of my life's shift, and because of learning, both I and the fugue were living past premise anymore, compelled outward, and hadn't a need to recurse into earlier notions and habits. Most of my new days were spent looking for very little. My hair was clean, my eyes sociable, and my very mind had become motivated to move beyond what previous thinking had performed in me. I was operating in promise in my life, all the more, and had become momentary. This was the fruition of what I found in my fullest parts, which I could only find when I, myself was found. There was a past

life, one spiraling into randomness and singularity, and there was a present life, created by love, polarity, and regiment, and between these so two old and new lives, these lines of living, deep in as the pivot itself, fugality.

Mel WALDMAN (USA)

This is not a Murder Mystery

I

The snow covered the city on Xmas Eve. (There was no snow.) The 3 friends met before midnight mass and returned to the old Brooklyn house near Kings Highway to watch an erotic murder mystery. Their names were A, B, and C. (Do you believe me?)

They were not the 3 Magi, for they were 3 middle-age Jewish men. “Happy Chanukah”, they said to one another. Still, they watched midnight mass, after viewing the mystery on the VCR in the basement.

The man who lived in the house (the house belonged to his parents) was a student of religion and history. He gave a brief lecture on Catholicism. His name was A, AKA King Solomon (ho, ho, ho and a merry Xmas).

Later, they separated. (Really?) It was after 1 AM. The friend who lived in Seagate (his name was B, AKA King David) almost took 2 buses home. Almost. He went to the train station at King Highway and East 15 Street and waited for the D train. (He should have taken a care service at this hour. He didn’t. He waited for the D train.)

C, AKA Harry Houdini, Sampson, and/or Rasputin, waited with B while A went to the bank. When A arrived, C left. King Solomon waited with King David until the D train arrived. The D train took King David to Coney Island. When King David got off the D train at Stillwell Avenue in Coney Island, something happened.

Something happened!

II

Who is C? Is the Harry Houdini, Sampson, or Rasputin? Is the someone else? (Hold onto your magic, Harry! Beware! Delilah may cut off your hair, steal your power, and let some evil spirits shoot holes in your mad monk's body. Beware!)

Who is C? C I not C!

III

On Xmas day, C wrote a murder mystery. Who got killed? In C's story, B got killed on Xmas Eve when he got off the D train at Stillwell Avenue in Coney Island.

C enjoyed writing the murder mystery entitled: "*This is not a Murder Mystery*."

Gee, it sounds familiar. Did I read it in MMM (Murder Mystery Magazine) yesterday? I'll check to see. (Who am I? I am C. Of course, I am C! And of course, I am not C! Get it?)

IV

This is not a Murder Mystery
by C

The snow covered all. The snow and the snow and the snow slashed the city. Slashed the city! It slashed and covered and mutilated the city on Xmas Eve. And…

I slipped into the middle and read: C, AKA Harry Houdini, Sampson, and/or Rasputin waited with King David while King Solomon went to the bank. (But who is C?)

But who is C? (C is not C!)

C is not C! (I don't care if C is not C! Does C or not C have a soul? Does he have a soul? A soul?)

V

December, 26, between 10 and 11 at night and C could not sleep. He called Delilah (who has not yet appeared in this story). Delilah was not home.

C called his friend D, AKA Charlie Darwin, Charlie Marx, Groucho Marx, Buffalo Bob, The Joker, and… D was not home.

C got dressed and went to Dunklin' Donuts on Kings Highway. And wonder of wonders: D was sitting in Dunklin' Donuts with 2 friends named E and F.

C cried out: "Charlie Darwin!"

D cried out: "Sampson, I willed you her! I willed you to come to Dunkin' Donuts."

C replied: "You tricked me, Charlie Darwin! I thought I was Harry Houdini!"

D said: "Oh, no, C! I am the real Harry Houdini! Trust me!"

C replied: "Trust you? You're asking a bit too much, Charlie Marx. I don't even trust Santa Claus!"

D said: "What did you say?"

C replied: "I don't even trust Santa Claus!"

And a bird flew down from nowhere (there was a hole in the ceiling or the front door was open and the wind blew a lost bird into Dunkin' Donuts or C and D were hallucination or all of the above or none of the above or some of the above or it doesn't matter, does it?) and sat on C's shoulder. Attached to the bird, was a C note.

C cried out: "Money from heaven!"

D said: "You said the magic words: Santa Claus!"

VI

In early December, Sampson had a blind date with Delilah. He fell for her. (Actually, he fell in the snow while

saving Delilah from a speeding car which almost ran her over.) Sampson fell for Delilah. (He fell for her, but not in the snow, for there was no snow except in somebody's hallucination. Trust me!"

He fell for her, but he did not trust her.

On their second date, Sampson said to Delilah: "Do you have scissors in your pocketbook?"

Delilah smiled seductively and whispered: "Oh, Sampson, I would never cut off your hair! I want to experience your almighty power! Trust me!"

Sampson blew cold air in Delilah's face and announced with the sound and fury of the biblical Sampson and the mad monk Rasputin: "Never!" Later, they kissed and made up. (Apparently, Sampson had a terminal case of FIL – Falling In Love, the disease of the 20th century. Thank God, we're approaching the 21st century!)

VII

A decade ago (more or less, and maybe 2 decades ago), C came down with FIL (Falling In Love disease AKA FILS – Falling In Love Syndrome). He caught FIL or FILS.

C caught FIL or FILS. And thus, he got married. He married a blonde angel who became a blonde devil. Before she became a femme fatale, she gave C a beautiful gift. Baby!

One day, to blonde angel changed her mind about C. And she ran away with Baby.

The blonde angel kidnapped Baby.

The blonde angel abandoned C.

The blonde angel ran away from C, whom she no longer loved with love. She still loved him. But she loved him with a violent hate.

Goodbye, C! (Goodbye, Baby! Goodbye, Hope, Faith, and Charity! And remember, FIL or FILS is terminal.)

The blonde angel vanished! They disappeared into the sunset because they were 3 close friends of the blonde angel. They were go go dancers at the BLUE ANGEL. (Don't believe everything you read.)

C went to the BLUE ANGEL hoping to find Hope, Faith, and Charity and the blonde angel and Baby. He didn't find them. But he stayed to watch the show. He watched topless go go dancers shake, rattle, and roll. And he drank a Sombrero.

C drank a Sombrero at the BLUE ANGEL and watched topless go go dancers and forgot about the blonde angel and Baby and Faith, Hpe and Charity.

C fell in love with a red angel at the BLUE ANGEL and forgot about the blond angel and lived happily ever after! And he became a spy. (Really?)

C became a spy at the BLUE ANGEL.

C became a spy at the RED ANGEL. He was drunk and he thought he was at the BLUE ANGEL but he was really at the RED ANGEL. (Lies! Lies! Lies!)

C became a master spy and was never the same again! (Sounds right.)

Once, something happened to C and he was never the same again. What really happened? (C was born.)

Something happened to C. (But C does not exist.)

Something happened! (I can't figure it out. I try. Nothing makes sense. Does C have a soul? A soul? Soul?)

It happened! (I created C! Of course, I did. And who am I? And who am I? And who am I?)

Something happened and it ended and it began and C traveled through a labyrinth and disappeared.

C disappeared.

Goodbye, C! (Come out! Come out! Wherever you are, wherever you are, wherever…)

Goodbye!

VIII

C gave B a copy of "This is not a Murder Mystery" to read. Later, B said: "Why did you kill me?"

"I didn't kill you. They killed you!"

"But they didn't kill me. They mugged me."

"Of course, they mugged you. But if I write the Truth, I won't have a murder mystery."

"Change it! Tell them King David was attacked on Xmas Eve in Coney Island by a pack of muggers and without a slingshot, with only my bare hands on a frostbitten night, I fought them off – a pack of Goliaths. Tell them the Truth!"

"Really!"

"Of course."

IX

The Truth is that B is not B. B is a mythological character. B is a fictional character in "This is not a Murder Mystery" by C who is not C.

(But is there a happy ending?)

X

This is not a Murder Mystery
by C

… (Skip to the end!)

And King David fought a pack of Goliaths on Xmas Eve in Coney Island as he walked to Seagate. He beat them up with his mighty tongue (Biblical quotes which stopped them short) and few karate chops. (There were no karate cops.)

And King David was triumphant and… (Actually, King David suffers from Tourette's Disorder. And when the muggers attacked him, giant tics appeared on his face and spread throughout his body. Giant tics terrified most of the

muggers who ran off. But the last mugger was not terrified. The last mugger did not run and would have killed King David. A few seconds before the ultimate act would have been executed, this nonbelieving mugger had a religious experience when he witnessed King David's seizure by a lamppost (which did not exist). The magnificent seizure left the mugger awestricken and transformed. "God exists!" he shouted before he vanished into the holy night. "God exists!" And the last mugger left King David alone, under the lamppost (which did not exist), at the tail end of King David's grand mal attack of epilepsy.)

And King David was triumphant and… (Actually, King David suffers from Tourette's Disorder but he does not have epileptic seizures. On occasion, he makes strange sounds: clicks, grunts, and… I don't know if I should reveal this. Well, there are weird vocalization. I've heard yelps and barks and…)

And King David was triumphant and… (He terrified the muggers and they ran off. They thought he was a mad dog and they did not want to get rabies!)

XI

This is not a Murder Mystery
by C

… (Skip to the end!)
Is there a happy ending?
(What?)
Is there a happy ending?
(Are you kidding?)
Is there a happy ending) A happy ending? Ending?
(Ask God! Ask C since C is the God of "This is not a Murder Mystery".)

… And King David went to the train station at Kings Highway and E 15 Street and waited for the D train. C waited with him until A arrived. Then, A waited with him and C left.

In a little while, King David realized he had made a mistake. “It’s too dangerous to walk through Coney Island at this hour!” he said to A. “By golly, I’ll go home by car service!”

“Ingenious idea!” said A.

King David went home by car service and never fought a pack of Goliaths. (Don’t worry! There’ll be another opportunity to experience a violent night! Don’t worry!) In “This is no Murder Mystery”, anything is possible – even a happy ending.

Look over there! C is standing on a podium and is about to make an announcement: “To all my beloved creation, I love you! God loves you! I love you and since I am God, God loves you! And I love being God! Being God is the best thing that ever happened to me! And I will continue to be God as long as I write stories. And needless to say, “This is not a Murder Mystery” is the greatest story ever told! Thank you. God has spoken!”

XII

This is not a Murder Mystery
by C

Now, all wars have ended and on this Xmas Eve, there is peace throughout the world. A tranquil snow covers the earth. All men and women are blessed with an immortal soul and believe in Almighty God.

Thank God!

XIII

This is not a Murder Mystery
by C

C did not write "This is not a Murder Mystery". I did! Still, all is well.

Sampson has FILS and so does Delilah. Prognosis: marriage and 1.8 children. (Really?) In the course of their marriage, they will learn to trust each other. (Don't they trust each other now?)

(A little bit.) In fact, Sampson has agreed to let Delilah cut his hair from time to time. Baby is on the way and they need to cut expenses. (Delilah says she gives a damn good haircut and insists that her scissors are powerless.) And Delilah tells Sampson: "Trust me!" "Trust me!" she says. (A pointless statement. Right?)

King David is alive and well and continues to take car service home at ungodly hours.

King Solomon is wise and very talkative (although he did not speak much in this story. Of course, he was quiet. I cut off his tongue at crucial points in this non-murder story. But I am a loving and forgiving God. I cut off his tongue and put it back when King Solomon learned the lesson of silence. Indeed, silence is the secret center of King Solomon's wisdom. God knows! Trust me!).

King Solomon told Sampson and Delilah: "Your future marriage is blessed by God. Trust me!"

And I say: "Trust me" Don't trust me! Trust me! Don't trust me! Trust me! Don't trust me!" (Who am I?)

Who am I? (Who am I? Encapsulated being within a labyrinth within a labyrinth within a labyrinth of eternal mysteries of eternal mysteries.)

Who am I? (Who am I? Being a cocoon searching for his immortal soul. Always searching!)

Who am I? (Master Detective of the Universe? Seeker of Truth? Jeopardy Champion in Double Jeopardy and ready to provide the ecumenical question? In response to “The Eternal Mystery!” “I AM.”)

Nothing makes sense and that is why, first thing in the morning, when the sun rises, I will write “This is not Murder Mystery”. Of course, if I wake up. If…

William G. WARD (USA)

This page reserved for those who hate poetry.

2 + 2
=
whatever you want to make it

Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
Please do not recycle this poem
NO ONE TOLD US THIS POEM WAS NOT TO BE RECYCLED

David ZILIAK (USA)

Escalation of the Cause

Conflict never caused this war –
This battle fought with silent guns.
And enemies that share our quarters,
feining an alliance better then the loyal ones.

Insurrected apathy showing strong resistance –
ranks of emptiness the soul is
relentlessly fighting through.

Mobilizing all its force to displace
The formidable content
of this barren vacuum.

Nothing there, but everything doing –
In this, a degradation of the ruins.
Righteous warriors that target hopelessness,
but destroy the suffix and the base word altogether.

Shrines of pride – the mission to instill.
The fighting is not the problem;
it's the escalation of the cause,
that overpowers the few legs
its virtues had to stand on.

CONTENTS

INTERNATIONAL DIMENSION OF PARADOXISM **5**

AUSTRALIA
Sukanto BATTACHARYA 6
George ROCA 8

BULGARIA
Albena TCHAMOVA & Maria NIKOLOVNA 11

CANADA
Kane X. FAUCHER 18
Jason HALL 19

CZECH REPUBLIK
[Internet] 21

EGYPT
Salah OSMAN 22

FRANCE
Iulia COJOCARU 29
Didier FLEURDIER 30
Nicole POTTIER 223

GERMANY
Rüdiger HEINZE 38
Bernd HUTSCHENREUTER 39

HUNGARY
[Internet] 42

INDIA
Khrishna JAHAN 43
A. PRASAD 47
B. Venkateswara RAO 48
Hemant VINZE 50

INDONESIA

Christianto VIC 51

ISRAEL
Morel ABRAMOVICI & Zoltan TERNER 52
Muneer Jebreel KARAMA 53

ITALY
Pino BORESTA 56

KAZAKHSTAN
Vadim BYSTRITSKI 57

R. MOLDOVA
Svetlana GARABAJI 58

NIGERIA
Tolu OGUNLESI 62

PAKISTAN
Abdul KHAN 63

ROMANIA
Valeriu BUTULESCU 65
Valentin DASCĂLU 75
Ina DELEAN 79
Dominic DIAMANT 81
Eugen EVU 82
Folclor 85
Constantin FROSIN 101
Andrei Dorian GHEORGHE 102
Mugur GROSU 103
Peter GRUCK 104
Gică HAGI 105
Eugen ILIŞIU 106
Liviu Florian JIANU 107
Elisabeta KOCSIK 108
Adrian LESENCIUC 115
Victor MARTIN 122
Nicolae M. MAZILU 129
Constantin MĂRCUŞAN 131
Ionel MĂRGINEANU 134

Cristian MIALA 135
Marian MIRESCU 136
Dan MITRUȚ 138
Mircea MONU 139
Tudor NEGOESCU 140
Janet NICĂ 141
Gheorghe NICULESCU 143
Ilorian PĂUNOIU 150
Valeriu PERIANU 152
George ROGOJINARU 153
Florian SAIOC 156
Felix SIMA 157
Constantin STANCU 158
Zigmund TAUBERG 163

RUSSIA
Dmitri RABOUNSKI & Larissa BORISSOVA 164

SERBIA
Ioan BABA 172
Bogdanka PETROVIĆ 173

SOUTH AFRICA
Aryan KAGANOF 175

SPAIN
Luis VEGA-REÑÓN 179

UNITED KINGDOM
Gerald ENGLAND 180

USA
Anne BABSON 181
Louis E. BOURGEOIS 183
Lance CALABRESE 184
Eugene C. FLINN 185
Hugh FOX 190
David GONTHIER Jr. 191
Tom GUNDERSEN 192
Robin HELWEG-LARSEN 201
Barbara HILAL 202

Aaron W. HILLMAN 203
Keith M. JUDGE 206
Jeanette KARHI 207
Wolf LARSEN 209
Dinu LEONTE 212
Wm. MEYER Jr. 215
Melanie MONTEREY 218
Robert (from Paradoxism Yahoo! Group) 219
Florentin SMARANDACHE 220
Dana STAMPS II 224
Ray SUCCRE 225
Mel WALDMAN 235
William G. WARD 245
David ZILIAK 248

CONTENTS 249

Bun de tipar: decembrie 2006
Tipar executat la Tipografia OFFSETCOLOR
Rm.Vâlcea, Calea lui Traian, nr. 47, tel./fax: 0250 732522
e-mail: offset_color@yahoo.com